

บทที่ 4

ปัจจัยทางสังคมกับการแปรของเสียงสระในภาษาไทยถิ่นขอนแก่น

ในบทนี้ผู้วิจัยจะเสนอผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามปัจจัยทางสังคม ได้แก่ อายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย ทัศนคติต่อภาษา และเพศ โดยการวิเคราะห์ข้อมูลจะนำเสนอเป็น 2 ประเด็น คือ 1) ศึกษาการแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ตามปัจจัยทางสังคมแบบไม่ควบคุมตัวแปร 2) ศึกษาการแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ตามปัจจัยทางสังคมแบบควบคุมตัวแปร

4.1 การแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามปัจจัยทางสังคมแบบไม่ควบคุมตัวแปร

ผู้วิจัยได้ศึกษาการแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นแบบไม่ควบคุมตัวแปร จำนวน 54 คำแบ่งเป็น เสียง (ə) 9 คำ ได้แก่ มึง ผึ้ง ดึก ลึก ผึก ครึ่ง ถึง กึ่ง สะอึก เสียง (o) 9 คำ ได้แก่ ทุง บุง ถุง อุง(มือ) นุง ลุ่ม ดุ่น ทุ่ม จุ่ม เสียง (ia) 30 คำ ได้แก่ เกลือ เกลื้อน เชื้อน เครือ เคื่อง เชือก เชื่อม เตือน เตือน (ของ) เกื่อน เปื่อ เปลือก เปลือก เผือก มะเฟือง เมื่อย เมือง เมือก เรือ เรือน เลือด เลื่อย เสือ เสือ เสือก เสือก เขี้ยว เหลือก เหลือก เหงือก เสียง (ua) 6 คำ ได้แก่ ขวา กวาง ขวาง ควาย ขวาน กว้าง ของ กลุ่มผู้บอกภาษาตัวอย่างที่มีความแตกต่างกันในเรื่องอายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย ทัศนคติต่อภาษา และเพศ และนำค่าไคสแควร์มาทดสอบหาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของเสียงสระดังกล่าวกับปัจจัยทั้ง 4 ปัจจัย ว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ ดังต่อไปนี้

4.1.1 การแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามปัจจัยอายุ

การวิเคราะห์การแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นจากผู้บอกภาษา 120 คน จำแนกเป็นผู้บอกภาษา 3 กลุ่มอายุ ได้แก่ กลุ่มอายุ 15-25 ปี หรือกลุ่มวัยรุ่น กลุ่มอายุ 35-45 ปี หรือกลุ่มวัยกลางคน และกลุ่มอายุ 55-65 ปี หรือกลุ่มวัยชรา ผู้วิจัยให้ผู้บอกภาษาออกเสียงคำที่เป็นเสียง (ə) 9 คำ คำที่เป็นเสียง (o) 9 คำ คำที่เป็นเสียง (ia) 30 คำ และคำที่เป็นเสียง (ua) 6 คำ ผลการศึกษาพบว่า ผู้บอกภาษาทั้ง 3 กลุ่มอายุออก

เสียงคำทั้ง 54 คำเป็นรูปแปรต่างๆ ซึ่งคำทดสอบแต่ละคำจะปรากฏรูปแปรใดรูปแปรหนึ่งที่ผู้บอกภาษาแต่ละกลุ่มอายุเลือกใช้มากที่สุด ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำรูปแปรที่ปรากฏมากที่สุดในแต่ละคำของผู้บอกภาษาทั้ง 3 กลุ่มอายุมาเป็นตัวแทนเพื่อใช้ในการวิเคราะห์รูปแปรการออกเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามปัจจัยอายุ ดังต่อไปนี้

4.1.1.1 การวิเคราะห์รูปแปรในการออกเสียง (ə) ทั้ง 9 คำของผู้บอกภาษาทั้ง 3 กลุ่มอายุ ปรากฏดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.1

รูปแปรของเสียง (ə) ที่ปรากฏมากที่สุดในแต่ละคำของผู้บอกภาษาทั้ง 3 กลุ่มอายุ

รายการคำ \ กลุ่มอายุ	15-25 ปี	35-45 ปี	55-65 ปี
1. /məŋ ³ / 'มึง'	[ɿ]	[ɿ]	[ɿ]
2. /phəŋ ⁵ / 'ผึ้ง'	[ə]	[ə]	[ə]
3. /dək ¹ / 'ดึก'	[ɿ]	[ə]	[ə]
4. /lək ⁴ / 'ลึก'	[ə]	[ə]	[ə]
5. /fək ¹ / 'ฝึก'	[ɿ]	[ɿ]	[ɿ]
6. /khəŋ ⁴ / 'ครึ่ง'	[ə]	[ə]	[ə]
7. /thəŋ ¹ / 'ถึง'	[ɿ]	[ə]	[ə]
8. /kəŋ ⁴ / 'กึ่ง'	[ɿ]	[ə]	[ə]
9. /sa ² ʔək ¹ / 'สะอึก'	[ɿ]	[ə]	[ə]

จากตารางผู้บอกภาษากลุ่มอายุ 15-25 ปี ปรากฏรูปแปร [ə] 3 คำ ได้แก่ /lək⁴/ 'ลึก', /phəŋ⁵/ 'ผึ้ง' และ /khəŋ⁴/ 'ครึ่ง' และรูปแปร [ɿ] 6 คำ ได้แก่ /məŋ³/ 'มึง', /dək¹/ 'ดึก',

* ช่องที่แสดงด้วยสีเทา หมายถึง รูปแปรที่เป็นเสียงในภาษาไทยถิ่นขอนแก่น

/fɨk¹/ 'ฝึก', /thɨŋ¹/ 'ถึง', /kɨŋ⁴/ 'กึ่ง' และ /sa² ɨk¹/ 'สะอึก'

กลุ่มอายุ 35-45 ปี ปรากฏรูปแปร [ə] 7 คำ ได้แก่ /phəŋ⁵/ 'ผึ้ง', /dək¹/ 'ติก' /lək⁴/ 'ลิก', /khəŋ⁴/ 'ครึ่ง', /thəŋ¹/ 'ถึง', /kəŋ⁴/ 'กึ่ง' และ /sa² ɨək¹/ 'สะอึก' และรูปแปร [ɨ] 2 คำ คือ /mɨŋ³/ 'มึง' และ /fɨk¹/ 'ฝึก'

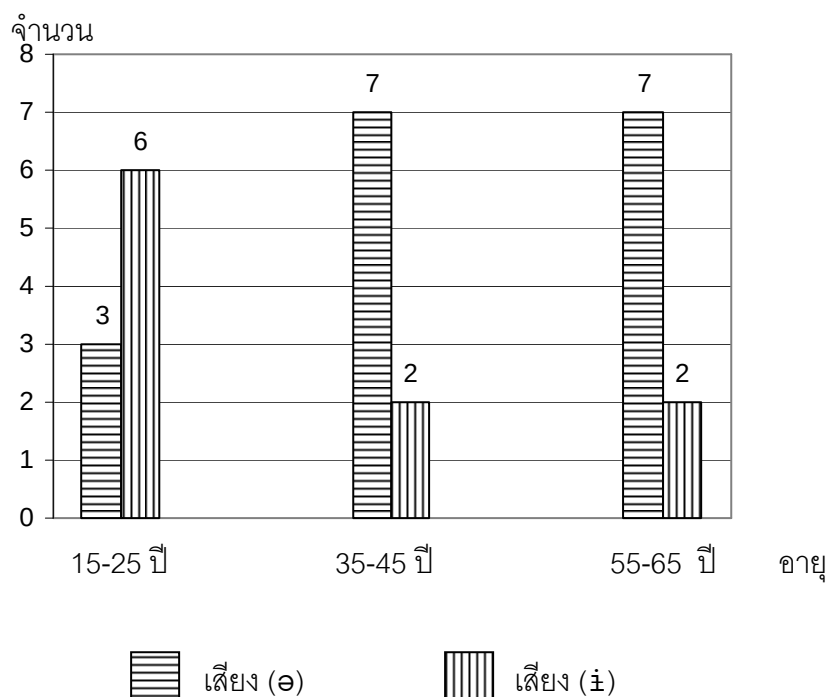
ส่วนกลุ่มอายุ 55-65 ปี ปรากฏรูปแปร [ə] 7 คำ ได้แก่ /phəŋ⁵/ 'ผึ้ง', /dək¹/ 'ติก' /lək⁴/ 'ลิก', /khəŋ⁴/ 'ครึ่ง', /thəŋ¹/ 'ถึง', /kəŋ⁴/ 'กึ่ง' และ /sa² ɨək¹/ 'สะอึก' และรูปแปร [ɨ] 2 คำ คือ /mɨŋ³/ 'มึง' และ /fɨk¹/ 'ฝึก'

จากการทดสอบการออกเสียง (ə) ของผู้บอกภาษา 3 กลุ่มอายุทั้ง 9 คำ จะเห็นได้ว่ารูปแปรที่ปรากฏมากที่สุดในแต่ละคำผู้บอกภาษากลุ่มอายุ 15-25 ปี ปรากฏรูปแปร [ɨ] จำนวน 6 คำ และปรากฏรูปแปร [ə] จำนวน 3 คำ ส่วนกลุ่มอายุ 35-45 ปี และกลุ่มอายุ 55-65 ปี ปรากฏรูปแปร [ə] จำนวน 7 คำ และรูปแปร [ɨ] จำนวน 2 คำเช่นเดียวกัน

ดังนั้นกล่าวได้ว่าผู้บอกภาษากลุ่มอายุ 55-65 ปี และกลุ่มอายุ 35-45 ปี ยังคงรักษาการออกเสียง [ə] แบบภาษาไทยถิ่นขอนแก่นมากที่สุด ส่วนผู้บอกภาษากลุ่มอายุ 15-25 ปี มีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียงเป็นเสียง [ɨ] แบบภาษาไทยกรุงเทพฯ เพิ่มขึ้น ดังแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 5

ความแตกต่างในการใช้รูปแปรของเสียง (ə) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของผู้บอกภาษาทั้ง 3 กลุ่มอายุ

4.1.1.2 การวิเคราะห์รูปแปรในการออกเสียง (o) ทั้ง 9 คำของผู้บอกภาษาทั้ง 3 กลุ่มอายุ ปรากฏดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.2

รูปแปรของเสียง (o) ที่ปรากฏมากที่สุดในแต่ละคำของผู้บอกภาษาทั้ง 3 กลุ่มอายุ

รายการคำ \ กลุ่มอายุ	15-25 ปี	35-45 ปี	55-65 ปี
1. /thon ⁴ / ‘ทุ้ง’	[o]	[o]	[o]
2. /bon ⁶ / ‘บั้ง’	[o]	[o]	[o]
3. /thon ¹ / ‘ถูง’	[u]	[u]	[o]
4. /ɔon ⁶ / ‘อั้ง’ (มีอ)	[u]	[o]	[o]
5. /non ⁴ / ‘นุ่ง’	[u]	[u]	[u]
6. /lom ⁴ / ‘ลุ่ม’	[u]	[u]	[u]
7. /don ⁶ / ‘ดุ้น’	[o]	[o]	[o]
8. /thom ⁴ / ‘ท่ม’	[u]	[u]	[u]
9. /nom ⁶ / ‘น้อม’	[u]	[u]	[u]

จากตารางผู้บอกภาษากลุ่มอายุ 15-25 ปี ปรากฏรูปแปร [o] 3 คำ ได้แก่ /thon⁴/ ‘ทุ้ง’, /bon⁶/ ‘บั้ง’ และ /don⁶/ ‘ดุ้น’ และรูปแปร [u] 6 คำ ได้แก่ /thon¹/ ‘ถูง’, /ɔon⁶/ ‘อั้ง’ (มีอ), /non⁴/ ‘นุ่ง’, /lom⁴/ ‘ลุ่ม’, /thom⁴/ ‘ท่ม’ และ /nom⁶/ ‘น้อม’

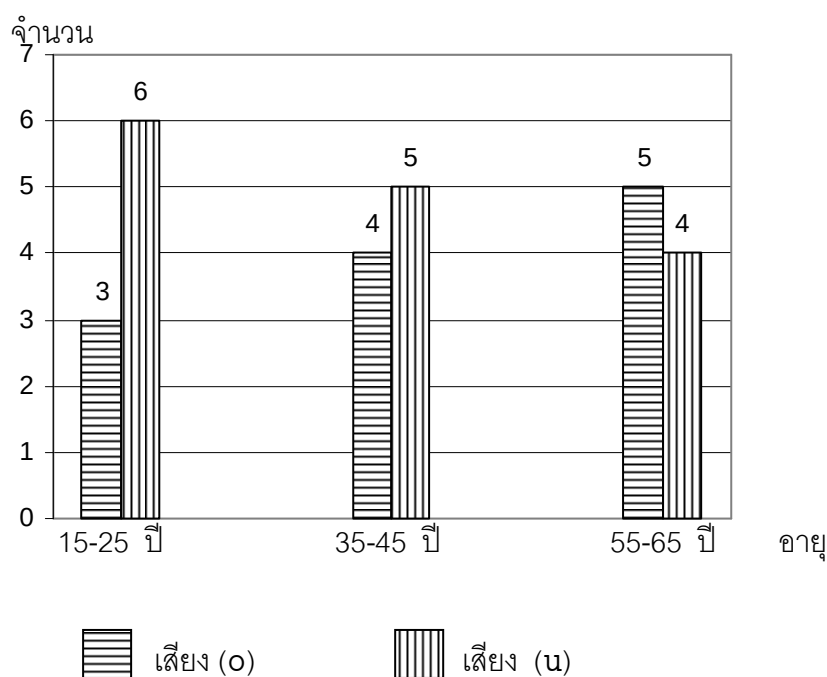
กลุ่มอายุ 35-45 ปี ปรากฏรูปแปร [o] 4 คำ ได้แก่ /thon⁴/ ‘ทุ้ง’, /bon⁶/ ‘บั้ง’, /don⁶/ ‘ดุ้น’ และ /ɔon⁶/ ‘อั้ง’ (มีอ) และรูปแปร [u] 5 คำ ได้แก่ /thon¹/ ‘ถูง’, /non⁴/ ‘นุ่ง’, /lom⁴/ ‘ลุ่ม’, /thom⁴/ ‘ท่ม’ และ /nom⁶/ ‘น้อม’

ส่วนกลุ่มอายุ 55-65 ปี ปรากฏรูปแปร [o] 5 คำ ได้แก่ /thon⁴/ ‘ทุ้ง’, /bon⁶/ ‘บั้ง’, /thon¹/ ‘ถูง’, /don⁶/ ‘ดุ้น’ และ /ɔon⁶/ ‘อั้ง’ (มีอ) และรูปแปร [u] 4 คำ ได้แก่ /non⁴/ ‘นุ่ง’, /lom⁴/ ‘ลุ่ม’, /thom⁴/ ‘ท่ม’ และ /nom⁶/ ‘น้อม’

จากการทดสอบการออกเสียง (o) ของผู้บอกภาษา 3 กลุ่มอายุทั้ง 9 คำ จะเห็นได้ว่ารูปแปรที่ปรากฏมากที่สุดในแต่ละคำนั้นของผู้บอกภาษากลุ่มอายุ 15-25 ปี ปรากฏรูปแปร [u] จำนวน 6 คำ และรูปแปร [o] จำนวน 3 คำ กลุ่มอายุ 35-45 ปี ปรากฏรูปแปร [u] จำนวน 5 คำ และรูปแปร [o] จำนวน 4 คำ ส่วนกลุ่มอายุ 55-65 ปี ปรากฏรูปแปร [o] จำนวน 5 คำ และรูปแปร [u] จำนวน 4 คำ

ดังนั้นกล่าวได้ว่ากลุ่มอายุ 55-65 ปี ยังคงรักษาการออกเสียง (o) แบบภาษาไทยถิ่นขอนแก่นไว้มากที่สุด และลดลงในผู้บอกภาษากลุ่มอายุ 35-45 ปี ส่วนผู้บอกภาษากลุ่มอายุ 15-25 ปี มีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียงเป็น [u] แบบภาษาไทยกรุงเทพฯ เพิ่มขึ้น ดังแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 6
ความแตกต่างในการใช้รูปแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของผู้บอกภาษาทั้ง 3 กลุ่มอายุ

4.1.1.3 การวิเคราะห์รูปแปรในการออกเสียง (ia) ทั้ง 30 คำของผู้บอกภาษาทั้ง 3 กลุ่มอายุ ปรากฏดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.3

รูปแปรของเสียง (ia) ที่ปรากฏมากที่สุดในแต่ละคำของผู้บอกภาษาทั้ง 3 กลุ่มอายุ

รายการคำ	กลุ่มอายุ	15-25 ปี	35-45 ปี	55-65 ปี
1. /kia ² / ‘เกลือ’		[ia]	[ia]	[ia]
2. /kian ⁶ / ‘เกลือ’		[ia]	[ia]	[ia]
3. /khian ⁴ / ‘เขื่อน’		[ia]	[ia]	[ia]
4. /khia ³ / ‘เครือ’		[ia]	[ia]	[ia]
5. /khian ³ / ‘เคื่อง’		[ia]	[ia]	[ia]
6. /siak ⁶ / ‘เสือ’		[ia]	[ia]	[ia]
7. /siam ⁴ / ‘เขื่อน’		[ia]	[ia]	[ia]
8. /dian ² / ‘เดือน’		[ia]	[ia]	[ia]
9. /tian ² / ‘เดือน’		[ia]	[ia]	[ia]
10. /thian ⁴ / (ของ) ‘เดือน’		[ia]	[ia]	[ia]
11. /bia ⁴ / ‘เปื้อน’		[ia]	[ia]	[ia]
12. /piak ² / ‘เปลือก’		[ia]	[ia]	[ia]
13. /pian ² / ‘เปลือก’		[ia]	[ia]	[ia]
14. /phiak ² / ‘เปลือก’		[ia]	[ia]	[ia]
15. /fian ³ / ‘มะเฟือง’		[ia]	[ia]	[ia]

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

รายการคำ \ กลุ่มอายุ	15-25 ปี	35-45 ปี	55-65 ปี
16. /miaj ⁴ / 'เมื่อย'	[ia]	[ia]	[ia]
17. /mian ³ / 'เมือง'	[ia]	[ia]	[ia]
18. /miak ⁶ / 'เมือก'	[ia]	[ia]	[ia]
19. /lia ³ / 'เรือ'	[ia]	[ia]	[ia]
20. /hian ⁵ / 'เรือน'	[ia]	[ia]	[ia]
21. /liat ⁶ / 'เลือด'	[ia]	[ia]	[ia]
22. /liaj ⁶ / 'เลื่อย'	[ia]	[ia]	[ia]
23. /sia ¹ / 'เสือ'	[ia]	[ia]	[ia]
24. /sia ⁵ / 'เสือ'	[ia]	[ia]	[ia]
25. /siak ² / 'เสือก'	[ia]	[ia]	[ia]
26. /siam ⁴ / 'เสียม'	[ia]	[ia]	[ia]
27. /nia ⁴ / 'เหยื่อ'	[ia]	[ia]	[ia]
28. /liak ² / 'เหลือก'	[ia]	[ia]	[ia]
29. /lian ¹ / 'เหลียง'	[ia]	[ia]	[ia]
30. /ɲiak ² / 'เหงือก'	[ia]	[ia]	[ia]

จากตารางผู้บอกภาษากลุ่มอายุ 15-25 ปี ปรากฏรูปแปร [ia] 25 คำ ได้แก่ /kia²/ 'เกลือ', /kian⁶/ 'เกลือ่น', /khia³/ 'เครือ', /khian³/ 'เคื่อง', /siak⁶/ 'เซือก', /dian²/ 'เดียน', /tian²/ 'เตียน', /bia⁴/ 'เปื่อ', /piak²/ 'เปลือก', /pian²/ 'เปลื่อง', /phiak²/ 'เฟือก', /fian³/ 'มะเฟื่อง', /mian³/ 'เมือง', /miak⁶/ 'เมือก', /lia³/ 'เรือ', /hian⁵/ 'เรือน', /liat⁶/ 'เลือด', /sia¹/ 'เสือ', /sia⁵/ 'เสือ', /siak²/ 'เสือก', /siam⁴/ 'เสียม', /nia⁴/ 'เหยื่อ', /liak²/ 'เหลือก', /lian¹/ 'เหลียง' และ /ɲiak²/ 'เหงือก' และรูปแปร [ia] 5 คำ

ได้แก่ /khian⁴/ 'เพื่อน', /siam⁴/ 'เพื่อน', /thian⁴/ (ของ) 'เพื่อน', /mīaj⁴/ 'เมื่อ' และ /liaj⁶/ 'เลี้ยว'

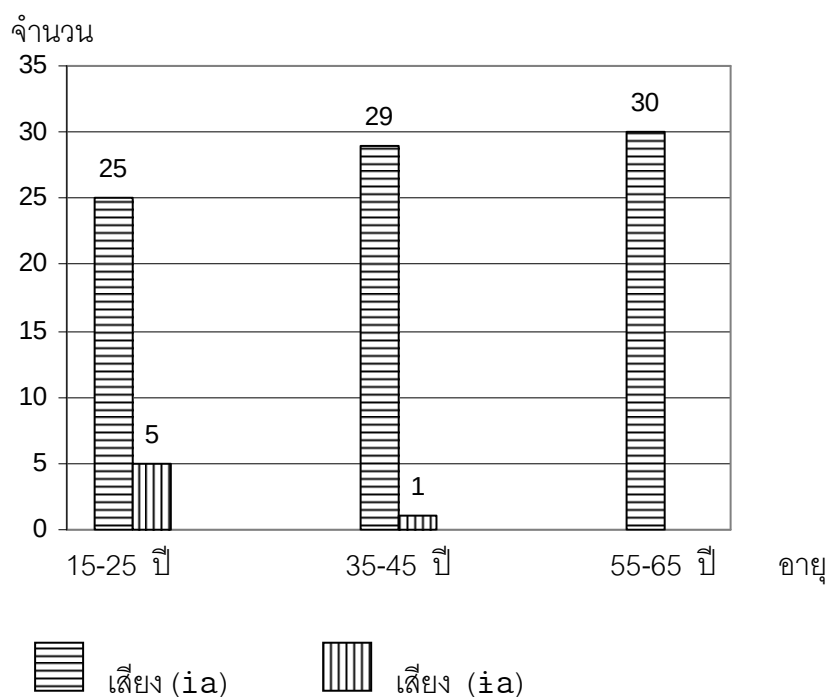
กลุ่มอายุ 35-45 ปี ปรากฏรูปแปร [ia] 29 คำ ได้แก่ /kia²/ 'เกลือ', /kian⁶/ 'เกลือ', /khian⁴/ 'เพื่อน', /khia³/ 'เครือ', /khian³/ 'เคื่อง', /siak⁶/ 'เชือก', /siam⁴/ 'เพื่อน', /dian²/ 'เดือน', /tian²/ 'เดือน', /thian⁴/ (ของ) 'เพื่อน', /bia⁴/ 'เปื้อ', /piak²/ 'เปลือก', /piaŋ²/ 'เปลือก', /phiak²/ 'เผือก', /fiaŋ³/ 'มะเฟือง', /mīaj⁴/ 'เมื่อ', /miaŋ³/ 'เมื่อ', /miak⁶/ 'เมื่อ', /lia³/ 'เรือ', /hian⁵/ 'เรือ', /liat⁶/ 'เลี้ยว', /sia¹/ 'เลี้ยว', /sia⁵/ 'เลี้ยว', /siak²/ 'เลี้ยว', /siam⁴/ 'เลี้ยว', /pia⁴/ 'เหี่ยว', /liak²/ 'เหี้ยว', /liaŋ¹/ 'เหี้ยว' และ /ŋiak²/ 'เหี้ยว' และรูปแปร [ia] 1 คำ คือ /liaj⁶/ 'เลี้ยว'

ส่วนกลุ่มอายุ 55-65 ปี ปรากฏรูปแปร [ia] ทั้ง 30 คำ ได้แก่ /kia²/ 'เกลือ', /kian⁶/ 'เกลือ', /khian⁴/ 'เพื่อน', /khia³/ 'เครือ', /khian³/ 'เคื่อง', /siak⁶/ 'เชือก', /siam⁴/ 'เพื่อน', /dian²/ 'เดือน', /tian²/ 'เดือน', /thian⁴/ (ของ) 'เพื่อน', /bia⁴/ 'เปื้อ', /piak²/ 'เปลือก', /piaŋ²/ 'เปลือก', /phiak²/ 'เผือก', /fiaŋ³/ 'มะเฟือง', /mīaj⁴/ 'เมื่อ', /miaŋ³/ 'เมื่อ', /miak⁶/ 'เมื่อ', /lia³/ 'เรือ', /hian⁵/ 'เรือ', /liat⁶/ 'เลี้ยว', /liaj⁶/ 'เลี้ยว', /sia¹/ 'เลี้ยว', /sia⁵/ 'เลี้ยว', /siak²/ 'เลี้ยว', /siam⁴/ 'เลี้ยว', /pia⁴/ 'เหี่ยว', /liak²/ 'เหี้ยว', /liaŋ¹/ 'เหี้ยว' และ /ŋiak²/ 'เหี้ยว'

จากการทดสอบการออกเสียง (ia) ของผู้บอกภาษา 3 กลุ่มอายุทั้ง 30 คำ จะเห็นได้ว่าผู้บอกภาษาทั้ง 3 กลุ่มอายุยังคงรักษาการออกเสียง [ia] มากที่สุด โดยผู้บอกภาษากลุ่ม 55-65 ปี ยังคงรักษาการออกเสียง [ia] ทั้ง 30 คำ และลดลงในผู้บอกภาษากลุ่มอายุ 35-45 ปี ส่วนกลุ่มอายุ 15-25 ปี เริ่มมีการออกเสียงเป็นเสียง [ia] แบบภาษาไทยกรุงเทพฯ เพิ่มขึ้น ดังแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 7

ความแตกต่างในการใช้รูปแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของผู้บอกภาษา
ทั้ง 3 กลุ่มอายุ

4.1.1.4 การวิเคราะห์รูปแปรในการออกเสียง (ua) ทั้ง 6 คำของผู้บอกภาษาทั้ง 3 กลุ่มอายุ ปรากฏดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.4

รูปแปรของเสียง (ua) ที่ปรากฏมากที่สุดในแต่ละคำของผู้บอกภาษาทั้ง 3 กลุ่มอายุ

รายการคำ \ กลุ่มอายุ	กลุ่มอายุ		
	15-25 ปี	35-45 ปี	55-65 ปี
1. /khua ¹ / 'ขวา'	[a:]	[ua]	[ua]
2. /kuaŋ ² / 'กวาง'	[ua]	[ua]	[ua]
3. /khuaŋ ¹ / 'ขวาง'	[a:]	[ua]	[ua]
4. /khuaŋ ³ / 'ควาย'	[ua]	[ua]	[ua]
5. /khuan ¹ / 'ขวาน'	[a:]	[ua]	[ua]
6. /kuaŋ ⁶ / 'กว้าง'	[ua]	[ua]	[ua]

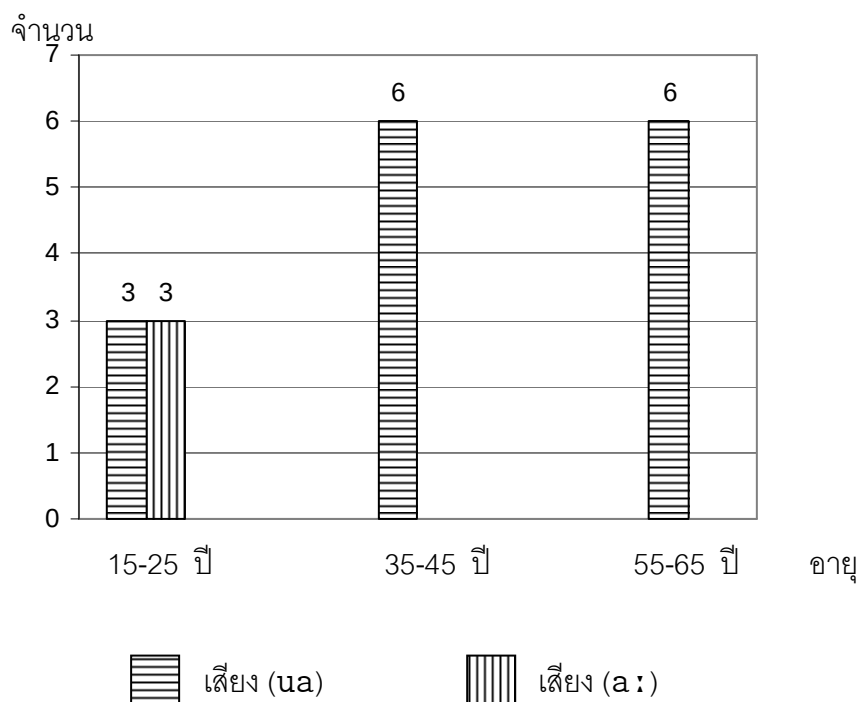
จากตารางผู้บอกภาษากลุ่มอายุ 15-25 ปี ปรากฏรูปแปร [ua] 3 คำ ได้แก่ /khua¹/ ‘ขวา’, /khuag¹/ ‘ขวาง’, /kuag⁶/ ‘กว้าง’ และรูปแปร [a:] 3 คำ คือ /kwa:ŋ²/ ‘กวาง’, /khwa:j³/ ‘ควาย’ และ /khwa:n¹/ ‘ขวาน’ สำหรับผู้บอกภาษากลุ่มอายุ 35-45 ปี และกลุ่มอายุ 55-65 ปี ปรากฏรูปแปร [ua] ทั้ง 6 คำ

จากตารางทดสอบการออกเสียง (ua) ของผู้บอกภาษา 3 กลุ่มอายุ จะเห็นได้ว่า รูปแปร [ua] เป็นรูปแปรที่ปรากฏมากที่สุดโดยกลุ่มอายุ 55-65 ปี และกลุ่มอายุ 35-45 ปี ยังคงรักษาการออกเสียง [ua] ทั้ง 6 คำ ส่วนกลุ่มอายุ 15-25 ปี มีการออกเสียงเป็นเสียง [ua] แบบภาษาไทยกรุงเทพฯ เท่ากันกับภาษาไทยถิ่นขอนแก่น

ดังนั้นกล่าวได้ว่าผู้บอกภาษากลุ่มวัยชราและกลุ่มวัยกลางคนยังคงรักษาการออกเสียง [ua] แบบภาษาไทยถิ่นขอนแก่นและลดน้อยลงในกลุ่มวัยรุ่นที่เริ่มออกเสียงคำบางคำเป็นเสียง [a:] แบบภาษาไทยกรุงเทพฯ เพิ่มขึ้น ดังแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 8

ความแตกต่างในการใช้รูปแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของผู้บอกภาษา ทั้ง 3 กลุ่มอายุ

ผู้วิจัยได้คำนวณหาค่าไคสแควร์ (χ^2) เพื่อวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นกับปัจจัยอายุว่ามีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.5
อัตราการแปรของเสียง (ə) ของผู้บอกภาษาทั้งหมดตามปัจจัยอายุ

อายุ	วัยรุ่น (15-25 ปี)		วัยกลางคน (35-45 ปี)		วัยชรา (55-65 ปี)		รวม	
รูปแปร	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ
[ɨ]	26	65.0	11	27.5	3	7.5	40	66.67
[ə]	14	35.0	29	72.5	37	92.5	80	33.33
รวม	40	100	40	100	40	100	120	100

$$\chi^2 = 30.65 \quad df = 2 \quad p < 0.05^*$$

จากตารางจะเห็นได้ว่าผู้บอกภาษาทั้ง 3 กลุ่มอายุเลือกใช้รูปแปร 2 รูปแปร คือรูปแปร [ə] และรูปแปร [ɨ] อัตราการออกเสียงในแต่ละกลุ่มอายุแตกต่างกัน คือ กลุ่มอายุ 15-25 ปี เลือกใช้รูปแปร [ɨ] มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 65.0 รองลงมาคือรูปแปร [ə] คิดเป็นร้อยละ 35.0 กลุ่มอายุ 35-45 ปี เลือกใช้รูปแปร [ə] มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 72.5 รองลงมาคือรูปแปร [ɨ] คิดเป็นร้อยละ 27.5 และกลุ่มอายุ 55-65 ปี เลือกใช้รูปแปร [ə] คิดเป็นร้อยละ 92.5 รองลงมาคือรูปแปร [ɨ] คิดเป็นร้อยละ 7.5

เมื่อพิจารณาค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 30.65$ $df = 2$ ซึ่งมากกว่าค่าจากตาราง 5.99 ที่ระดับนัยสำคัญ = 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณมากกว่า χ^2 จากตาราง จึงสรุปได้ว่าปัจจัยอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ə) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่าอายุเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการออกเสียง (ə) ที่แตกต่างกัน กลุ่มวัยกลางคนและกลุ่มวัยชรายังคงรักษาออก [ə] มากที่สุด ในขณะที่กลุ่มวัยรุ่นมีการออกเสียงเป็นเสียงสระแบบภาษาไทยกรุงเทพฯ เพิ่มขึ้น

* ดูรายละเอียดขั้นตอนการหาค่าไคสแควร์ในภาคผนวก ค หน้า 284

ตารางที่ 4.6
อัตราการแปรของเสียง (o) ของผู้บอกภาษาทั้งหมดตามปัจจัยอายุ

อายุ	วัยรุ่น (15-25 ปี)		วัยกลางคน (35-45 ปี)		วัยชรา (55-65 ปี)		รวม	
รูปแปร	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ
[u]	27	67.5	11	27.5	5	12.5	43	35.83
[o]	13	32.5	29	72.5	35	87.5	77	64.17
รวม	40	100	40	100	40	100	120	100

$$\chi^2 = 28.11 \quad df = 2 \quad p < 0.05$$

จากตารางจะเห็นได้ว่าผู้บอกภาษาทั้ง 3 กลุ่มอายุเลือกใช้รูปแปร 2 รูปแปร คือรูปแปร [u] และรูปแปร [o] อัตราการออกเสียงในแต่ละกลุ่มอายุแตกต่างกัน คือ กลุ่มอายุ 15-25 ปี เลือกใช้รูปแปร [u] มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 67.5 รองลงมาก็คือรูปแปร [o] คิดเป็นร้อยละ 32.5 กลุ่มอายุ 35-45 ปี เลือกใช้รูปแปร [o] มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 72.5 รองลงมาก็คือรูปแปร [u] คิดเป็นร้อยละ 27.5 และกลุ่มอายุ 55-65 ปี เลือกใช้รูปแปร [o] มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 87.5 รองลงมาก็คือรูปแปร [u] คิดเป็นร้อยละ 12.5

เมื่อพิจารณาค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 28.11$ $df = 2$ ซึ่งมากกว่าค่าจากตาราง 5.99 ที่ระดับนัยสำคัญ = 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณมากกว่า χ^2 จากตาราง จึงสรุปได้ว่าปัจจัยอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่าอายุเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการออกเสียง (o) ที่แตกต่างกัน ผู้บอกภาษากลุ่มวัยกลางคนและกลุ่มวัยชรายังคงรักษาการออกเสียง [o] มากที่สุด ในขณะที่ผู้บอกภาษากลุ่มวัยรุ่นมีการออกเสียงเป็นเสียง [u] แบบภาษาไทยกรุงเทพฯ เพิ่มขึ้น

ตารางที่ 4.7
อัตราการแปรของเสียง (iə) ของผู้บอกภาษาทั้งหมดตามปัจจัยอายุ

อายุ	วัยรุ่น (15-25 ปี)		วัยกลางคน (35-45 ปี)		วัยชรา (55-65 ปี)		รวม	
รูปแปร	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ
[ia]	26	65.0	32	80.0	38	95.0	96	80.0
[iə]	14	35.0	8	20.0	2	5.0	24	20.0
รวม	40	100	40	100	40	100	120	100

$$\chi^2 = 11.24 \quad df = 2 \quad p < 0.05$$

จากตารางจะเห็นได้ว่าผู้บอกภาษาทั้ง 3 กลุ่มอายุเลือกใช้รูปแปร 2 รูปแปร คือรูปแปร [ia] และรูปแปร [iə] ผู้บอกภาษาทั้ง 3 กลุ่มอายุยังคงออกเสียง [ia] มากที่สุดเช่นเดียวกัน แต่จะมีอัตราการลดลงตามกลุ่มอายุคือ กลุ่มอายุ 55-65 ปีใช้รูปแปร [ia] คิดเป็นร้อยละ 95.5 รองลงมาคือรูปแปร [iə] คิดเป็นร้อยละ 5.0 กลุ่มอายุ 35-45 ปีใช้รูปแปร [ia] คิดเป็นร้อยละ 80.0 รองลงมาคือรูปแปร [iə] คิดเป็นร้อยละ 20.0 และกลุ่มอายุ 15-25 ปีใช้รูปแปร [ia] คิดเป็นร้อยละ 65.0 รองลงมาคือรูปแปร [iə] คิดเป็นร้อยละ 35.0

เมื่อพิจารณาค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 11.24$ $df = 2$ ซึ่งมากกว่าค่าจากตาราง 5.99 ที่ระดับนัยสำคัญ = 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณมากกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่าปัจจัยอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (iə) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จะเห็นได้ว่าผู้บอกภาษาทั้ง 3 กลุ่มอายุยังคงรักษาการออกเสียงในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นมากที่สุด แต่เริ่มมีการใช้รูปแปร [iə] เพิ่มขึ้นในกลุ่มวัยรุ่น

ตารางที่ 4.8
อัตราการแปรของเสียง (ua) ของผู้บอกภาษาทั้งหมดตามปัจจัยอายุ

อายุ	วัยรุ่น (15-25 ปี)		วัยกลางคน (35-45 ปี)		วัยชรา (55-65 ปี)		รวม	
รูปแปร	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ
[ua]	22	55.0	32	80.0	40	100	94	78.33
[a:]	18	45.0	8	20.0	0	0	26	21.67
รวม	40	100	40	100	40	100	120	100

$$\chi^2 = 15.26 \quad df = 2 \quad p < 0.05$$

จากตารางจะเห็นได้ว่าผู้บอกภาษาทั้ง 3 กลุ่มอายุเลือกใช้รูปแปร 2 รูปแปร คือ รูปแปร [ua] และรูปแปร [a:] อัตราการแปรของการออกเสียงในแต่ละกลุ่มอายุแตกต่างกันคือ กลุ่มอายุ 15-25 ปี เลือกใช้รูปแปร [ua] มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 55.0 รองลงมารูปแปร [a:] คิดเป็นร้อยละ 45.0 กลุ่มอายุ 35-45 ใช้รูปแปร [ua] มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 80.0 รองลงมารูปแปร [a:] คิดเป็นร้อยละ 20.0 และกลุ่มอายุ 55-65 ปี เลือกใช้รูปแปร [ua] มากที่สุดถึงร้อยละ 100

เมื่อพิจารณาค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 15.26$ $df = 2$ ซึ่งมากกว่าค่าจากตาราง 5.99 ที่ระดับนัยสำคัญ = 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณมากกว่า χ^2 จากตาราง จึงสรุปได้ว่าปัจจัยอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่าอายุเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงของเสียง (ua) จะเห็นได้จากผู้บอกภาษากลุ่มวัยชราที่เลือกใช้รูปแปร [ua] เพียงเสียงเดียว รองลงมาก็คือกลุ่มวัยกลางคนที่ยังคงเลือกใช้รูปแปร [ua] มากที่สุด ส่วนผู้บอกภาษากลุ่มวัยรุ่นเริ่มมีการออกเสียงเปลี่ยนเป็นเสียงสระเดี่ยวแบบภาษาไทยกรุงเทพฯ จึงอาจกล่าวได้ว่าการออกเสียง (ua) เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงโดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่น

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นกับปัจจัยอายุพบว่า การแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นมีความสัมพันธ์กับอายุของผู้พูดกล่าวคือ กลุ่มวัยรุ่น กลุ่มวัยกลางคน และ

กลุ่มวัยชรา มีการออกเสียงสระดังกล่าวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ค่าทดสอบทางสถิติเป็นเครื่องแสดงให้เห็นว่าคนที่มีอายุต่างกันมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียงสระดังกล่าวแตกต่างกัน โดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่นเป็นกลุ่มที่มีแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงมากกว่ากลุ่มอื่นๆ

4.1.2 การแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัย

การวิเคราะห์การแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นจากผู้บอกภาษา 120 คน จำแนกเป็นผู้บอกภาษา 2 ถิ่นที่อยู่อาศัยได้แก่ ชุมชนเมืองและชุมชนชนบท ผู้วิจัยให้ผู้บอกภาษาออกเสียงคำที่เป็นเสียง (ə) 9 คำ คำที่เป็นเสียง (o) 9 คำ คำที่เป็นเสียง (ia) 30 คำ และคำที่เป็นเสียง (ua) 6 คำ ผลการศึกษาพบว่าผู้บอกภาษาทั้ง 2 ถิ่นที่อยู่อาศัยออกเสียงคำทั้ง 54 คำเป็นรูปแปรต่างๆ ซึ่งคำทดสอบแต่ละคำจะปรากฏรูปแปรใดรูปแปรหนึ่งที่ผู้บอกภาษาแต่ละถิ่นที่อยู่อาศัยเลือกใช้มากที่สุด ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำรูปแปรที่ปรากฏมากที่สุดในแต่ละคำของผู้บอกภาษาทั้ง 2 ถิ่นที่อยู่อาศัยมาเป็นตัวแทนเพื่อใช้ในการวิเคราะห์รูปแปรการออกเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัย ดังต่อไปนี้

4.1.2.1 การวิเคราะห์รูปแปรในการออกเสียง (ə) ทั้ง 9 คำของผู้บอกภาษาที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบท ปรากฏดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.9

รูปแปรของเสียง (ə) ที่ปรากฏมากที่สุดในแต่ละคำของผู้บอกภาษาทั้ง 2 ถิ่นที่อยู่อาศัย

รายการคำ	ถิ่นที่อยู่อาศัย		
		เมือง	ชนบท
1. /məŋ ³ /	‘มึง’	[ɿ]	[ɿ]
2. /phəŋ ⁵ /	‘ผึ้ง’	[ə]	[ə]
3. /dək ¹ /	‘ดึก’	[ə]	[ə]
4. /lək ⁴ /	‘ลึก’	[ə]	[ə]
5. /fək ¹ /	‘ฝึก’	[ɿ]	[ɿ]

ตารางที่ 4.9 (ต่อ)

รายการคำ \ ที่อยู่ที่อาศัย	เมือง	ชนบท
6. /khɛŋ ⁴ / ‘ครึ่ง’	[ə]	[ə]
7. /thɛŋ ¹ / ‘ถึง’	[ɿ]	[ə]
8. /kɛŋ ⁴ / ‘กึ่ง’	[ə]	[ə]
9. /sa ² ʔək ¹ / ‘สะอึก’	[ə]	[ə]

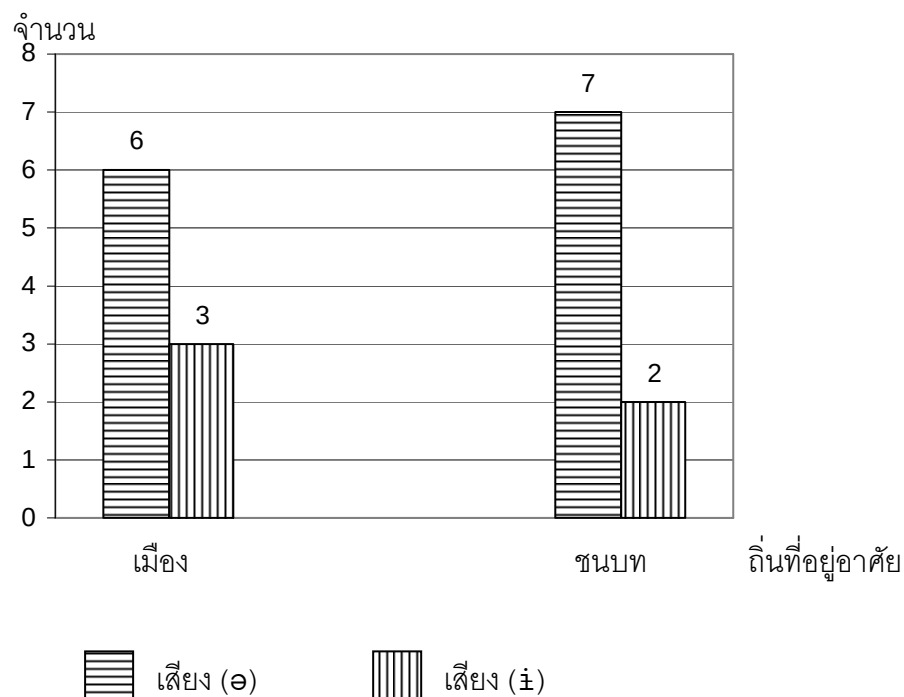
จากตารางผู้บอกภาษาในชุมชนเมืองปรากฏรูปแปร [ə] 6 คำ ได้แก่ /phɛŋ⁵/ ‘ฝั่ง’, /dɛk¹/ ‘ดึก’, /lɛk⁴/ ‘ลึกลับ’, /khɛŋ⁴/ ‘ครึ่ง’, /kɛŋ⁴/ ‘กึ่ง’ และ /sa² ʔək¹/ ‘สะอึก’ และรูปแปร [ɿ] 3 คำ ได้แก่ /mɿŋ³/ ‘มึง’, /fɿk¹/ ‘ฝึก’ และ /thɿŋ¹/ ‘ถึง’

ผู้บอกภาษาในชุมชนชนบทปรากฏรูปแปร [ə] 7 คำ ได้แก่ /phɛŋ⁵/ ‘ฝั่ง’, /dɛk¹/ ‘ดึก’, /lɛk⁴/ ‘ลึกลับ’, /khɛŋ⁴/ ‘ครึ่ง’, /thɛŋ¹/ ‘ถึง’, /kɛŋ⁴/ ‘กึ่ง’ และ /sa² ʔək¹/ ‘สะอึก’ และรูปแปร [ɿ] 2 คำ ได้แก่ /mɿŋ³/ ‘มึง’ และ /fɿk¹/ ‘ฝึก’

จากการทดสอบการออกเสียง (๑) ของผู้บอกภาษาในชุมชนเมืองและชุมชนชนบท ทั้ง 9 คำ จะเห็นได้ว่ารูปแปรที่ปรากฏมากที่สุดในแต่ละคำของผู้บอกภาษาในชุมชนเมือง ปรากฏรูปแปร [ə] จำนวน 6 คำ และรูปแปร [ɿ] จำนวน 3 คำ ส่วนผู้บอกภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบท ปรากฏรูปแปร [ə] จำนวน 7 คำ และรูปแปร [ɿ] จำนวน 2 คำ

ดังนั้นกล่าวได้ว่าผู้บอกภาษาในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทยังคงรักษาการออกเสียง [ə] มากที่สุด แต่ผู้บอกภาษาในชุมชนเมืองมีแนวโน้มที่จะเกิดการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (๑) มากกว่าผู้บอกภาษาในชุมชนชนบท ดังแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 9
ความแตกต่างในการใช้รูปแปรของเสียง (อ) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของผู้บอกภาษาทั้ง 2 ถิ่นที่อยู่อาศัย

4.1.2.2 การวิเคราะห์รูปแปรในการออกเสียง (อ) ทั้ง 9 คำของผู้บอกภาษาที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบท ปรากฏดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.10
รูปแปรของเสียง (อ) ที่ปรากฏมากที่สุดในแต่ละคำของผู้บอกภาษาทั้ง 2 ถิ่นที่อยู่อาศัย

รายการคำ \ ถิ่นที่อยู่อาศัย	เมือง	ชนบท
1. /thon ⁴ / ‘ทุ้ง’	[o]	[o]
2. /bon ⁶ / ‘บั้ง’	[o]	[o]
3. /thon ¹ / ‘ถูง’	[u]	[o]
4. /ɔn ⁶ / ‘อั้ง’ (มีอ)	[u]	[o]

ตารางที่ 4.10 (ต่อ)

ถิ่นที่อยู่อาศัย รายการคำ	เมือง	ชนบท
5. /noŋ ⁴ / ‘นุ่ง’	[u]	[u]
6. /lom ⁴ / ‘ลุ่ม’	[u]	[u]
7. /don ⁶ / ‘ดุ้น’	[o]	[o]
8. /thom ⁴ / ‘ทุ่ม’	[u]	[u]
9. /ɲom ⁶ / ‘จุ่ม’	[u]	[u]

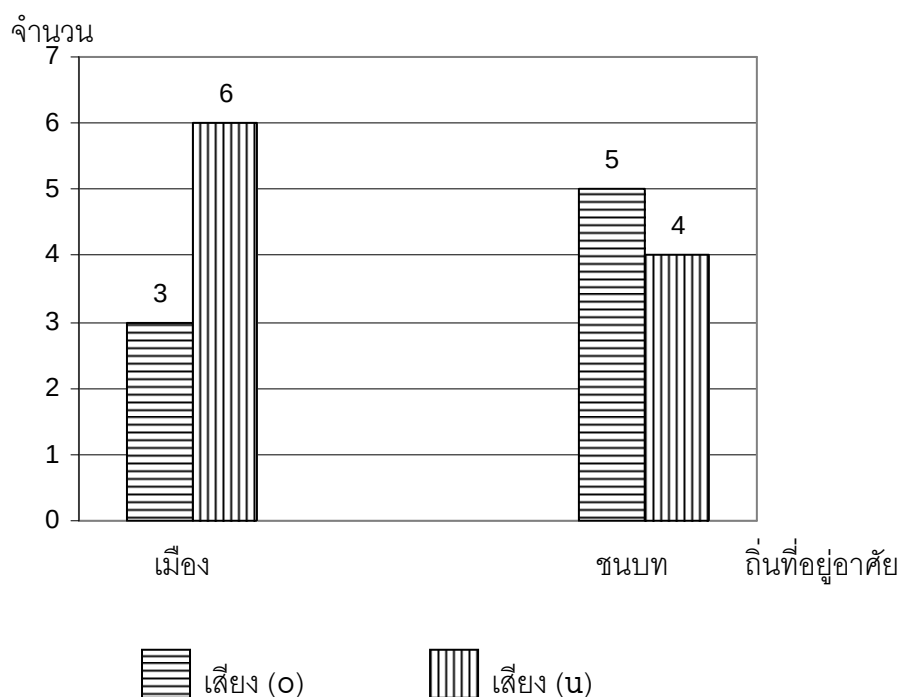
จากตารางผู้บอกภาษาในชุมชนเมืองปรากฏรูปแปร [o] 3 คำ ได้แก่ /thoŋ⁴/ ‘ทุ่ง’, /boŋ⁶/ ‘บุ่ง’, /don⁶/ ‘ดุ้น’ และรูปแปร [u] 6 คำ ได้แก่ /thuŋ¹/ ‘ตุง’, /ɲuŋ⁶/ ‘จูง’ (มือ), /nuŋ⁴/ ‘นุ่ง’, /lum⁴/ ‘ลุ่ม’, /thum⁴/ ‘ทุ่ม’ และ /ɲum⁶/ ‘จุ่ม’

ส่วนผู้บอกภาษาในชุมชนชนบทปรากฏรูปแปร [o] 5 คำ ได้แก่ /thoŋ⁴/ ‘ทุ่ง’, /boŋ⁶/ ‘บุ่ง’, /thoŋ¹/ ‘ตุง’, /ɲoŋ⁶/ ‘จูง’ (มือ) และ /don⁶/ ‘ดุ้น’ และรูปแปร [u] 4 คำ ได้แก่ /nuŋ⁴/ ‘นุ่ง’, /lum⁴/ ‘ลุ่ม’, /thum⁴/ ‘ทุ่ม’, และ /ɲum⁶/ ‘จุ่ม’

จากการทดสอบการออกเสียง (o) ของผู้บอกภาษาในชุมชนเมืองและชุมชนชนบท ทั้ง 9 คำ จะเห็นได้ว่าผู้บอกภาษาในชุมชนเมืองปรากฏรูปแปร [o] แบบภาษาไทยถิ่นขอนแก่น จำนวน 3 คำ และรูปแปร [u] จำนวน 6 คำ ส่วนผู้บอกภาษาในชุมชนชนบทปรากฏรูปแปร [o] จำนวน 5 คำ และรูปแปร [u] จำนวน 4 คำ

ดังนั้นกล่าวได้ว่าผู้บอกภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองมีแนวโน้มที่จะเกิดการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (o) มากกว่าผู้บอกภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบท ดังแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 10
ความแตกต่างในการใช้รูปแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของผู้บอกภาษาทั้ง 2 ถิ่นที่อยู่อาศัย

4.1.2.3 การวิเคราะห์รูปแปรในการออกเสียง (ia) ทั้ง 9 คำของผู้บอกภาษาที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบท ปรากฏดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.11
รูปแปรของเสียง (ia) ที่ปรากฏมากที่สุดในแต่ละคำของผู้บอกภาษาทั้ง 2 ถิ่นที่อยู่อาศัย

รายการคำ \ ถิ่นที่อยู่อาศัย	เมือง	ชนบท
1. /kia ² / ‘เกลือ’	[ia]	[ia]
2. /kian ⁶ / ‘เกลือ’	[ia]	[ia]
3. /khian ⁴ / ‘เขื่อน’	[ia]	[ia]
4. /khia ³ / ‘เครือ’	[ia]	[ia]
5. /khian ³ / ‘เคื่อง’	[ia]	[ia]

ตารางที่ 4.11 (ต่อ)

รายการคำ ถิ่นที่อยู่อาศัย	เมือง	ชนบท
6. /siak ⁶ / ‘เซือก’	[ia]	[ia]
7. /siam ⁴ / ‘เซียม’	[ia]	[ia]
8. /dian ² / ‘เดียน’	[ia]	[ia]
9. /tian ² / ‘เตียน’	[ia]	[ia]
10. /thian ⁴ / (ของ)‘เถียน’	[ia]	[ia]
11. /bia ⁴ / ‘เปือ’	[ia]	[ia]
12. /piak ² / ‘เปลือก’	[ia]	[ia]
13. /pian ² / ‘เปลื่อง’	[ia]	[ia]
14. /phiak ² / ‘เฟือก’	[ia]	[ia]
15. /fian ³ / ‘มะเฟื่อง’	[ia]	[ia]
16. /miaj ⁴ / ‘เมื่อย’	[ia]	[ia]
17. /mian ³ / ‘เมื่อง’	[ia]	[ia]
18. /miak ⁶ / ‘เมือก’	[ia]	[ia]
19. /lia ³ / ‘เรื่อ’	[ia]	[ia]
20. /hian ⁵ / ‘เรี่ยน’	[ia]	[ia]
21. /liat ⁶ / ‘เลียด’	[ia]	[ia]
22. /liaj ⁶ / ‘เลื่อย’	[ia]	[ia]
23. /sia ¹ / ‘เสื่อ’	[ia]	[ia]

ตารางที่ 4.11 (ต่อ)

รายการคำ \ ถิ่นที่อยู่อาศัย	เมือง	ชนบท
24. /sia ⁵ / 'เสื่อ'	[ia]	[ia]
25. /siak ² / 'เสือก'	[ia]	[ia]
26. /siam ⁴ / 'เสื่อม'	[ia]	[ia]
27. /pia ⁴ / 'เหยื่อ'	[ia]	[ia]
28. /liak ² / 'เหลือก'	[ia]	[ia]
29. /lian ¹ / 'เหลื่อง'	[ia]	[ia]
30. /ɲiak ² / 'เหือก'	[ia]	[ia]

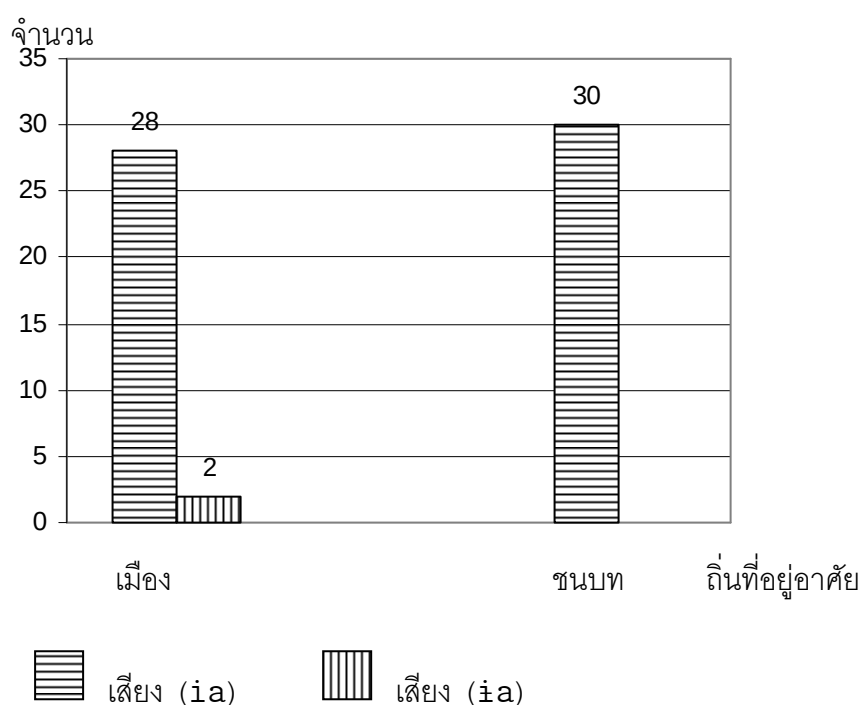
จากตารางผู้บอกภาษาในชุมชนเมืองปรากฏรูปแบบ [ia] 28 คำ ได้แก่ /kia²/ 'เกลื่อ', /kian⁶/ 'เกลื่อน', /khan⁴/ 'เขื่อน', /khia³/ 'เครื่อ', /khan³/ 'เคื่อง', /siak⁶/ 'เซือก', /siam⁴/ 'เซื่อม', /dian²/ 'เดื่อน', /tian²/ 'เตื่อน', /thian⁴/ (ของ) 'เถื่อน', /bia⁴/ 'เปื่อ', /piak²/ 'เปลือก', /pian²/ 'เปลื่อง', /phiak²/ 'เฟือก', /fian³/ 'มะเฟื่อง', /mian³/ 'เมื่อง', /miak⁶/ 'เมือก', /lia³/ 'เรื่อ', /hian⁵/ 'เรื่อน', /liat⁶/ 'เลียด', /sia¹/ 'เสื่อ', /sia⁵/ 'เสื่อ', /siak²/ 'เสือก', /siam⁴/ 'เสื่อม' /pia⁴/ 'เหยื่อ', /liak²/ 'เหลือก', /lian¹/ 'เหลื่อง' และ /ɲiak²/ 'เหือก' และรูปแบบ [iə] 2 คำ คือ /miaj⁴/ 'เมื่อย' และ /liaj⁶/ 'เลื่อย'

ส่วนผู้บอกภาษาในชุมชนชนบทปรากฏรูปแบบ [ia] ทั้ง 30 คำ ได้แก่ /kia²/ 'เกลื่อ', /kian⁶/ 'เกลื่อน', /khan⁴/ 'เขื่อน', /khia³/ 'เครื่อ', /khan³/ 'เคื่อง', /siak⁶/ 'เซือก', /siam⁴/ 'เซื่อม', /dian²/ 'เดื่อน', /tian²/ 'เตื่อน', /thian⁴/ (ของ) 'เถื่อน', /bia⁴/ 'เปื่อ', /piak²/ 'เปลือก', /pian²/ 'เปลื่อง', /phiak²/ 'เฟือก', /fian³/ 'มะเฟื่อง', /miaj⁴/ 'เมื่อย', /mian³/ 'เมื่อง', /miak⁶/ 'เมือก', /lia³/ 'เรื่อ', /hian⁵/ 'เรื่อน', /liat⁶/ 'เลียด', /liaj⁶/ 'เลื่อย', /sia¹/ 'เสื่อ', /sia⁵/ 'เสื่อ', /siak²/ 'เสือก', /siam⁴/ 'เสื่อม' /pia⁴/ 'เหยื่อ', /liak²/ 'เหลือก', /lian¹/ 'เหลื่อง' และ /ɲiak²/ 'เหือก'

จากการทดสอบการออกเสียง (ia) ของผู้บอกภาษาในชุมชนเมืองและชุมชนชนบททั้ง 30 คำ จะเห็นได้ว่ารูปแปรที่ปรากฏมากที่สุดของผู้บอกภาษาในชุมชนเมือง ปรากฏรูปแปร [ia] จำนวน 28 คำ และรูปแปร [ɿa] จำนวน 2 คำ ส่วนผู้บอกภาษาในชุมชนชนบทปรากฏรูปแปร [ia] ทั้ง 30 คำ

ดังนั้นกล่าวได้ว่าผู้บอกภาษาทั้งสองถิ่นที่อยู่อาศัยยังคงรักษาการออกเสียง [ia] มากที่สุด แต่จะสังเกตได้ว่าผู้บอกภาษาในชุมชนเมืองเริ่มมีการออกเสียงเป็นเสียงแบบภาษาไทยกรุงเทพฯเพิ่มขึ้น ในขณะที่ผู้บอกภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทยังคงรักษาการออกเสียง [ia] ไว้ทั้งหมด ดังแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 11
ความแตกต่างในการใช้รูปแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของผู้บอกภาษา
ทั้ง 2 ถิ่นที่อยู่อาศัย

4.1.2.4 การวิเคราะห์รูปแปรในการออกเสียง (ua) ทั้ง 6 คำของผู้บอกภาษาที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบท ปรากฏดังตารางต่อไปนี้

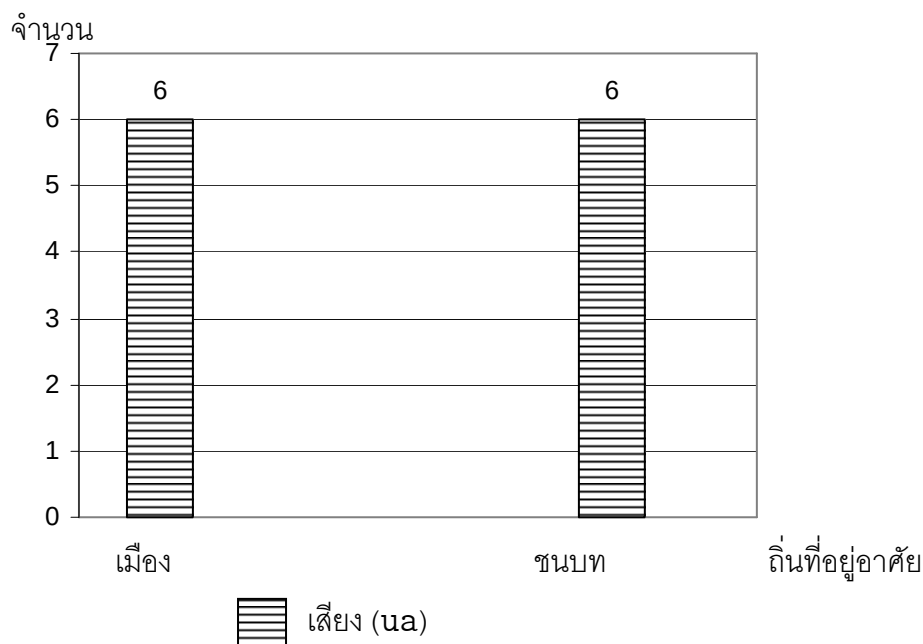
ตารางที่ 4.12

รูปแปรของเสียง (ua) ที่ปรากฏมากที่สุดในแต่ละคำของผู้บอกภาษาทั้ง 2 ถิ่นที่อยู่อาศัย

รายการคำ	ถิ่นที่อยู่อาศัย	เมือง	ชนบท
1. /khua ¹ /	‘ขวา’	[ua]	[ua]
2. /kuaŋ ² /	‘กว้าง’	[ua]	[ua]
3. /khuaŋ ¹ /	‘ขวาง’	[ua]	[ua]
4. /khuaŋ ³ /	‘ควาย’	[ua]	[ua]
5. /khuan ¹ /	‘ขวาน’	[ua]	[ua]
6. /kuaŋ ⁶ /	‘กว้าง’	[ua]	[ua]

จากตารางผู้บอกภาษาในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทปรากฏการใช้รูปแปร [ua] ทั้ง 6 คำ ได้แก่ /khua¹/ ‘ขวา’, /kuaŋ²/ ‘กว้าง’, /khuaŋ¹/ ‘ขวาง’, /khuaŋ³/ ‘ควาย’, /khuan¹/ ‘ขวาน’ และ /kuaŋ⁶/ ‘กว้าง’ ดังนั้นกล่าวได้ว่า ผู้บอกภาษาทั้งสองถิ่นที่อยู่อาศัย ยังคงรักษาการออกเสียง [ua] ไว้ทั้งหมด ดังแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 12
ความแตกต่างในการใช้รูปแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของผู้บอกภาษา
ทั้ง 2 ถิ่นที่อยู่อาศัย

ผู้วิจัยได้คำนวณหาค่าไคสแควร์ (χ^2) เพื่อวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นกับปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.13
อัตราการแปรของเสียง (ə) ของผู้บอกภาษาทั้งหมดตามปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัย

ถิ่นที่อยู่อาศัย	ชุมชนเมือง		ชุมชนชนบท		รวม	
	จำนวนผู้บอกภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอกภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอกภาษา	ร้อยละ
[ə]	31	51.67	49	81.67	80	66.67
[ɨ]	29	48.33	11	18.33	40	33.33
รวม	60	100	60	100	120	100

$$\chi^2 = 12.14 \quad df = 1 \quad p < 0.05$$

จากตารางจะเห็นได้ว่าผู้บอกภาษาในชุมชนชนบทเลือกใช้รูปแปร [ə] มากที่สุดคือ ร้อยละ 81.67 รองลงมาก็คือรูปแปร [ɯ] คิดเป็นร้อยละ 18.33

ส่วนผู้บอกภาษาในชุมชนเมืองเลือกใช้รูปแปร [ə] เช่นเดียวกับชุมชนชนบทคือร้อยละ 51.67 รองลงมาก็คือรูปแปร [ɯ] คิดเป็นร้อยละ 48.33

เมื่อพิจารณาค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 12.14$ $df = 1$ ซึ่งมากกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ = 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณมากกว่า χ^2 จากตาราง จึงสรุปได้ว่าปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ə) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่าถิ่นที่อยู่อาศัยเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงของเสียง (ə) โดยผู้บอกภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทยังคงรักษาการออกเสียง [ə] มากที่สุด แต่จะมีอัตราการลดลงในชุมชนเมืองที่เริ่มมีแนวโน้มที่จะออกเสียงเป็นเสียงแบบภาษาไทยกรุงเทพฯ เพิ่มขึ้น

ตารางที่ 4.14

อัตราการแปรของเสียง (ə) ของผู้บอกภาษาทั้งหมดตามปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัย

ถิ่นที่อยู่อาศัย รูปแปร	ชุมชนเมือง		ชุมชนชนบท		รวม	
	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ
[u]	33	55.0	10	16.67	43	35.83
[o]	27	45.0	50	85.33	77	64.17
รวม	60	100	60	100	120	100

$$\chi^2 = 19.16 \quad df = 1 \quad p < 0.05$$

จากตารางจะเห็นได้ว่าผู้บอกภาษาในชุมชนชนบทเลือกใช้รูปแปร [o] มากที่สุดคือ ร้อยละ 85.33 รองลงมาก็คือรูปแปร [u] คิดเป็นร้อยละ 16.67 ส่วนผู้บอกภาษาในชุมชนเมืองเลือกใช้รูปแปร [u] มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 55.0 รองลงมาก็คือรูปแปร [o] คิดเป็นร้อยละ 45.0

เมื่อพิจารณาค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 19.16$ $df = 1$ ซึ่งมากกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ = 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณมากกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ə) ใน

ภาษาไทยถิ่นขอนแก่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่าคนที่ถิ่นที่อยู่อาศัยต่างกันมีการออกเสียง (o) แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทยังคงรักษาการออกเสียง [o] มากที่สุด ส่วนผู้บอกภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองมีการออกเสียงเปลี่ยนแปลงเป็นเสียงแบบภาษาไทยกรุงเทพฯ เพิ่มขึ้น

ตารางที่ 4.15

อัตราการแปรของเสียง (ia) ของผู้บอกภาษาทั้งหมดตามปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัย

ถิ่นที่อยู่อาศัย รูปแปร	ชุมชนเมือง		ชุมชนชนบท		รวม	
	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ
[ia]	40	65.0	56	93.33	96	80.0
[ɪa]	20	35.0	4	6.67	24	20.0
รวม	60	100	60	100	120	100

$$\chi^2 = 13.32 \quad df = 1 \quad p < 0.05$$

จากตารางจะเห็นได้ว่าผู้บอกภาษาในชุมชนชนบทเลือกใช้รูปแปร [ia] มากที่สุดคือ ร้อยละ 93.33 รองลงมาคือรูปแปร [ɪa] คิดเป็นร้อยละ 6.67 ส่วนผู้บอกภาษาในชุมชนเมืองเลือกใช้รูปแปร [ia] เช่นเดียวกับชุมชนชนบทคือร้อยละ 65.0 รองลงมาคือรูปแปร [ɪa] คิดเป็นร้อยละ 35.0

เมื่อพิจารณาค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 13.32 \quad df = 1$ ซึ่งมากกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ = 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณมากกว่า χ^2 จากตาราง จึงสรุปได้ว่า ปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่าถิ่นที่อยู่อาศัยเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงของเสียง (ia) ผู้บอกภาษาในชุมชนชนบทยังคงรักษาการออกเสียง (ia) มากที่สุด ส่วนผู้บอกภาษาในชุมชนเมืองมีการออกเสียงเปลี่ยนแปลงเป็นเสียงแบบภาษาไทยกรุงเทพฯ เพิ่มขึ้น

ตารางที่ 4.16

อัตราการใช้เสียง (ua) ของผู้บอกภาษาทั้งหมดตามปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัย

ถิ่นที่อยู่อาศัย รูปแปร	ชุมชนเมือง		ชุมชนชนบท		รวม	
	จำนวนผู้บอก	ร้อยละ	จำนวนผู้บอก	ร้อยละ	จำนวนผู้บอก	ร้อยละ
	ภาษา	ละ	ภาษา	ละ	ภาษา	ละ
[ua]	38	63.33	56	93.33	94	78.33
[a:]	22	36.67	4	6.67	26	21.67
รวม	60	100	60	100	120	100

$$\chi^2 = 15.90 \quad df = 1 \quad p < 0.05$$

จากตารางจะเห็นได้ว่าผู้บอกภาษาในชุมชนชนบทเลือกใช้รูปแปร [ua] มากที่สุดคือ ร้อยละ 93.33 รองลงมาคือรูปแปร [a:] คิดเป็นร้อยละ 6.67 ส่วนผู้บอกภาษาในชุมชนเมืองเลือกใช้รูปแปร [ua] เช่นเดียวกับชุมชนชนบทคือร้อยละ 63.33 รองลงมาคือรูปแปร [a:] คิดเป็นร้อยละ 36.67

เมื่อพิจารณาค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 15.90 \quad df = 1$ ซึ่งมากกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ = 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณมากกว่า χ^2 จากตาราง จึงสรุปได้ว่า ปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่าถิ่นที่อยู่อาศัยเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงของเสียง (ua) ผู้บอกภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทยังคงรักษาการออกเสียง [ua] มากที่สุด และมีอัตราลดลงในชุมชนเมืองที่เริ่มมีแนวโน้มออกเสียงเป็นเสียงแบบภาษาไทยกรุงเทพฯ เพิ่มขึ้น

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นกับปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยพบว่า การแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) มีความสัมพันธ์กับถิ่นที่อยู่อาศัยระหว่างชุมชนเมืองกับชุมชนชนบทซึ่งทั้งสองชุมชนออกเสียงสระดังกล่าวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ค่าทดสอบทางสถิติเป็นเครื่องแสดงให้เห็นว่า ผู้บอกภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองมีการใช้รูปแบบภาษาไทยกรุงเทพฯ มากกว่าในชุมชนชนบท ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้บอกภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองได้รับอิทธิพลจากสื่อมวลชน

ต่างๆ รวมถึงความเจริญก้าวหน้ามากกว่าชุมชนชนบททำให้เสียงสระดังกล่าวยุ่เปลี่ยนแปลงมากกว่าคนที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบท

4.1.3 การแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามปัจจัยทัศนคติต่อภาษา

การวิเคราะห์การแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นจากผู้บอกภาษา 120 คน จำแนกเป็นผู้บอกภาษา 2 กลุ่มคือ ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษา และผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา ผู้วิจัยให้ผู้บอกภาษาออกเสียงคำที่เป็นเสียง (ə) 9 คำ คำที่เป็นเสียง (o) 9 คำ คำที่เป็นเสียง (ia) 30 คำ และคำที่เป็นเสียง (ua) 6 คำ ผลการศึกษาพบว่าผู้บอกภาษาทั้ง 2 กลุ่มทัศนคติต่อภาษาออกเสียงคำทั้ง 54 คำเป็นรูปแปรต่างๆ ซึ่งคำทดสอบแต่ละคำจะปรากฏรูปแปรใดรูปแปรหนึ่งที่ผู้บอกภาษาแต่ละกลุ่มทัศนคติต่อภาษาเลือกใช้มากที่สุด ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำรูปแปรที่ปรากฏมากที่สุดในแต่ละคำของผู้บอกภาษาทั้ง 2 กลุ่มทัศนคติมาเป็นตัวแทนเพื่อใช้ในการวิเคราะห์รูปแปรการออกเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามปัจจัยทัศนคติต่อภาษา ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.17
จำแนกกลุ่มผู้บอกภาษาตามปัจจัยทัศนคติต่อภาษา

ทัศนคติต่อภาษา	จำนวน	ร้อยละ
ทางบวก	101	84.17
ทางลบ	19	15.83
รวม	120	100

4.1.3.1 การวิเคราะห์รูปแปรในการออกเสียง (อ) ทั้ง 9 คำของผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษา ปรากฏดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.18
รูปแปรของเสียง (อ) ที่ปรากฏมากที่สุดในแต่ละคำของผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษา

ทัศนคติต่อภาษา รายการคำ	ทางบวก	ทางลบ
1. /mɛŋ ³ / 'มิ่ง'	[ɿ]	[ɿ]
2. /phɛŋ ⁵ / 'ผึ่ง'	[ə]	[ɿ]
3. /dɛk ¹ / 'ดึก'	[ə]	[ɿ]
4. /lɛk ⁴ / 'ลึก'	[ə]	[ɿ]
5. /fɛk ¹ / 'ฝึก'	[ɿ]	[ɿ]
6. /khɛŋ ⁴ / 'ครึ่ง'	[ə]	[ə]
7. /thɛŋ ¹ / 'ถึง'	[ə]	[ɿ]
8. /kɛŋ ⁴ / 'กึ่ง'	[ə]	[ɿ]
9. /sa ² ʔɛk ¹ / 'สะอึก'	[ə]	[ɿ]

จากตารางผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาปรากฏรูปแปร [ə] 7 คำ ได้แก่ /phɛŋ⁵/ 'ผึ่ง', /dɛk¹/ 'ดึก', /lɛk⁴/ 'ลึก', /khɛŋ⁴/ 'ครึ่ง', /thɛŋ¹/ 'ถึง', /kɛŋ⁴/ 'กึ่ง' และ /sa² ʔɛk¹/ 'สะอึก' และรูปแปร [ɿ] 2 คำ คือ /mɛŋ³/ 'มิ่ง' และ /fɛk¹/ 'ฝึก'

ส่วนผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา ปรากฏรูปแปร [ɿ] 8 คำ ได้แก่ /mɛŋ³/ 'มิ่ง', /phɛŋ⁵/ 'ผึ่ง', /dɛk¹/ 'ดึก', /lɛk⁴/ 'ลึก', /fɛk¹/ 'ฝึก', /thɛŋ¹/ 'ถึง', /kɛŋ⁴/ 'กึ่ง', และ /sa² ʔɛk¹/ และรูปแปร [ə] 1 คำ คือ /khɛŋ⁴/ 'ครึ่ง'

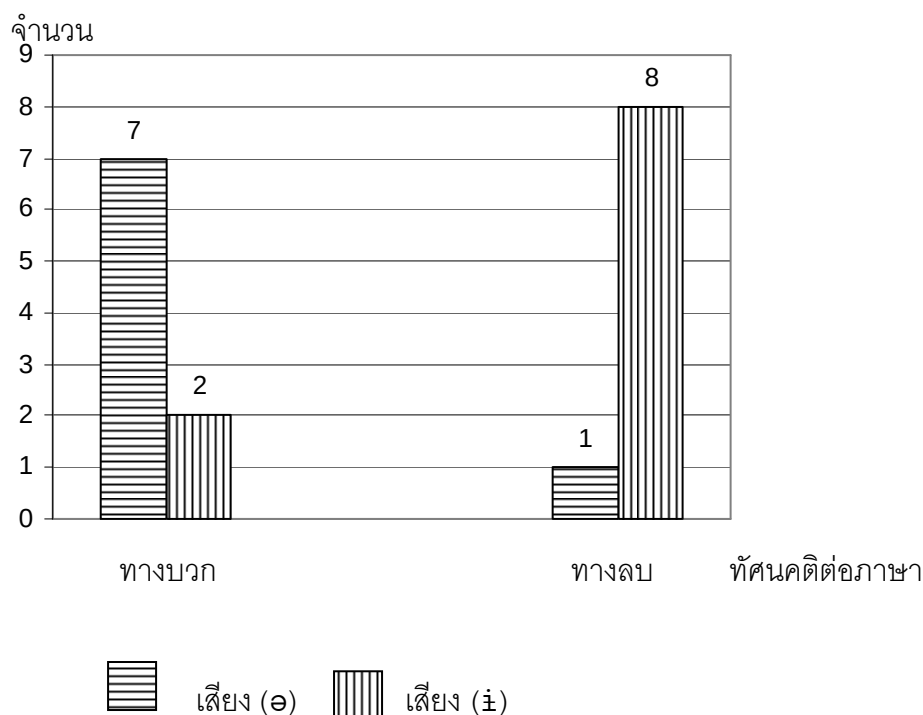
จากตารางทดสอบการออกเสียง (อ) ของผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษาทั้ง 9 คำจะเห็นได้ว่า ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ปรากฏรูปแปร [ə] จำนวน 7 คำ และรูปแปร [ɨ] จำนวน 2 คำ ส่วนผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาปรากฏรูปแปร [ɨ] มากที่สุดจำนวน 8 คำ และรูปแปร [ə] จำนวน 1 คำ

ดังนั้นกล่าวได้ว่า ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษายังคงรักษาการออกเสียง [ə] แบบภาษาไทยถิ่นขอนแก่นมากที่สุด ส่วนผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษามีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียงเป็นเสียง [ɨ] แบบภาษาไทยกรุงเทพฯ เพิ่มขึ้น ดังแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 13

ความแตกต่างในการใช้รูปแปรของเสียง (ə) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษา

4.1.3.2 การวิเคราะห์รูปแปรในการออกเสียง (อ) ทั้ง 9 คำของผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษา ปราบกฏดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.19

รูปแปรของเสียง (อ) ที่ปรากฏมากที่สุดในแต่ละคำของผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษา

รายการคำ \ ทัศนคติต่อภาษา	ทางบวก	ทางลบ
1. /thon ⁴ / ‘ทุ้ง’	[o]	[o]
2. /bon ⁶ / ‘บั้ง’	[o]	[o]
3. /thon ¹ / ‘ถุง’	[o]	[u]
4. /ʔon ⁶ / ‘อั้ง’ (มือ)	[o]	[u]
5. /non ⁴ / ‘นั้ง’	[u]	[u]
6. /lom ⁴ / ‘ลุ่ม’	[u]	[u]
7. /don ⁶ / ‘ดุ้น’	[o]	[o]
8. /thom ⁴ / ‘ทุ่ม’	[u]	[u]
9. /nom ⁶ / ‘น้ม’	[u]	[u]

จากตารางผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษา ปราบกฏรูปแปร [o] 5 คำ ได้แก่ /thon⁴/ ‘ทุ้ง’, /bon⁶/ ‘บั้ง’, /thon¹/ ‘ถุง’, /ʔon⁶/ ‘อั้ง’ (มือ) และ /don⁶/ ‘ดุ้น’ และรูปแปร [u] 4 คำ คือ /nun⁴/ ‘นั้ง’, /lum⁴/ ‘ลุ่ม’, /thum⁴/ ‘ทุ่ม’ และ /num⁶/ ‘น้ม’

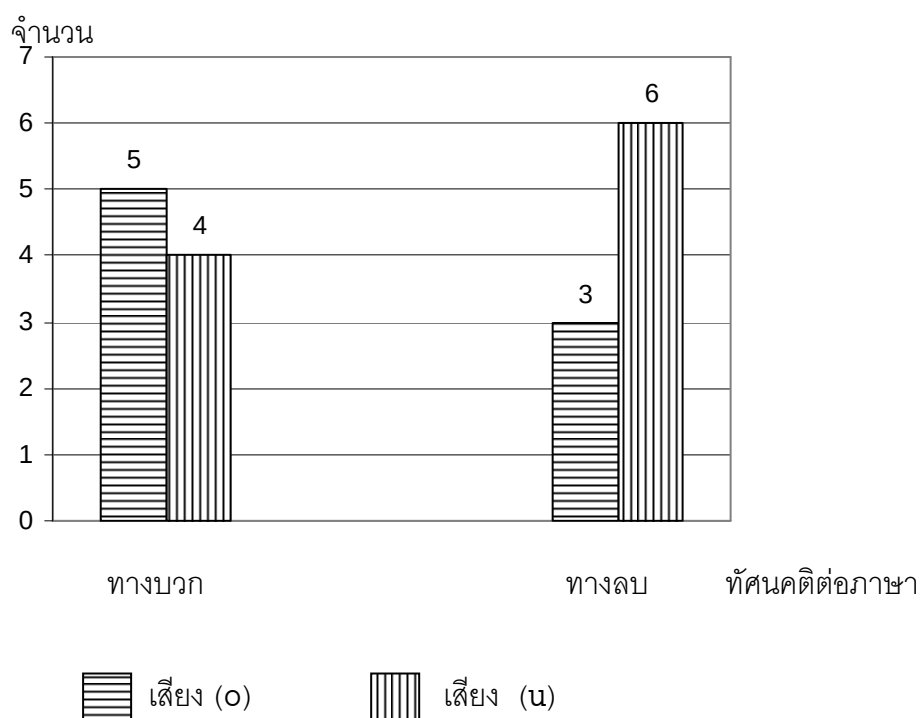
ส่วนผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา ปราบกฏรูปแปร [o] 3 คำ ได้แก่ /thon⁴/ ‘ทุ้ง’, /bon⁶/ ‘บั้ง’ และ /don⁶/ ‘ดุ้น’ และรูปแปร [u] 6 คำ ได้แก่ /thun¹/ ‘ถุง’, /ʔun⁶/ ‘อั้ง’ (มือ), /nun⁴/ ‘นั้ง’, /lum⁴/ ‘ลุ่ม’, /thum⁴/ ‘ทุ่ม’, /num⁶/ ‘น้ม’

จากตารางทดสอบการออกเสียง (อ) ของผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษาทั้ง 9 คำ จะเห็นได้ว่า ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษายังคงรักษาการออกเสียง [o] แบบภาษาไทยถิ่นขอนแก่นมากกว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางลบต่อ

ภาษาที่เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียงเป็นเสียง [u] แบบภาษาไทยกรุงเทพฯ เพิ่มขึ้น ดังแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 14

ความแตกต่างในการใช้รูปแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของผู้บอกภาษา
ที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษา

4.1.3.3 การวิเคราะห์รูปแปรในการออกเสียง (ia) ทั้ง 30 คำของผู้บอก
ภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษา ปรากฏดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.20
รูปแปรของเสียง (ia) ที่ปรากฏมากที่สุดในแต่ละคำของผู้บอกภาษา
ที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษา

ทัศนคติต่อภาษา รายการคำ	ทางบวก	ทางลบ
1. /kia ² / ‘เกลื่อ’	[ia]	[ia]
2. /kian ⁶ / ‘เกลื่อน’	[ia]	[ia]
3. /khian ⁴ / ‘เขื่อน’	[ia]	[ia]
4. /khia ³ / ‘เครือ’	[ia]	[ia]
5. /khiaŋ ³ / ‘เคื่อง’	[ia]	[ia]
6. /sia ⁶ k/ ‘เชือก’	[ia]	[ia]
7. /siam ⁴ / ‘เชื่อม’	[ia]	[ia]
8. /dian ² / ‘เดียน’	[ia]	[ia]
9. /tian ² / ‘เตียน’	[ia]	[ia]
10. /thian ⁴ / (ของ) ‘เถื่อน’	[ia]	[ia]
11. /bia ⁴ / ‘เปื้อ’	[ia]	[ia]
12. /pia ² k/ ‘เปลือก’	[ia]	[ia]
13. /piaŋ ² / ‘เปลือง’	[ia]	[ia]
14. /phia ² k/ ‘เฟือก’	[ia]	[ia]
15. /fiaŋ ³ / ‘มะเฟื่อง’	[ia]	[ia]
16. /miaj ⁴ / ‘เมื่อย’	[ia]	[ia]
17. /mian ³ / ‘เมื่อง’	[ia]	[ia]

ตารางที่ 4.20 (ต่อ)

รายการคำ \ ทัศนคติต่อภาษา	ทางบวก	ทางลบ
18. /miak ⁶ / 'เมือก'	[ia]	[ia]
19. /lia ³ / 'เรือ'	[ia]	[ia]
20. /hian ⁵ / 'เรื่อน'	[ia]	[ia]
21. /liat ⁶ / 'เลือด'	[ia]	[ia]
22. /liaj ⁶ / 'เลื่อย'	[ia]	[ia]
23. /sia ¹ / 'เสื่อ'	[ia]	[ia]
24. /sia ⁵ / 'เสื่อ'	[ia]	[ia]
25. /siak ² / 'เสือก'	[ia]	[ia]
26. /siam ⁴ / 'เสื่อม'	[ia]	[ia]
27. /pia ⁴ / 'เหยื่อ'	[ia]	[ia]
28. /liak ² / 'เหลือก'	[ia]	[ia]
29. /lian ¹ / 'เหลื่อง'	[ia]	[ia]
30. /ɲiak ² / 'เหือก'	[ia]	[ia]

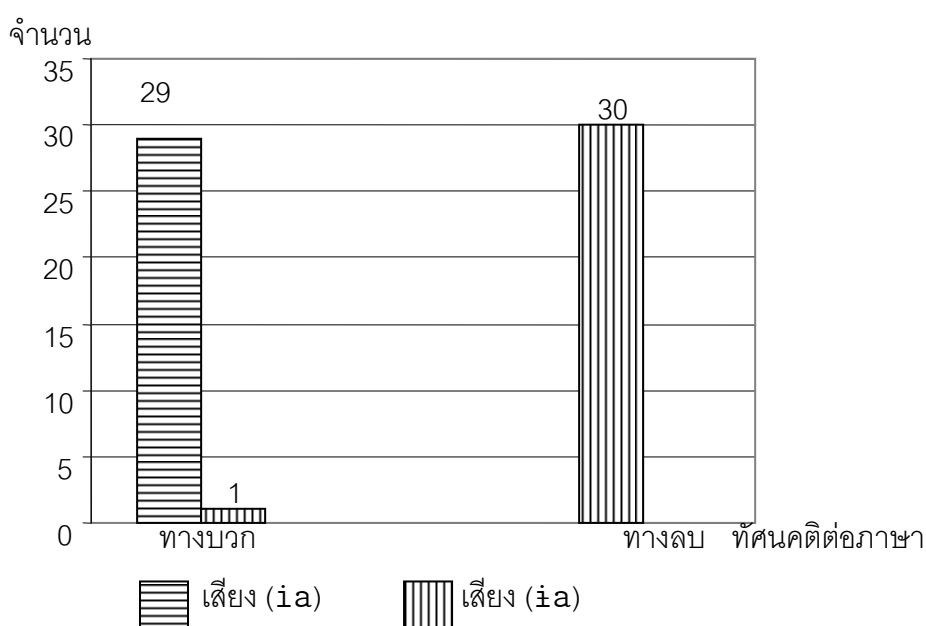
จากตารางผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษา ปากกูปแปร [ia] 29 คำ ได้แก่ /kia²/ 'เกลือก', /kian⁶/ 'เกลื่อน', /khian⁴/ 'เขื่อน', /khia³/ 'เควี่', /khian³/ 'เคื่อง', /siak⁶/ 'เซือก', /siam⁴/ 'เซื่อม', /dian²/ 'เดื่อน', /tian²/ 'เตื่อน', /thian⁴/ (ของ) 'เถื่อน', /bia⁴/ 'เบื่อ', /piak²/ 'เปลือก', /pian²/ 'เปลื่อง', /phiak²/ 'เฟือก', /fian³/ 'มะเฟื่อง', /miaj⁴/ 'เมื่อย', /mian³/ 'เมื่อง', /miak⁶/ 'เมือก', /lia³/ 'เรือ', /hian⁵/ 'เรื่อน', /liat⁶/ 'เลือด', /sia¹/ 'เสื่อ', /sia⁵/ 'เสื่อ', /siak²/ 'เสือก', /siam⁴/ 'เสื่อม', /pia⁴/ 'เหยื่อ', /liak²/ 'เหลือก', /lian¹/ 'เหลื่อง' และ ɲiak²/ 'เหือก' และรูปแปร [ia] 1 คำ คือ /liaj⁶/ 'เลื่อย'

ส่วนผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา ปรากฏรูปแปร [ia] 30 คำ ได้แก่ /kia²/ 'เกลือ', /kian⁶/ 'เกลือ', /khan⁴/ 'เขื่อน', /kha³/ 'เครือ', /khaŋ³/ 'เคื่อง', /sia⁶/ 'เขือก', /siam⁴/ 'เขื่อม', /dian²/ 'เดือน', /tian²/ 'เดือน', /thian⁴/ (ของ) 'เดือน', /bia⁴/ 'เปื้อ', /pia²/ 'เปลือ', /piaŋ²/ 'เปลือ', /phia²/ 'เผือก', /fiaŋ³/ 'มะเฟือก', /miaj⁴/ 'เมื่อย', /mian³/ 'เมื่อง', /miak⁶/ 'เมือก', /lia³/ 'เรือ', /hian⁵/ 'เรือน', /liat⁶/ 'เลือด', /liaj⁶/ 'เลื่อย', /sia¹/ 'เสือ', /sia⁵/ 'เสือ', /sia²/ 'เสือ', /siam⁴/ 'เลื่อม', /pia⁴/ 'เหยื่อ', /liak²/ 'เหลือก', /lian¹/ 'เหลือก' และ /ŋiak²/ 'เหือก'

จากการทดสอบการออกเสียง (ia) ของผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษา และทัศนคติทางลบต่อภาษาทั้ง 30 คำ จะเห็นได้ว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษา ยังคงรักษาการออกเสียง [ia] ซึ่งเป็นรูปแปรแบบภาษาไทยถิ่นขอนแก่นจำนวน 29 คำ ส่วนผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษามีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียงเป็นเสียง [ia] แบบภาษาไทยกรุงเทพฯ ทั้ง 30 คำ ดังนั้นกล่าวได้ว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาจะออกเสียงแบบดั้งเดิมมากที่สุด ส่วนผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกออกเสียงแบบภาษาไทยกรุงเทพฯ ทั้งหมด ดังแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 15

ความแตกต่างในการใช้รูปแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นของผู้บอกภาษา
ที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษา

4.1.3.4 การวิเคราะห์รูปแปรในการออกเสียง (ua) ทั้ง 6 คำของผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษา ปรากฏดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.21

รูปแปรของเสียง (ua) ที่ปรากฏมากที่สุดในแต่ละคำผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษา

รายการคำ	ทัศนคติต่อภาษา	ทางบวก	ทางลบ
1. /khua ¹ /	‘ขวา’	[ua]	[a:]
2. /kuaŋ ² /	‘กว้าง’	[ua]	[a:]
3. /khuaŋ ¹ /	‘ขวาง’	[ua]	[a:]
4. /khuaɯ ³ /	‘ควาย’	[ua]	[a:]
5. /khuan ¹ /	‘ขวาน’	[ua]	[a:]
6. /kuaŋ ⁶ /	‘กว้าง’	[ua]	[a:]

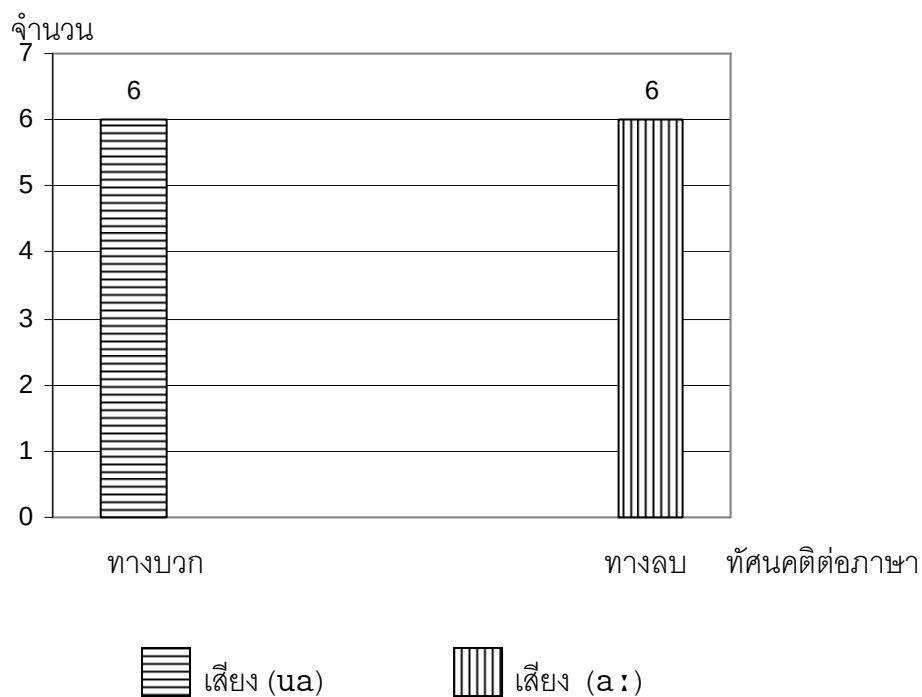
จากตารางผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาปรากฏรูปแปร [ua] ทั้ง 6 คำ ได้แก่ /khua¹/ ‘ขวา’, /kuaŋ²/ ‘กว้าง’, /khuaŋ¹/ ‘ขวาง’, /khuaɯ³/ ‘ควาย’, /khuan¹/ ‘ขวาน’ และ /kuaŋ⁶/ ‘กว้าง’

ส่วนผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาปรากฏรูปแปร [a:] ทั้ง 6 คำ ได้แก่ /khwa:¹/ ‘ขวา’, /kwa:ŋ²/ ‘กว้าง’, /khwa:ŋ¹/ ‘ขวาง’, /khwa:j³/ ‘ควาย’, /khwa:n¹/ ‘ขวาน’ และ /kwa:ŋ⁶/ ‘กว้าง’

จากการทดสอบการออกเสียง (ua) ของผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษาทั้ง 6 คำ จะเห็นได้ว่า ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษายังคงรักษาการออกเสียง [ua] ซึ่งเป็นรูปแปรแบบภาษาไทยถิ่นขอนแก่นทั้ง 6 คำ ส่วนผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาจะออกเสียง [a:] แบบภาษาไทยกรุงเทพฯทั้งหมด ดังแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 16

ความแตกต่างในการใช้รูปแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของผู้บอกภาษา
ที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยได้คำนวณค่าไคสแควร์ (χ^2) เพื่อวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นกับปัจจัยทัศนคติต่อภาษาว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.22
อัตราการแปรของเสียง (อ) ของผู้บอกภาษาทั้งหมดตามปัจจัยทัศนคติต่อภาษา

ทัศนคติต่อ ภาษา	ทัศนคติทางบวก		ทัศนคติทางลบ		รวม	
	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ
รูปแปร						
[อ]	73	72.28	7	36.84	80	66.67
[ั]	28	27.72	12	63.16	26	33.33
รวม	101	100	19	100	120	100

$$\chi^2 = 9.02 \quad df = 1 \quad p < 0.05$$

จากตารางจะเห็นได้ว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษารูปแปรที่ปรากฏมากที่สุดคือรูปแปร [อ] คิดเป็นร้อยละ 72.28 รองลงมาคือรูปแปร [ั] คิดเป็นร้อยละ 27.72 ส่วนผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษารูปแปรที่ปรากฏมากที่สุดคือรูปแปร [ั] คิดเป็นร้อยละ 36.84 รองลงมาคือรูปแปร [อ] คิดเป็นร้อยละ 63.16

เมื่อพิจารณาค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 9.02$ $df = 1$ ซึ่งมากกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ = 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณมากกว่า χ^2 จากตาราง จึงสรุปได้ว่า ปัจจัยทัศนคติต่อภาษา มีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (อ) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษามีการใช้รูปแปร (อ) แตกต่างกัน กล่าวคือผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษายังคงรักษาการออกเสียง [อ] มากที่สุด ส่วนผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเริ่มมีแนวโน้มที่จะออกเสียงเป็นเสียงแบบภาษาไทยกรุงเทพฯ เพิ่มขึ้น

ตารางที่ 4.23
อัตราการแปรของเสียง (o) ของผู้บอกภาษาทั้งหมดตามปัจจัยทัศนคติต่อภาษา

ทัศนคติต่อ ภาษา	ทัศนคติทางบวก		ทัศนคติทางลบ		รวม	
	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ
รูปแปร [o]	74	73.27	5	26.31	79	65.83
[u]	27	26.73	14	73.69	41	34.17
รวม	101	100	19	100	120	100

$$\chi^2 = 15.62 \quad df = 1 \quad p < 0.05$$

จากตารางจะเห็นได้ว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษารูปแปรที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแปร [o] คิดเป็นร้อยละ 73.27 รองลงมาคือรูปแปร [u] คิดเป็นร้อยละ 26.73 ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษารูปแปรที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแปร [u] คิดเป็นร้อยละ 73.69 รองลงมาคือรูปแปร [o] คิดเป็นร้อยละ 26.31

เมื่อพิจารณาค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 15.62 \quad df = 1$ ซึ่งมากกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ = 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณมากกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยทัศนคติต่อภาษามีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษามีการใช้รูปแปร (o) แตกต่างกัน กล่าวคือ ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษายังคงรักษาการออกเสียง [o] มากที่สุด ส่วนผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเริ่มมีแนวโน้มที่จะออกเสียงเป็นเสียง [u] แบบภาษาไทยกรุงเทพฯ เพิ่มขึ้น

ตารางที่ 4.24

อัตราการใช้เสียง (ia) ของผู้บอกภาษาทั้งหมดตามปัจจัยทัศนคติต่อภาษา

ทัศนคติต่อ ภาษา	ทัศนคติทางบวก		ทัศนคติทางลบ		รวม	
	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ
[ia]	91	90.10	5	26.31	96	80.0
[i̥a]	10	9.90	14	73.69	24	20.0
รวม	101	100	19	100	120	100

$$\chi^2 = 40.64 \quad df = 1 \quad p < 0.05$$

จากตารางจะเห็นได้ว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษา รูปแปรที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแปร [ia] คิดเป็นร้อยละ 90.10 รองลงมาคือรูปแปร [i̥a] คิดเป็นร้อยละ 9.90 ส่วนผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา รูปแปรที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแปร [i̥a] คิดเป็นร้อยละ 73.69 รองลงมาคือรูปแปร [ia] คิดเป็นร้อยละ 26.31

เมื่อพิจารณาค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 40.64$ $df = 1$ ซึ่งมากกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ = 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณมากกว่า χ^2 จากตาราง จึงสรุปได้ว่า ปัจจัยทัศนคติต่อภาษามีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษามีการใช้รูปแปร (ia) แตกต่างกัน กล่าวคือ ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษายังคงรักษาการออกเสียง [ia] มากที่สุด ส่วนผู้ที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเริ่มมีแนวโน้มที่จะออกเสียงเป็นเสียง [i̥a] แบบภาษาไทยกรุงเทพฯ เพิ่มขึ้น

ตารางที่ 4.25
อัตราการแปรของเสียง (ua) ของผู้บอกภาษาทั้งหมดตามปัจจัยทัศนคติต่อภาษา

ทัศนคติต่อ ภาษา	ทัศนคติทางบวก		ทัศนคติทางลบ		รวม	
	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ
รูปแปร [ua]	85	84.16	5	26.31	90	75.0
[a:]	16	15.84	14	73.69	30	25.0
รวม	101	100	19	100	120	100

$$\chi^2 = 28.51 \quad df = 1 \quad p < 0.05$$

จากตารางจะเห็นได้ว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษารูปแปรที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแปร [ua] คิดเป็นร้อยละ 84.16 รองลงมาคือรูปแปร [a:] คิดเป็นร้อยละ 15.84 ส่วนกลุ่มผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษารูปแปรที่ปรากฏมากที่สุดคือ รูปแปร [a:] คิดเป็นร้อยละ 73.69 รองลงมาคือรูปแปร [ua] คิดเป็นร้อยละ 26.31

เมื่อพิจารณาค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 28.51$ $df = 1$ ซึ่งมากกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ = 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณมากกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยทัศนคติต่อภาษามีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษามีการใช้รูปแปร (ua) แตกต่างกัน กล่าวคือ ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษายังคงรักษาการออกเสียง [ua] มากที่สุด ส่วนผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเริ่มมีแนวโน้มที่จะออกเสียงเป็นเสียงแบบภาษาไทยกรุงเทพฯ เพิ่มขึ้น

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นกับปัจจัยทัศนคติต่อภาษาพบว่า การแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) มีความสัมพันธ์กับปัจจัยทัศนคติต่อภาษาเนื่องจากการออกเสียงสระดังกล่าวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ค่าทดสอบทางสถิติเป็นเครื่องแสดงให้เห็นว่า คนที่มี

ทัศนคติทางบวกต่อภาษาจะเลือกใช้รูปแปรที่เป็นเสียงแบบภาษาไทยถิ่นขอนแก่นมากกว่าคนที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา

4.1.4 การแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามปัจจัยเพศ

การวิเคราะห์การแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นจากผู้บอกภาษา 120 คน จำแนกเป็นผู้บอกภาษา 2 เพศ ได้แก่ เพศชายและเพศหญิง ผู้วิจัยให้ผู้บอกภาษาออกเสียงคำที่เป็นเสียง (ə) 9 คำ คำที่เป็นเสียง (o) 9 คำ คำที่เป็นเสียง (ia) 30 คำ และคำที่เป็นเสียง (ua) 6 คำ ผลการศึกษาพบว่าผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงออกเสียงคำทั้ง 54 คำเป็นรูปแปรต่างๆ ซึ่งคำทดสอบแต่ละคำจะปรากฏรูปแปรใดรูปแปรหนึ่งที่กลุ่มผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงเลือกใช้มากที่สุด ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำรูปแปรที่ปรากฏมากที่สุดในแต่ละคำของผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงมาเป็นตัวแทนเพื่อใช้ในการวิเคราะห์รูปแปรการออกเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามปัจจัยเพศ ดังต่อไปนี้

4.1.4.1 การวิเคราะห์รูปแปรในการออกเสียง (ə) ทั้ง 9 คำของผู้บอกภาษาเพศชายและเพศหญิง ปรากฏดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.26
รูปแปรของเสียง (ə) ที่ปรากฏมากที่สุดในแต่ละคำของผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิง

รายการคำ \ เพศ	ชาย	หญิง
1. /məŋ ³ / 'มึง'	[ɿ]	[ɿ]
2. /phəŋ ⁵ / 'ผึ้ง'	[ə]	[ə]
3. /dək ¹ / 'ดึก'	[ə]	[ɿ]
4. /lək ⁴ / 'ลึก'	[ə]	[ə]
5. /fək ¹ / 'ฝึก'	[ɿ]	[ɿ]

ตารางที่ 4.26 (ต่อ)

รายการคำ \ เพศ	ชาย	หญิง
6. /khəŋ ⁴ / ‘ครึ่ง’	[ə]	[ə]
7. /thəŋ ¹ / ‘ถึง’	[ə]	[ə]
8. /kəŋ ⁴ / ‘กึ่ง’	[ə]	[ə]
9. /sa ² ʔək ¹ / ‘สะอึก’	[ə]	[ə]

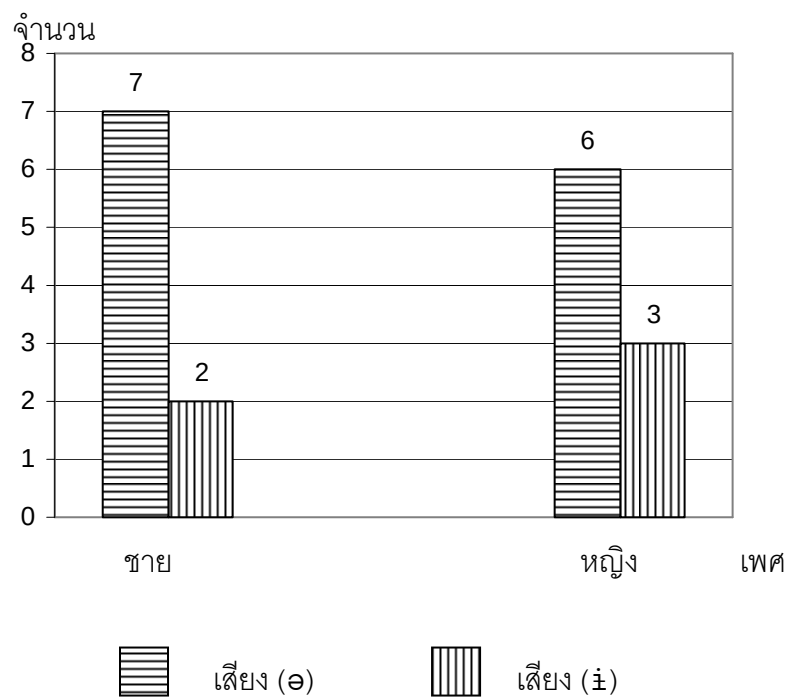
จากตารางผู้บอกภาษาเพศชาย ปรากฏรูปแปร [ə] 7 คำ ได้แก่ /phəŋ⁵/ ‘ผึ้ง’, /dək¹/ ‘ดึก’, /lək⁴/ ‘ลึกลับ’, /khəŋ⁴/ ‘ครึ่ง’, /thəŋ¹/ ‘ถึง’, /kəŋ⁴/ ‘กึ่ง’ และ /sa² ʔək¹/ ‘สะอึก’ และรูปแปร [ɿ] 2 คำ คือ /mɿŋ³/ ‘มึง’ และ /fɿk¹/ ‘ฝึก’

ส่วนผู้บอกภาษาเพศหญิง ปรากฏรูปแปร [ə] 6 คำ ได้แก่ /phəŋ⁵/ ‘ผึ้ง’, /lək⁴/ ‘ลึกลับ’, /khəŋ⁴/ ‘ครึ่ง’, /thəŋ¹/ ‘ถึง’, /kəŋ⁴/ ‘กึ่ง’ และ /sa² ʔək¹/ ‘สะอึก’ และรูปแปร [ɿ] 3 คำ คือ /mɿŋ³/ ‘มึง’, /dɿk¹/ ‘ดึก’ และ /fɿk¹/ ‘ฝึก’

จากการทดสอบการออกเสียง (ə) ของผู้บอกภาษาเพศชายและเพศหญิงทั้ง 9 คำ จะเห็นได้ว่า รูปแปรที่ปรากฏมากที่สุดในแต่ละคำของผู้บอกภาษาเพศชาย ปรากฏรูปแปร [ə] จำนวน 7 คำ และรูปแปร [ɿ] จำนวน 2 คำ ส่วนผู้บอกภาษาเพศหญิงปรากฏรูปแปร [ə] จำนวน 6 คำ และรูปแปร [ɿ] จำนวน 3 คำ

ดังนั้นกล่าวได้ว่าผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงยังคงรักษาการออกเสียง [ə] มากที่สุด แต่ผู้บอกภาษาเพศหญิงมีการออกเสียงเป็นเสียงแบบภาษาไทยกรุงเทพฯมากกว่าเพศชาย ดังแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 17
ความแตกต่างในการใช้รูปแปรของเสียง (อ) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของผู้บอกภาษา
ทั้งเพศชายและเพศหญิง

4.1.4.2 การวิเคราะห์รูปแปรในการออกเสียง (อ) ทั้ง 9 คำของผู้บอกภาษาเพศชายและเพศหญิง ปรากฏดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.27
รูปแปรของเสียง (o) ที่ปรากฏมากที่สุดในแต่ละคำของผู้บอกภาษาทั้งเพศชาย
และเพศหญิง

เพศ รายการคำ	ชาย	หญิง
1. /thon ⁴ / ‘ทุ้ง’	[o]	[o]
2. /bon ⁶ / ‘บั้ง’	[o]	[o]
3. /thon ¹ / ‘ถุง’	[o]	[u]
4. /ɔon ⁶ / ‘อั้ง’ (มือ)	[o]	[o]
5. /nun ⁴ / ‘นุ่ง’	[u]	[u]
6. /lum ⁴ / ‘ลุ่ม’	[u]	[u]
7. /don ⁶ / ‘ดุ้น’	[o]	[o]
8. /thom ⁴ / ‘ทุ่ม’	[u]	[u]
9. /num ⁶ / ‘นุ้ม’	[u]	[u]

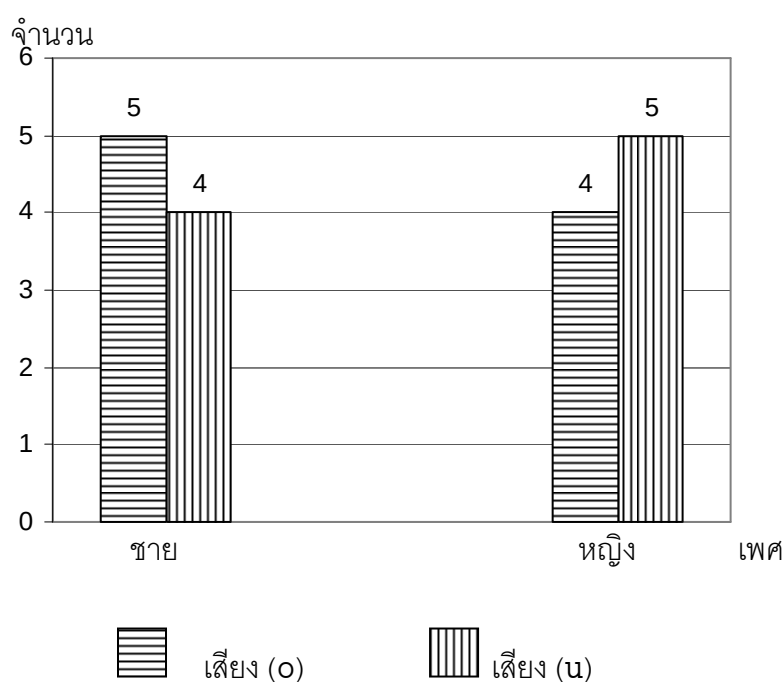
จากตารางผู้บอกภาษาเพศชายปรากฏรูปแปร [o] 5 คำได้แก่ /thon⁴/ ‘ทุ้ง’, /bon⁶/ ‘บั้ง’, /thon¹/ ‘ถุง’, /ɔon⁶/ ‘อั้ง’ (มือ) และ /don⁶/ ‘ดุ้น’ และรูปแปร [u] 4 คำ คือ /nun⁴/ ‘นุ่ง’, /lum⁴/ ‘ลุ่ม’, /thum⁴/ ‘ทุ่ม’ และ /num⁶/ ‘นุ้ม’

ส่วนผู้บอกภาษาเพศหญิง ปรากฏรูปแปร [o] 4 คำได้แก่ /thon⁴/ ‘ทุ้ง’, /bon⁶/ ‘บั้ง’, /ɔon⁶/ ‘อั้ง’ (มือ) และ /don⁶/ ‘ดุ้น’ และรูปแปร [u] 5 คำ คือ /thon¹/ ‘ถุง’, /nun⁴/ ‘นุ่ง’, /lum⁴/ ‘ลุ่ม’, /thum⁴/ ‘ทุ่ม’ และ /num⁶/ ‘นุ้ม’

จากการทดสอบการออกเสียง (o) ของผู้บอกภาษาเพศชายและเพศหญิงทั้ง 9 คำ จะเห็นได้ว่าผู้บอกภาษาเพศชายปรากฏรูปแปร [o] จำนวน 5 คำ และรูปแปร [u] จำนวน 4 คำ ส่วนผู้บอกภาษาเพศหญิง ปรากฏรูปแปร [o] จำนวน 4 คำ และรูปแปร [u] จำนวน 5 คำ

ดังนั้นกล่าวได้ว่าผู้บอกภาษาเพศชายยังคงรักษาการออกเสียง [o] มากกว่าผู้บอกภาษาเพศหญิงที่มีแนวโน้มเปลี่ยนแปลงการออกเสียงเป็นเสียงแบบภาษาไทยกรุงเทพฯ เพิ่มขึ้น ดังแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 18
ความแตกต่างในการใช้รูปแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของผู้บอกภาษา
ทั้งเพศชายและเพศหญิง

4.1.4.3 การวิเคราะห์รูปแปรในการออกเสียง (ia) ทั้ง 9 คำของผู้บอกภาษาเพศชายและเพศหญิง ปรากฏดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.28
รูปแปรของเสียง (ia) ที่ปรากฏมากที่สุดในแต่ละคำของผู้บอกภาษาทั้งเพศชาย
และเพศหญิง

รายการคำ \ เพศ	ชาย	หญิง
1. /kia ² / ‘เกลือ’	[ia]	[ia]
2. /kian ⁶ / ‘เกลือ ^๖ น’	[ia]	[ia]
3. /khian ⁴ / ‘เขื่อน’	[ia]	[ia]
4. /khia ³ / ‘เครือ’	[ia]	[ia]
5. /khian ³ / ‘เคื่อง’	[ia]	[ia]
6. /siak ⁶ / ‘ซึก’	[ia]	[ia]
7. /siam ⁴ / ‘ซึ่ม’	[ia]	[ia]
8. /dian ² / ‘เดียน’	[ia]	[ia]
9. /tian ² / ‘เตียน’	[ia]	[ia]
10. /thian ⁴ / (ของ)‘เถื่อน’	[ia]	[ia]
11. /bia ⁴ / ‘เปื้อ’	[ia]	[ia]
12. /piak ² / ‘เปลือก’	[ia]	[ia]
13. /pian ² / ‘เปลือง’	[ia]	[ia]
14. /phiak ² / ‘เฟือก’	[ia]	[ia]
15. /fian ³ / ‘มะเฟือง’	[ia]	[ia]
16. /miaj ⁴ / ‘เมื่อย’	[ia]	[ia]
17. /mian ³ / ‘เมื่อง’	[ia]	[ia]

ตารางที่ 4.28 (ต่อ)

เพศ \ รายการคำ	ชาย	หญิง
18. /miak ⁶ / 'เมือก'	[ia]	[ia]
19. /lia ³ / 'เรือ'	[ia]	[ia]
20. /hian ⁵ / 'เรือน'	[ia]	[ia]
21. /liat ⁶ / 'เลือด'	[ia]	[ia]
22. /liaj ⁶ / 'เลื่อย'	[ia]	[ia]
23. /sia ¹ / 'เสือ'	[ia]	[ia]
24. /sia ⁵ / 'เสือ'	[ia]	[ia]
25. /siak ² / 'เสือ'	[ia]	[ia]
26. /siam ⁴ / 'เสื่อม'	[ia]	[ia]
27. /pia ⁴ / 'เหยื่อ'	[ia]	[ia]
28. /liak ² / 'เหลือก'	[ia]	[ia]
29. /lian ¹ / 'เหลือก'	[ia]	[ia]
30. /ɲiak ² / 'เหวี่ยง'	[ia]	[ia]

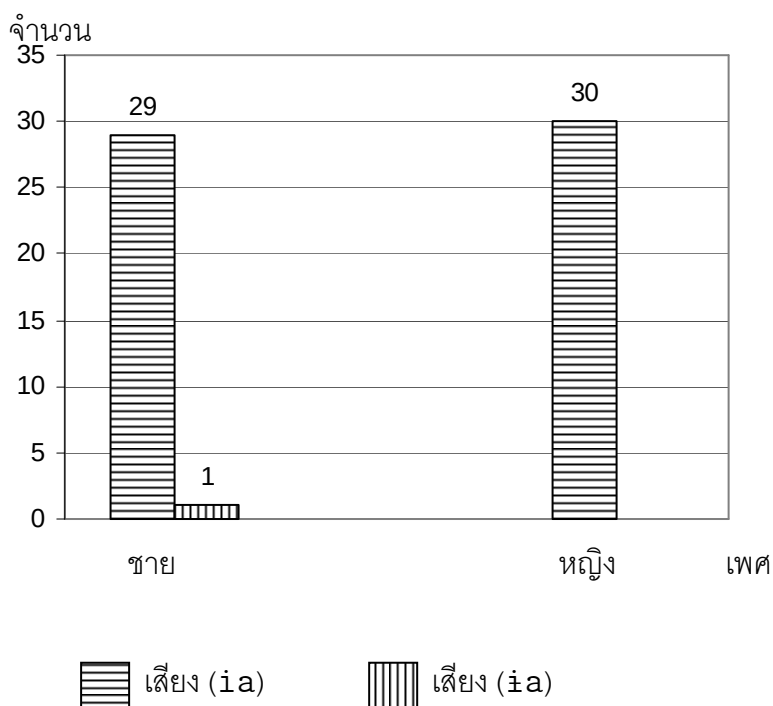
จากตารางผู้บอกภาษาเพศชายปรากฏรูปแบบ [ia] 29 คำ ได้แก่ /kia²/ 'เกลือก', /kian⁶/ 'เกลือก', /khan⁴/ 'เขื่อน', /kha³/ 'เครือ', /khan³/ 'เคื่อง', /siak⁶/ 'เซือก', /siam⁴/ 'เสื่อม', /dian²/ 'เดียน', /tian²/ 'เตียน', /thian⁴/ (ของ) 'เถียน', /bia⁴/ 'เปื่อ', /piak²/ 'เปลือก', /pian²/ 'เปลือก', /phia²/ 'เฟือก', /fian³/ 'มะเฟือก', /miaj⁴/ 'เมื่อย', /mian³/ 'เมี่ยง', /miak⁶/ 'เมือก', /lia³/ 'เรือ', /hian⁵/ 'เรือน', /liat⁶/ 'เลือด', /sia¹/ 'เสือ', /sia⁵/ 'เสือ', /siak²/ 'เสือ', /siam⁴/ 'เสื่อม', /pia⁴/ 'เหยื่อ', /liak²/ 'เหลือก', /lian¹/ 'เหลือก' และ /ɲiak²/ 'เหวี่ยง' และรูปแบบ [ia] 1 คำ คือ /liaj⁶/ 'เลื่อย'

ส่วนผู้บอกภาษาเพศหญิง ปรากฏรูปแปร [ia] 30 คำ ได้แก่ /kia²/ 'เกลือ', /kian⁶/ 'เกลือ', /khian⁴/ 'เขื่อน', /khia³/ 'เครือ', /khian³/ 'เคื่อง', /sia⁶/ 'เขือก', /siam⁴/ 'เขื่อม', /dian²/ 'เดือน', /tian²/ 'เดือน', /thian⁴/ (ของ) 'เดือน', /bia⁴/ 'เปื้อ', /piak²/ 'เปลือก', /pia²/ 'เปลือก', /phiak²/ 'เฟือก', /fian³/ 'มะเฟือก', /miaj⁴/ 'เมื่อย', /mian³/ 'เมือง', /miak⁶/ 'เมือก', /lia³/ 'เรือ', /hian⁵/ 'เรือ', /liat⁶/ 'เลือด', /liaj⁶/ 'เลื่อย', /sia¹/ 'เสือ', /sia⁵/ 'เสือ', /sia²/ 'เสือ', /siam⁴/ 'เขื่อม', /nia⁴/ 'เหี้ยว', /liak²/ 'เหลือก', /lian¹/ 'เหลือก' และ /niak²/ 'เหือก'

จากการทดสอบการออกเสียง (ia) ของผู้บอกภาษาเพศชายและเพศหญิงทั้ง 30 คำ จะเห็นได้ว่าผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงยังคงรักษาการออกเสียง [ia] มากที่สุด ดังแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 19

ความแตกต่างในการใช้รูปแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของผู้บอกภาษา
ทั้งเพศชายและเพศหญิง

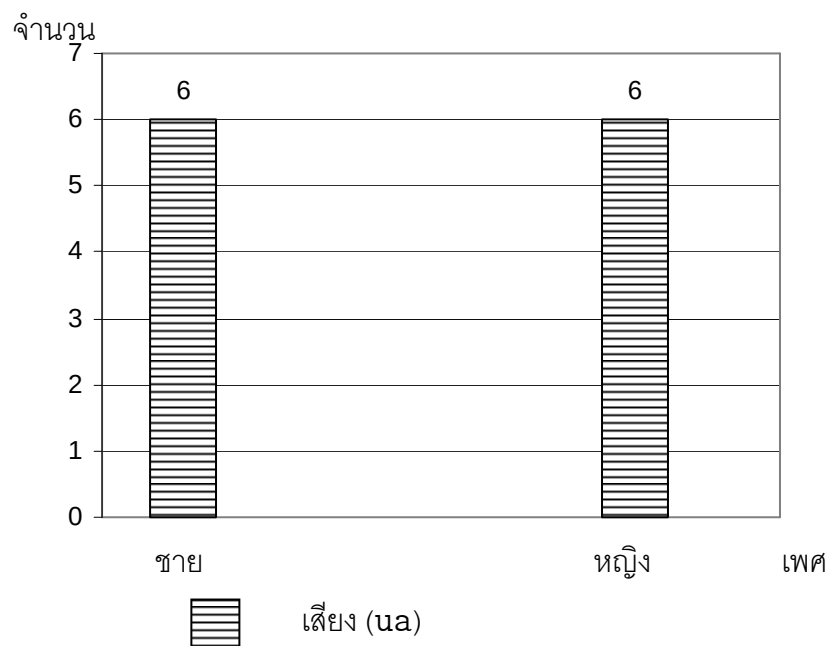
4.1.4.4 การวิเคราะห์รูปแปรในการออกเสียง (ua) ทั้ง 6 คำของผู้บอก
ภาษาเพศชายและเพศหญิง ปรากฏดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.29
รูปแปรของเสียง (ua) ที่ปรากฏมากที่สุดในแต่ละคำของผู้บอกภาษาทั้งเพศชาย
และเพศหญิง

รายการคำ \ เพศ	เพศ	
	ชาย	หญิง
1. /khua ¹ / 'ขวา'	[ua]	[ua]
2. /kuaŋ ² / 'กวาง'	[ua]	[ua]
3. /khuaŋ ¹ / 'ขวาง'	[ua]	[ua]
4. /khuaŋ ³ / 'ควาย'	[ua]	[ua]
5. /khuan ¹ / 'ขวาน'	[ua]	[ua]
6. /kuaŋ ⁶ / 'กว้าง'	[ua]	[ua]

จากตารางผู้บอกภาษาเพศชายและเพศหญิงปรากฏการใช้รูปแปร [ua] ทั้ง 6 คำ
ได้แก่ /khua¹/ 'ขวา', /kuaŋ²/ 'กวาง', /khuaŋ¹/ 'ขวาง', /khuaŋ³/ 'ควาย', /khuan¹/
'ขวาน' และ /kuaŋ⁶/ 'กว้าง' ดังนั้นกล่าวได้ว่าผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงยังคง
รักษาการออกเสียง [ua] ไว้ทั้งหมด ดังแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 20
ความแตกต่างในการใช้รูปแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของผู้บอกภาษา
ทั้งเพศชายและเพศหญิง

ผู้วิจัยได้คำนวณหาค่าไคสแควร์ (χ^2) เพื่อวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นกับปัจจัยว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างไร มีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.30
อัตราการแปรของเสียง (ə) ของผู้บอกภาษาทั้งหมดตามปัจจัยเพศ

เพศ	เพศชาย		เพศหญิง		รวม	
	จำนวนผู้บอกภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอกภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอกภาษา	ร้อยละ
[ə]	42	70.0	38	63.33	80	66.67
[ɨ]	18	30.0	22	36.67	40	33.33
รวม	60	100	60	100	120	100

$$\chi^2 = 0.60 \quad df = 1 \quad p > 0.05$$

จากตารางจะเห็นได้ว่าผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงเลือกใช้รูปแปร 2 รูปแปร คือ รูปแปร [๑] และรูปแปร [๓] อัตราการแปรของการออกเสียงทั้งสองเพศมีอัตราที่ใกล้เคียงกัน คือ เพศชายเลือกใช้รูปแปร [๑] มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 70.0 รองลงมารูปแปร [๓] คิดเป็นร้อยละ 30.0 ในขณะที่เพศหญิงเลือกใช้รูปแปร [๑] มากที่สุดเช่นเดียวกับเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 63.33 รองลงมารูปแปร [๓] คิดเป็นร้อยละ 36.67

เมื่อพิจารณาค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.60$ $df = 1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ = 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตาราง จึงสรุปได้ว่า ปัจจัยเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (๑) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า คนที่มีเพศต่างกันมีการเปลี่ยนแปลงของเสียง (๑) ที่ไม่แตกต่างกัน ปัจจัยเพศจึงไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกใช้รูปแปร (๑) และไม่อาจชี้ให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นได้

ตารางที่ 4.31

อัตราการแปรของเสียง (๑) ของผู้บอกภาษาทั้งหมดตามปัจจัยเพศ

เพศ	เพศชาย		เพศหญิง		รวม	
	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ
[๑]	38	63.33	36	60.0	74	61.67
[๓]	22	36.67	24	40.0	46	38.33
รวม	60	100	60	100	120	100

$$\chi^2 = 0.12 \quad df = 1 \quad p > 0.05$$

จากตารางจะเห็นได้ว่าผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงเลือกใช้รูปแปร 2 รูปแปร คือ รูปแปร [๑] และรูปแปร [๓] อัตราการแปรของการออกเสียงทั้งสองเพศมีอัตราที่ใกล้เคียงกัน คือ เพศชายเลือกใช้รูปแปร [๑] มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 63.33 รองลงมารูปแปร [๓] คิดเป็นร้อยละ 36.67 ในขณะที่เพศหญิงเลือกใช้รูปแปร [๑] มากที่สุดเช่นเดียวกับเพศชายร้อยละ 60.0 รองลงมารูปแปร [๓] คิดเป็นร้อยละ 40.0

เมื่อพิจารณาค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.12$ $df = 1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ = 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่าคนที่มีเพศต่างกันมีการเปลี่ยนแปลงของเสียง (o) ที่ไม่แตกต่างกัน ปัจจัยเพศจึงไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกใช้รูปแปรและไม่อาจชี้ให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นได้

ตารางที่ 4.32

อัตราการแปรของเสียง (ia) ของผู้บอกภาษาทั้งหมดตามปัจจัยเพศ

เพศ	เพศชาย		เพศหญิง		รวม	
	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ
[ia]	43	71.67	52	86.67	95	79.17
[ɨa]	17	28.33	8	13.33	25	20.83
รวม	60	100	60	100	120	100

$$\chi^2 = 4.08 \quad df = 1 \quad p < 0.05$$

จากตารางจะเห็นได้ว่าผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงเลือกใช้รูปแปร 2 รูปแปร ในอัตราที่ใกล้เคียงกันคือ เพศชายเลือกใช้รูปแปร [ia] มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 71.67 รองลงมาคือรูปแปร [ɨa] คิดเป็นร้อยละ 28.33 ส่วนเพศหญิงเลือกใช้รูปแปร [ia] มากเช่นเดียวกับเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 86.67 รองลงมาคือรูปแปร [ɨa] คิดเป็นร้อยละ 13.33

เมื่อพิจารณาค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 4.08$ $df = 1$ ซึ่งมากกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ = 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณมากกว่า χ^2 จากตาราง จึงสรุปได้ว่า ปัจจัยเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า คนที่มีเพศต่างกันมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ia) ที่แตกต่างกัน กล่าวคือ เพศหญิงจะมีอัตราการออกเสียง [ia] มากกว่าเพศชาย

ตารางที่ 4.33
อัตราการแปรของเสียง (ua) ของผู้บอกภาษาทั้งหมดตามปัจจัยเพศ

เพศ	เพศชาย		เพศหญิง		รวม	
	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ
[ua]	44	73.33	49	81.67	93	77.5
[a:]	16	26.67	11	18.33	27	22.5
รวม	60	100	60	100	120	100

$$\chi^2 = 1.18 \quad df = 1 \quad p > 0.05$$

จากตารางจะเห็นได้ว่าผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงเลือกใช้รูปแปร 2 รูปแปรในอัตราที่ใกล้เคียงกันคือรูปแปร [ua] และรูปแปร [a:] เพศชายเลือกใช้รูปแปร [ua] มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 73.33 รองลงมาคือรูปแปร [a:] คิดเป็นร้อยละ 26.67 ในขณะที่เพศหญิงเลือกใช้รูปแปร [ua] เช่นเดียวกับเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 81.67 รองลงมาคือรูปแปร [a:] คิดเป็นร้อยละ 18.33

เมื่อพิจารณาค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 1.18$ $df = 1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ = 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่าปัจจัยเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่าคนที่มีเพศต่างกันมีการเปลี่ยนแปลงของเสียง (ua) ที่ไม่แตกต่างกัน ดังนั้นปัจจัยเพศไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกใช้รูปแปร ปัจจัยเพศจึงไม่อาจชี้ให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นได้

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นสรุปได้ว่า ปัจจัยเพศไม่มีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ə), (o) และ (ua) กล่าวคือ ผู้บอกภาษาเพศชายและเพศหญิงมีการออกเสียง (ə), (o) และ (ua) แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ค่าทดสอบทางสถิติเป็นเครื่องแสดงให้เห็นว่า คนที่มีเพศต่างกันมีการเปลี่ยนแปลงในการออกเสียง (ə), (o) และ (ua) ไม่แตกต่างกัน ในขณะที่เสียง (ia) มีความสัมพันธ์กับเพศของผู้พูด ผู้บอกภาษาเพศชายและเพศหญิงมีการออกเสียง (ia) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) กับปัจจัยทางสังคมทั้ง 4 ปัจจัย ได้แก่ อายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย ทัศนคติต่อภาษา และเพศ โดยนำค่าไคสแควร์ (χ^2) มาหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรภาษากับตัวแปรทางสังคมดังกล่าวว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือไม่ ผลการศึกษารูปได้ดังต่อไปนี้

1) ปัจจัยอายุ พบว่ามีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเปรียบเทียบผู้บอกภาษาตามกลุ่มอายุพบว่า กลุ่มวัยชรา ยังคงรักษาการออกเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) มากที่สุด และลดลงในกลุ่มวัยกลางคน ส่วนกลุ่มวัยรุ่นมีแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงการออกเสียงแบบภาษาไทยกรุงเทพฯ เพิ่มขึ้น

2) ปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัย พบว่ามีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งผู้บอกภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทยังคงรักษาการออกเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) มากที่สุด ส่วนผู้บอกภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองมีแนวโน้มที่จะออกเสียงเป็นเสียงแบบภาษาไทยกรุงเทพฯ

3) ปัจจัยทัศนคติต่อภาษา พบว่ามีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษายังคงรักษาการออกเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) มากที่สุด ส่วนผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษามีแนวโน้มที่จะออกเสียงเป็นเสียงแบบภาษาไทยกรุงเทพฯ มากขึ้น

4) ปัจจัยเพศ พบว่ามีความสัมพันธ์กับเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนเสียง (ə), (o) และ (ua) มีความสัมพันธ์กับตัวแปรเพศอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จากที่ได้กล่าวไปข้างต้นอาจยังไม่ได้ภาพความสัมพันธ์ของตัวแปรทางสังคมต่างๆ กับการแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ที่กำลังดำเนินอยู่ในชุมชนที่ทำการศึกษได้ละเอียดนัก ผู้วิจัยจึงขอเสนอการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยทางสังคมต่างๆ กับการแปรของเสียงดังกล่าวอย่างละเอียดโดยเปรียบเทียบไปตามกลุ่มย่อยที่สุดที่มีตัวแปรทางสังคม 3 ตัวแปรเท่ากัน แตกต่างกันเฉพาะตัวแปรที่ทำการศึกษา ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.2 การแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามปัจจัยทางสังคมแบบควบคุมตัวแปร*

4.2.1 การแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามปัจจัยอายุเมื่อควบคุมตัวแปรอื่น

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) กับอายุของผู้พูด ผู้วิจัยได้ควบคุมตัวแปรทางสังคมให้คงที่แตกต่างเฉพาะอายุของผู้พูดคือ กลุ่มอายุ 15-25 ปีหรือกลุ่มวัยรุ่น กลุ่มอายุ 35-45 ปีหรือกลุ่มวัยกลางคน กลุ่มอายุ 55-65 ปีหรือกลุ่มวัยชรา พบว่ามีกลุ่มเปรียบเทียบดังต่อไปนี้

1. เพศชาย

ก. ชุมชนเมือง

- ทักษะการฟังบทต่อภาษา
- ทักษะการฟังบทต่อภาษา

ข. ชุมชนชนบท

- ทักษะการฟังบทต่อภาษา
- ทักษะการฟังบทต่อภาษา

2. เพศหญิง

ก. ชุมชนเมือง

- ทักษะการฟังบทต่อภาษา
- ทักษะการฟังบทต่อภาษา

ข. ชุมชนชนบท

- ทักษะการฟังบทต่อภาษา
- ทักษะการฟังบทต่อภาษา

* ดูรายละเอียดค่าสถิติไคสแควร์(χ^2) ในภาคผนวก ง หน้า 290

4.2.1.1 การแปรของเสียง (อ) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามอายุของผู้พูด เมื่อควบคุมตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัย ทักษะติดต่อภาษา และเพศ

1) กลุ่มเพศชายในชุมชนเมืองทักษะติดต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทักษะติดต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ɔ̃] ร้อยละ 100

กลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทักษะติดต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [o] และรูปแปร [ɔ̃] ร้อยละ 50.0 เท่ากัน

ส่วนกลุ่มวัยชราเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทักษะติดต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [o] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 5.36$ $df=2$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 5.99 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (อ) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มเพศชายในชุมชนเมืองทักษะติดต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่น กลุ่มวัยกลางคน กลุ่มวัยชรา เพศชายในชุมชนเมืองที่มีทักษะติดต่อภาษา มีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (อ) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษากลุ่มวัยรุ่นและกลุ่มวัยกลางคนออกเสียง (อ) เป็นเสียงแบบภาษาไทยกรุงเทพฯ เพิ่มขึ้น สำหรับกลุ่มวัยชรายังคงรักษาการออกเสียง [o] แบบภาษาไทยถิ่นขอนแก่นมากกว่ากลุ่มอื่นๆ

2) กลุ่มเพศชายในชุมชนเมืองทักษะติดต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างการออกเสียง (อ) ตามอายุของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิลำเนาทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบว่ากลุ่มวัยชราเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทักษะติดต่อภาษา พบเพียงกลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทักษะติดต่อภาษาโดยเลือกใช้รูปแปร [o] ร้อยละ 100 และกลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทักษะติดต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ɔ̃] ร้อยละ 88.89 รองลงมาคือรูปแปร [ɔ̃] ร้อยละ 11.11 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (อ) ในกลุ่มนี้ได้

3) กลุ่มเพศหญิงในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ฌ] ร้อยละ 75.0 และรูปแปร [อ] ร้อยละ 25.0

กลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [อ] ร้อยละ 60.0 และรูปแปร [ฌ] ร้อยละ 40.0

ส่วนกลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [อ] ร้อยละ 70.0 และรูปแปร [ฌ] ร้อยละ 30.0

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 3.00$ $df=2$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 5.99 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (อ) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มเพศหญิงในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่น กลุ่มวัยกลางคน กลุ่มวัยชรา เพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษา มีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (อ) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษากลุ่มวัยรุ่นและกลุ่มวัยกลางคนออกเสียง [ฌ] แบบภาษาไทยกรุงเทพฯ มากที่สุด สำหรับกลุ่มวัยชรา ยังคงรักษาการออกเสียง [อ] แบบภาษาไทยถิ่นขอนแก่นมากกว่ากลุ่มอื่นๆ

4) กลุ่มเพศหญิงในชุมชนเมืองทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างการออกเสียง (อ) ตามอายุของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิลำเนาทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยกลางคนและกลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาโดยเลือกใช้รูปแปร [ฌ] ร้อยละ 66.67 รองลงมาคือรูปแปร [อ] ร้อยละ 33.33 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (อ) ในกลุ่มนี้ได้

5) กลุ่มเพศชายในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [อ] และรูปแปร [ฌ] ร้อยละ 50.0 เท่ากัน

กลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [อ] ร้อยละ 100

ส่วนกลุ่มวัยชราเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูป
แปร [๑] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 8.21$ $df=2$ ซึ่ง
มากกว่าค่าจากตาราง 5.99 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณมากกว่า χ^2 จาก
ตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (๑) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่น
ของกลุ่มเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่น กลุ่มวัยกลางคน กลุ่มวัยชรา เพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติ
ทางบวกต่อภาษา มีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (๑) แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษากลุ่มวัยชรา
และกลุ่มวัยกลางคนยังคงรักษาการออกเสียงในแบบภาษาไทยถิ่นขอนแก่น [๑] มากที่สุด ส่วน
กลุ่มวัยรุ่นออกเสียง [๑] และ [๓] จำนวนเท่ากัน

6) กลุ่มเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างการออกเสียง (๑) ตามอายุของผู้พูด
ได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิลำเนาทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ
กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบผู้บอกภาษากลุ่มวัยรุ่นและกลุ่มวัยชราเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติ
ทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาโดย
เลือกใช้รูปแปร [๑] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง
(๑) ในกลุ่มนี้ได้

7) กลุ่มเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษา
เลือกใช้รูปแปร [๓] และรูปแปร [๑] ร้อยละ 50.0 เท่ากัน

กลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูป
แปร [๑] ร้อยละ 90.0 และรูปแปร [๓] ร้อยละ 10.0

ส่วนกลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูป
แปร [๑] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 6.40$ $df=2$ ซึ่ง
มากกว่าค่าจากตาราง 5.99 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณมากกว่า χ^2 จาก
ตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (๑) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่น

ของกลุ่มเพศหญิงในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่น กลุ่มวัยกลางคน กลุ่มวัยชรา เพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษามีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (๑) แตกต่างกัน

8) กลุ่มเพศหญิงในชุมชนชนบททัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างการออกเสียง (๑) ตามอายุของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบผู้บอกภาษากลุ่มวัยรุ่นและกลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา เลือกใช้รูปแบบ [๑] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (๑) ในกลุ่มนี้ได้

จากการแสดงผลทั้งหมดสรุปได้ว่า การแปรของเสียง (๑) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามอายุของผู้พูดคือ กลุ่มวัยรุ่น กลุ่มวัยกลางคน และกลุ่มวัยชรา เมื่อแบ่งกลุ่มย่อยโดยควบคุมตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัย ทัศนคติต่อภาษาและเพศพบว่า อายุมีความสัมพันธ์กับการออกเสียง (๑) เฉพาะกลุ่มเพศชายในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษาและกลุ่มเพศหญิงในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษา ซึ่งกลุ่มวัยกลางคนและกลุ่มวัยชราในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษายังคงรักษาการออกเสียง [๑] มากที่สุด ส่วนกลุ่มวัยรุ่นเพศชายและเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเริ่มออกเสียงเป็นเสียง [๑] เพิ่มขึ้น

ส่วนกลุ่มอื่นๆ ได้แก่ กลุ่มเพศชายและเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษาในกลุ่มวัยรุ่น กลุ่มวัยกลางคน และกลุ่มวัยชรา ออกเสียง (๑) ไม่แตกต่างกัน แต่จะสังเกตได้ว่ากลุ่มวัยชราและกลุ่มวัยกลางคนทั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษายังคงรักษาการออกเสียง [๑] มากที่สุด

4.2.1.2 การแปรของเสียง (๑) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามอายุของผู้พูด เมื่อควบคุมตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัย ทัศนคติต่อภาษา และเพศ

1) กลุ่มเพศชายในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษา เลือกใช้รูปแบบ [u] ร้อยละ 100

กลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูป
แปร [o] และ [u] ร้อยละ 50.0 เท่ากัน

ส่วนกลุ่มวัยชราเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูป
แปร [o] ร้อยละ 90.0 และรูปแปร [u] ร้อยละ 10.0

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 4.93$ df=2 ซึ่ง
น้อยกว่าค่าจากตาราง 5.99 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จาก
ตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่น
ของกลุ่มเพศชายในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่น กลุ่มวัยกลางคน กลุ่มวัยชรา เพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติ
ทางบวกต่อภาษามีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (o) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษากลุ่มวัยรุ่น
ออกเสียง [u] มากที่สุด กลุ่มวัยกลางคนออกเสียง [o] และ [u] จำนวนเท่ากัน สำหรับกลุ่มวัย
ชรายังคงรักษาการออกเสียงแบบภาษาไทยถิ่นขอนแก่นคือเสียง [o] มากที่สุด

2) กลุ่มเพศชายในชุมชนเมืองทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างการออกเสียง (o) ตามอายุของผู้พูด
ได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิลำเนาทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ
กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบว่ากลุ่มวัยชราเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียง
กลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [u] ร้อยละ 100 และ
กลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบเลือกใช้รูปแปร [o] และ [u] ร้อยละ
50.0 เท่ากัน ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ในกลุ่มนี้ได้

3) กลุ่มเพศหญิงในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษา
เลือกใช้รูปแปร [u] ร้อยละ 75.0 และรูปแปร [o] ร้อยละ 25.0

กลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูป
แปร [o] และ [u] ร้อยละ 50.0 เท่ากัน

ส่วนกลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูป
แปร [o] ร้อยละ 60.0 และรูปแปร [u] ร้อยละ 40.0

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 1.40$ $df=2$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 5.99 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มเพศหญิงในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่น กลุ่มวัยกลางคน กลุ่มวัยชรา เพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษา มีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (o) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษากลุ่มวัยรุ่นและกลุ่มวัยกลางคนออกเสียง (u) เป็นเสียงแบบภาษาไทยกรุงเทพฯ มากที่สุด สำหรับกลุ่มวัยชรายังคงรักษาการออกเสียง [o] แบบภาษาไทยถิ่นขอนแก่นมากกว่ากลุ่มอื่นๆ

4) กลุ่มเพศหญิงในชุมชนเมืองทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างการออกเสียง (o) ตามอายุของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยกลางคนและกลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบโดยเลือกใช้รูปแปร [u] ร้อยละ 83.33 และรูปแปร [o] ร้อยละ 16.67 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ในกลุ่มนี้ได้

5) กลุ่มเพศชายในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [o] และ [u] ร้อยละ 50.0 เท่ากัน

กลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [o] ร้อยละ 88.89 และรูปแปร [u] ร้อยละ 11.11

ส่วนกลุ่มวัยชราเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [o] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 6.26$ $df=2$ ซึ่งมากกว่าค่าจากตาราง 5.99 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณมากกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มเพศชายในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่น กลุ่มวัยกลางคน กลุ่มวัยชรา เพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติ

ทางบวกต่อภาษามีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (o) แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษากลุ่มวัยชรา ยังคงรักษาการออกเสียง [o] มากที่สุด และลดลงในกลุ่มวัยกลางคน ส่วนกลุ่มวัยรุ่นออกเสียง [o] และ [u] จำนวนเท่ากัน

6) กลุ่มเพศชายในชุมชนชนบททัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างการออกเสียง (o) ตามอายุของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบผู้บอกภาษากลุ่มวัยรุ่นและกลุ่มวัยชราเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา เลือกใช้รูปแปร [o] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ในกลุ่มนี้ได้

7) กลุ่มเพศหญิงในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษา เลือกใช้รูปแปร [o] ร้อยละ 60.0 และรูปแปร [u] ร้อยละ 40.0

กลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [o] ร้อยละ 100

ส่วนกลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [o] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 6.17$ $df=2$ ซึ่งมากกว่าค่าจากตาราง 5.99 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณมากกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มเพศหญิงในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่น กลุ่มวัยกลางคน กลุ่มวัยชรา เพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษามีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (o) แตกต่างกัน โดยจะเห็นว่ากลุ่มวัยชราและกลุ่มวัยกลางคนยังคงรักษาการออกเสียง [o] มากที่สุดและลดลงในกลุ่มวัยรุ่นที่เริ่มมีการออกเสียง [u] เพิ่มขึ้น

8) กลุ่มเพศหญิงในชุมชนชนบททัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างการออกเสียง (o) ตามอายุของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบผู้บอกภาษากลุ่มวัยรุ่นและกลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา เลือกใช้รูปแบบ [o] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ในกลุ่มนี้ได้

จากการแสดงผลทั้งหมดสรุปได้ว่า การแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามอายุของผู้พูดคือ กลุ่มวัยรุ่น กลุ่มวัยกลางคน และกลุ่มวัยชรา เมื่อแบ่งกลุ่มย่อยโดยควบคุมตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัย ทัศนคติต่อภาษา และเพศพบว่าอายุมีความสัมพันธ์กับการออกเสียง (o) เฉพาะกลุ่มเพศชายในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษาและกลุ่มเพศหญิงในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษา กลุ่มที่มีความสัมพันธ์กับเสียง (o) ดังกล่าวในกลุ่มวัยกลางคนและกลุ่มวัยชรายังคงรักษาการออกเสียง [o] มากที่สุด ส่วนกลุ่มวัยรุ่นเริ่มมีการออกเสียง [u] แบบภาษาไทยกรุงเทพฯ เพิ่มขึ้น

ส่วนกลุ่มอื่นๆ ได้แก่ กลุ่มเพศหญิงในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษา กลุ่มวัยรุ่น กลุ่มวัยกลางคน และกลุ่มวัยชราออกเสียง (o) ไม่แตกต่างกัน แต่กลุ่มวัยกลางคนและกลุ่มวัยชรายังคงรักษาการออกเสียง [o] มากกว่ากลุ่มวัยรุ่น

4.2.1.3 การแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามอายุของผู้พูดเมื่อควบคุมตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัย ทัศนคติต่อภาษา และเพศ

1) กลุ่มเพศชายในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแบบ [ia] ร้อยละ 100

กลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแบบ [ia] ร้อยละ 62.5 และรูปแบบ [i̯a] ร้อยละ 37.5

ส่วนกลุ่มวัยชราเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแบบ [ia] ร้อยละ 90.0 และรูปแบบ [i̯a] ร้อยละ 10.0

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 2.05$ $df=2$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 5.99 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มเพศชายในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่น กลุ่มวัยกลางคน กลุ่มวัยชรา เพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษา มีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ia) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทุกกลุ่มอายุยังคงรักษาการออกเสียง [ia] แบบภาษาไทยถิ่นขอนแก่นมากที่สุด

2) กลุ่มเพศชายในชุมชนเมืองทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างการออกเสียง (ia) ตามอายุของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบว่ากลุ่มวัยชราเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 88.89 และกลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ในกลุ่มนี้ได้

3) กลุ่มเพศหญิงในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 75.0 และรูปแปร [ia] ร้อยละ 25.0

กลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 80.0 และรูปแปร [ia] ร้อยละ 20.0

ส่วนกลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 1.25$ $df=2$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 5.99 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มเพศหญิงในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่น กลุ่มวัยกลางคน กลุ่มวัยชรา เพศหญิงในชุมชนเมืองที่มี

ทัศนคติทางบวกต่อภาษา มีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ia) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทุกกลุ่มอายุยังคงรักษาการออกเสียง [ia] มากที่สุด

4) กลุ่มเพศหญิงในชุมชนเมืองทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างการออกเสียง (ia) ตามอายุของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยกลางคนและกลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแบบ [ia] มากที่สุดคือร้อยละ 66.67 และรูปแบบ [ia] ร้อยละ 33.33 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ในกลุ่มนี้ได้

5) กลุ่มเพศชายในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแบบ [ia] ร้อยละ 80.0 และรูปแบบ [ia] ร้อยละ 20.0

กลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแบบ [ia] ร้อยละ 100

ส่วนกลุ่มวัยชราเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแบบ [ia] ร้อยละ 90.0 และรูปแบบ [ia] ร้อยละ 10.0

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 1.11$ $df=2$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 5.99 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มเพศชายในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่น กลุ่มวัยกลางคน กลุ่มวัยชรา เพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษา มีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ia) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทุกกลุ่มอายุยังคงรักษาการออกเสียง [ia] มากที่สุด

6) กลุ่มเพศชายในชุมชนชนบททัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างการออกเสียง (ia) ตามอายุของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ

กล่าวคือผู้วิจัยไม่พบผู้บอกภาษากลุ่มวัยรุ่นและกลุ่มวัยชราเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา เลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ในกลุ่มนี้ได้

7) กลุ่มเพศหญิงในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษา เลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 100

กลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 90.0 และรูปแปร [iə] ร้อยละ 10.0

ส่วนกลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 1.34$ $df=2$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 5.99 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มเพศหญิงในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่น กลุ่มวัยกลางคน กลุ่มวัยชรา เพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษา มีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ia) ไม่แตกต่างกัน

8) กลุ่มเพศหญิงในชุมชนชนบททัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างการออกเสียง (ia) ตามอายุของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิลำเนาทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบผู้บอกภาษากลุ่มวัยรุ่นและกลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา เลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ในกลุ่มนี้ได้

จากการแสดงผลทั้งหมดสรุปได้ว่า การแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามอายุของผู้พูดคือ กลุ่มวัยรุ่น กลุ่มวัยกลางคน กลุ่มวัยชรา เมื่อแบ่งกลุ่มย่อยโดยควบคุมตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัย ทักษะการติดต่อภาษา และเพศ พบว่าอายุไม่มีความสัมพันธ์กับการออกเสียง (ia) กล่าวคือ ผู้บอกภาษาทุกกลุ่มอายุมีการออกเสียง (ia) แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4.2.1.4 การแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามอายุของผู้พูดเมื่อควบคุมตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัย ทักษะการติดต่อภาษา และเพศ

1) กลุ่มเพศชายในชุมชนเมืองทักษะการติดต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทักษะการติดต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ua] ร้อยละ 100

กลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทักษะการติดต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ua] ร้อยละ 62.5 และรูปแปร [a:] ร้อยละ 37.5

ส่วนกลุ่มวัยชราเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทักษะการติดต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ua] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 3.11$ $df=2$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 5.99 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มเพศชายในชุมชนเมืองทักษะการติดต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่น กลุ่มวัยกลางคน กลุ่มวัยชรา เพศชายในชุมชนเมืองที่มีทักษะการติดต่อภาษา มีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ua) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทุกกลุ่มอายุยังคงรักษาการออกเสียง [ua] มากที่สุด

2) กลุ่มเพศชายในชุมชนเมืองทักษะการติดต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างการออกเสียง (ua) ตามอายุของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบว่ามีกลุ่มวัยชราเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทักษะการติดต่อภาษา พบเพียงกลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทักษะการติดต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [a:] ร้อยละ 88.89 และรูปแปร [ua] ร้อยละ 11.11 และกลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทักษะการติดต่อ

ภาษาเลือกใช้รูปแปร [ua] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ในกลุ่มนี้ได้

3) กลุ่มเพศหญิงในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [a:] ร้อยละ 75.0 และรูปแปร [ua] ร้อยละ 25.0

กลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ua] ร้อยละ 80.0 และรูปแปร [a:] ร้อยละ 20.0

ส่วนกลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ua] มากที่สุดร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 7.70$ $df=2$ ซึ่งมากกว่าค่าจากตาราง 5.99 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณมากกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มเพศหญิงในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่น กลุ่มวัยกลางคน กลุ่มวัยชรา เพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษา มีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ua) แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษากลุ่มวัยชราและกลุ่มวัยกลางคนยังคงรักษาการออกเสียง [ua] มากที่สุด ในขณะที่กลุ่มวัยรุ่นเริ่มมีการออกเสียง [ua] แบบภาษาไทยกรุงเทพฯ เพิ่มขึ้น

4) กลุ่มเพศหญิงในชุมชนเมืองทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างการออกเสียง (ua) ตามอายุของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิลำเนาทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยกลางคนและกลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [a:] ร้อยละ 66.67 และรูปแปร [ua] ร้อยละ 33.33 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ในกลุ่มนี้ได้

5) กลุ่มเพศชายในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ua] ร้อยละ 90.0 และรูปแปร [a:] ร้อยละ 10.0

กลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ua] ร้อยละ 88.89 และรูปแปร [a:] ร้อยละ 11.11

ส่วนกลุ่มวัยชราเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกเลือกใช้รูปแปร [ua] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.42$ $df=2$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 5.99 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มเพศชายในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่น กลุ่มวัยกลางคน กลุ่มวัยชรา เพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษามีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ua) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทุกกลุ่มอายุยังคงรักษาการออกเสียง [ua] มากที่สุด

6) กลุ่มเพศชายในชุมชนชนบททัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างการออกเสียง (ua) ตามอายุของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือผู้วิจัยไม่พบผู้บอกภาษากลุ่มวัยรุ่นและกลุ่มวัยชราเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา เลือกใช้รูปแปร [ua] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ในกลุ่มนี้ได้

7) กลุ่มเพศหญิงในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ua] ร้อยละ 80.0 และรูปแปร [a:] ร้อยละ 20.0

กลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ua] ร้อยละ 100

ส่วนกลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ua] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 2.75$ $df=2$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 5.99 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มเพศหญิงในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่น กลุ่มวัยกลางคน กลุ่มวัยชรา เพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษา มีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ua) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทุกกลุ่มอายุยังคงรักษาการออกเสียง [ua] มากที่สุด

8) กลุ่มเพศหญิงในชุมชนชนบททัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างการออกเสียง (ua) ตามอายุของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิลำเนาทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบผู้บอกภาษากลุ่มวัยรุ่นและกลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา เลือกใช้รูปแปร [ua] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ในกลุ่มนี้ได้

จากการแสดงผลทั้งหมดสรุปได้ว่า การแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามอายุของผู้พูดคือ กลุ่มวัยรุ่น กลุ่มวัยกลางคน กลุ่มวัยชรา เมื่อแบ่งกลุ่มย่อยโดยควบคุมตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัย ทัศนคติต่อภาษา และเพศ พบว่าอายุมีความสัมพันธ์กับการออกเสียง (ua) เฉพาะกลุ่มเพศหญิงในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษา ซึ่งพบว่ากลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษายังคงรักษาการออกเสียง [ua] มากที่สุด และลดลงในกลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษา ส่วนกลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาออกเสียง (ua) เปลี่ยนแปลงเป็นเสียงสระ [a:] แบบภาษาไทยกรุงเทพฯ

ส่วนกลุ่มอื่นๆได้แก่ กลุ่มเพศชายในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษา กลุ่มเพศชายในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษา กลุ่มเพศหญิงในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อ

ภาษา ทั้งกลุ่มวัยรุ่น กลุ่มวัยกลางคน และกลุ่มวัยชราออกเสียง (ua) ไม่แตกต่างกันคือ กลุ่มเหล่านี้ยังคงรักษาการออกเสียง [ua] มากที่สุด

นอกจากนี้ยังพบกลุ่มที่ไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างของการออกเสียง (ua) ได้ ได้แก่ กลุ่มเพศชายในชุมชนเมืองทัศนคติทางลบต่อภาษา กลุ่มเพศหญิงในชุมชนเมืองทัศนคติทางลบต่อภาษา กลุ่มเพศชายในชุมชนชนบททัศนคติทางลบต่อภาษา และกลุ่มเพศหญิงในชุมชนชนบททัศนคติทางลบต่อภาษา จะเห็นว่ากลุ่มวัยรุ่นและกลุ่มวัยกลางคนทั้งเพศชายและเพศหญิงในชุมชนเมืองทัศนคติทางลบต่อภาษา ออกเสียง [a:] มากที่สุด ในขณะที่กลุ่มวัยชราทั้งเพศชายและเพศหญิงในชุมชนชนบทออกเสียง [ua] มากที่สุด

4.2.2 การแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยเมื่อควบคุมตัวแปรอื่น

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) กับถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูด ผู้วิจัยได้ควบคุมตัวแปรทางสังคมให้คงที่ แตกต่างเฉพาะถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูดคือ ชุมชนเมืองและชุมชนชนบท พบว่ามีกลุ่มเปรียบเทียบดังต่อไปนี้

1. วัยรุ่น

ก. เพศชาย

- ทัศนคติทางบวกต่อภาษา
- ทัศนคติทางลบต่อภาษา

ข. เพศหญิง

- ทัศนคติทางบวกต่อภาษา
- ทัศนคติทางลบต่อภาษา

2. วัยกลางคน

ก. เพศชาย

- ทัศนคติทางบวกต่อภาษา
- ทัศนคติทางลบต่อภาษา

ข. เพศหญิง

- ทัศนคติทางบวกต่อภาษา
- ทัศนคติทางลบต่อภาษา

3. วัยชรา

ก. เพศชาย

- ทักษะการฟัง
- ทักษะการพูด

ข. เพศหญิง

- ทักษะการฟัง
- ทักษะการพูด

4.2.2.1 การแปรของเสียง (อ) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูดเมื่อควบคุมตัวแปรอายุ ทักษะการฟัง และเพศ

1) กลุ่มวัยรุ่นเพศชายทักษะการฟัง

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นเพศชายที่มีทักษะการฟังที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองเลือกให้รูปแปร [๓] ร้อยละ 100

ส่วนกลุ่มวัยรุ่นเพศชายที่มีทักษะการฟังที่อาศัยในชุมชนชนบทเลือกให้รูปแปร [อ] และรูปแปร [๓] ร้อยละ 50.0 เท่ากัน

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.74$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (อ) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยรุ่นเพศชายทักษะการฟังอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่นเพศชายที่มีทักษะการฟังที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทที่มีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (อ) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งสองถิ่นที่อยู่อาศัยยังคงรักษาการออกเสียง [อ] มากที่สุด ส่วนผู้บอกภาษาในชุมชนชนบทมีการออกเสียง [อ] และ [๓] จำนวนเท่ากัน

2) กลุ่มวัยรุ่นเพศชายทักษะการพูด

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (อ) ตามถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิลำเนาทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยรุ่นเพศชายอาศัยในชุมชนชนบทที่มีทักษะการพูดภาษา พบเพียงกลุ่มวัยรุ่นเพศชายที่อาศัยในชุมชนเมืองที่มีทักษะการพูดภาษาโดยเลือกให้รูป

แปร [ɿ] ร้อยละ 88.89 และรูปแปร [ə] ร้อยละ 11.11 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ə) ในกลุ่มนี้ได้

3) กลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองเลือกใช้รูปแปร [ɿ] ร้อยละ 75.0 และรูปแปร [ə] ร้อยละ 25.0

ส่วนกลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทเลือกใช้รูปแปร [ə] และรูปแปร [ɿ] ร้อยละ 50.0 เท่ากัน

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.70$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ə) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ə) ไม่แตกต่างกัน แต่จะเห็นว่าผู้บอกภาษาในชุมชนเมืองมีการออกเสียง [ɿ] มากกว่าผู้บอกภาษาในชุมชนชนบทที่มีการออกเสียง [ə] และ [ɿ] จำนวนเท่ากัน

4) กลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ə) ตามถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิลำเนาทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงที่อาศัยในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงที่อาศัยในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ɿ] ร้อยละ 66.67 และรูปแปร [ə] ร้อยละ 33.33 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ə) ในกลุ่มนี้ได้

5) กลุ่มวัยกลางคนเพศชายทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยกลางคนเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองเลือกใช้รูปแปร [ə] และรูปแปร [ɿ] ร้อยละ 50.0 เท่ากัน

กลุ่มวัยกลางคนเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบท
เลือกใช้รูปแบบ [ə] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 3.72$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ə) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยกลางคนเพศชายทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยกลางคนเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ə) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษากลุ่มวัยกลางคนเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทออกเสียง [ə] มากที่สุด ในขณะที่กลุ่มวัยกลางคนเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียงเป็นเสียง [ɤ] เพิ่มขึ้น

6) กลุ่มวัยกลางคนเพศชายทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยกลางคนเพศชายที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองเลือกใช้รูปแบบ [ə] และรูปแบบ [ɤ] ร้อยละ 50.0 เท่ากัน

ส่วนกลุ่มวัยกลางคนเพศชายที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทเลือกใช้รูปแบบ [ə] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.00$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ə) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยกลางคนเพศชายทัศนคติทางลบต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยกลางคนเพศชายที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ə) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งสองถิ่นที่อยู่อาศัยยังคงรักษาการออกเสียง [ə] มากที่สุด

7) กลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองเลือกใช้รูปแบบ [ɤ] ร้อยละ 60.0 และรูปแบบ [ə] ร้อยละ 40.0

ส่วนกลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทเลือกใช้รูปแปร [๑] ร้อยละ 90.0 และรูปแปร [๒] ร้อยละ 10.0

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 5.48$ $df=1$ ซึ่งมากกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณมากกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (๑) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (๑) แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษากลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทยังคงรักษาการออกเสียง [๑] มากที่สุด ส่วนกลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง [๒] เพิ่มขึ้น

8) กลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (๑) ตามถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิลำเนาทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (๑) ในกลุ่มนี้ได้

9) กลุ่มวัยชราเพศชายทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยชราเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองเลือกใช้รูปแปร [๑] ร้อยละ 100

กลุ่มวัยชราเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทเลือกใช้รูปแปร [๑] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.00$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (๑) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยชราเพศชายทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยชราเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองและ

ชุมชนชนบทที่มีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (๑) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งสองถิ่นที่อยู่อาศัยยังคงรักษาการออกเสียง [๑] มากที่สุด

10) กลุ่มวัยชราเพศชายทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (๑) ตามถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยชราเพศชายที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (๑) ในกลุ่มนี้ได้

11) กลุ่มวัยชราเพศหญิงทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยชราเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองเลือกใช้รูปแปร [๑] ร้อยละ 70.0 และรูปแปร [ɯ] ร้อยละ 30.0

ส่วนกลุ่มวัยชราเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทเลือกใช้รูปแปร [๑] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 1.76$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (๑) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยชราเพศหญิงทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยชราเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (๑) ไม่แตกต่างกัน

12) กลุ่มวัยชราเพศหญิงทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (๑) ตามถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยชราเพศหญิงที่อาศัยในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มวัยชราเพศหญิงที่อาศัยในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [๑] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (๑) ในกลุ่มนี้ได้

จากการแสดงผลทั้งหมดสรุปได้ว่า การแปรของเสียง (๑) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูดคือ ชุมชนเมืองและชุมชนชนบท เมื่อแบ่งกลุ่มย่อยโดยควบคุมตัวแปรอายุ ทัศนคติต่อภาษา และเพศ พบว่า ถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการออกเสียง (๑) เฉพาะกลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงทัศนคติทางบวกต่อภาษา ซึ่งพบว่ากลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทยังคงรักษาการออกเสียง [๑] มากที่สุด ในขณะที่กลุ่มวัยกลางคนเพศหญิง ที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองออกเสียง [๑] มากที่สุด

ส่วนกลุ่มอื่นๆ ได้แก่ กลุ่มวัยรุ่นเพศชายทัศนคติทางบวกต่อภาษา กลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงทัศนคติทางบวกต่อภาษา กลุ่มวัยกลางคนเพศชายทัศนคติทางบวกต่อภาษา กลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงทัศนคติทางบวกต่อภาษา กลุ่มวัยชราเพศชายทัศนคติทางบวกต่อภาษา และกลุ่มวัยชราเพศหญิงทัศนคติทางบวกต่อภาษา ที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทยังคงรักษาการออกเสียง [๑] มากที่สุด

4.2.2.2 การแปรของเสียง (๐) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูดเมื่อควบคุมตัวแปรอายุ ทัศนคติต่อภาษา และเพศ

1) กลุ่มวัยรุ่นเพศชายทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองเลือกใช้รูปแปร [u] ร้อยละ 100

ส่วนกลุ่มวัยรุ่นเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทเลือกใช้รูปแปร [u] และรูปแปร [u] ร้อยละ 50.0 เท่ากัน

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.74$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (๐) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยรุ่นเพศชายทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่นเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (๐) ไม่แตกต่างกัน โดยกลุ่มวัยรุ่นเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียงเป็นแบบภาษาไทยกรุงเทพฯคือ เสียง [u] ส่วนกลุ่มวัยรุ่นเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทมีการออกเสียง [u] และ [u] จำนวนเท่ากัน

2) กลุ่มวัยรุ่นเพศชายทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ตามถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยรุ่นเพศชายที่อาศัยในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มวัยรุ่นเพศชายที่อาศัยในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแบบ [u] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ในกลุ่มนี้ได้

3) กลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองเลือกใช้รูปแบบ [u] ร้อยละ 75.0 และรูปแบบ [o] ร้อยละ 25.0

ส่วนกลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทเลือกใช้รูปแบบ [o] ร้อยละ 60.0 และรูปแบบ [u] ร้อยละ 40.0

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 1.40$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (o) ไม่แตกต่างกัน ซึ่งพบว่ากลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทยังคงรักษาการออกเสียง [o] มากกว่า กลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองที่มีการออกเสียง (o) เปลี่ยนแปลงเป็นแบบภาษาไทยกรุงเทพฯ เพิ่มขึ้น

4) กลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ตามถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงที่อาศัยในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงที่อาศัยในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแบบ

แปร [u] ร้อยละ 88.33 และรูปแปร [o] ร้อยละ 16.67 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ในกลุ่มนี้ได้

5) กลุ่มวัยกลางคนเพศชายทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยกลางคนเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองเลือกใช้รูปแปร [o] และรูปแปร [u] ร้อยละ 50.0 เท่ากัน

กลุ่มวัยกลางคนเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทเลือกใช้รูปแปร [o] ร้อยละ 88.89 และรูปแปร [u] ร้อยละ 11.11

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 3.03$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยกลางคนเพศชายทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยกลางคนเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (o) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษากลุ่มวัยกลางคนเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทออกเสียง [o] มากที่สุดในขณะที่กลุ่มวัยกลางคนเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนเมือง เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียงเป็นเสียง [u] เพิ่มขึ้น

6) กลุ่มวัยกลางคนเพศชายทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยกลางคนเพศชายที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองเลือกใช้รูปแปร [o] และรูปแปร [u] ร้อยละ 50.0 เท่ากัน

ส่วนกลุ่มวัยกลางคนเพศชายที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทเลือกใช้รูปแปร [o] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 1.60$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยกลางคนเพศชายทัศนคติทางลบต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยกลางคนเพศชายที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนเมือง

และชุมชนชนบทมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (o) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งสองถิ่นที่อยู่อาศัยยังคงรักษาการออกเสียง [o] มากที่สุด

7) กลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองเลือกใช้รูปแปร [ɯ] และรูปแปร [ə] ร้อยละ 50.0 เท่ากัน

ส่วนกลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทเลือกใช้รูปแปร [ə] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 4.16$ $df=1$ ซึ่งมากกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณมากกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (o) แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษากลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทยังคงรักษาการออกเสียง [o] มากที่สุด ส่วนกลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียงเป็นเสียง [u] เพิ่มขึ้น

8) กลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ตามถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิลำเนาทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบบกลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ในกลุ่มนี้ได้

9) กลุ่มวัยชราเพศชายทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยชราเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองเลือกใช้รูปแปร [o] ร้อยละ 90.0 และรูปแปร [u] ร้อยละ 10.0

กลุ่มวัยชราเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทเลือกใช้รูปแปร [o] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.54$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยชราเพศชายทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยชราเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทที่มีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (o) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งสองถิ่นที่อยู่อาศัยยังคงรักษาการออกเสียง [o] มากที่สุด

10) กลุ่มวัยชราเพศชายทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ตามถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยชราเพศชายที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ในกลุ่มนี้ได้

11) กลุ่มวัยชราเพศหญิงทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยชราเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองเลือกใช้รูปแปร [o] ร้อยละ 60.0 และรูปแปร [u] ร้อยละ 40.0

ส่วนกลุ่มวัยชราเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทเลือกใช้รูปแปร [u] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 2.66$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยชราเพศหญิงทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยชราเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (o) ไม่แตกต่างกัน

12) กลุ่มวัยชราเพศหญิงทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ตามถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยชราเพศหญิงที่อาศัยในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มวัยชราเพศหญิงที่อาศัยในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแบบ [o] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ในกลุ่มนี้ได้

จากการแสดงผลทั้งหมดสรุปได้ว่า การแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูดคือ ชุมชนเมืองและชุมชนชนบท เมื่อแบ่งกลุ่มย่อยโดยควบคุมตัวแปรอายุ ทัศนคติต่อภาษา และเพศ พบว่า ถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับเสียง (o) เฉพาะกลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงทัศนคติทางบวกต่อภาษา ซึ่งผู้บอกภาษากลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทยังคงรักษาการออกเสียง [o] มากที่สุด ในขณะที่ผู้บอกภาษากลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงในชุมชนเมืองเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียงเป็นเสียง [u] เพิ่มขึ้น

ส่วนกลุ่มที่อื่นๆที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (o) พบว่าผู้บอกภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทมีการออกเสียงไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ กลุ่มเหล่านี้ยังคงรักษาการออกเสียง [o] มากที่สุด

4.2.2.3 การแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูดเมื่อควบคุมตัวแปรอายุ ทัศนคติต่อภาษา และเพศ

1) กลุ่มวัยรุ่นเพศชายทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองเลือกใช้รูปแบบ [ia] ร้อยละ 100

ส่วนกลุ่มวัยรุ่นเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทเลือกใช้รูปแบบ [ia] ร้อยละ 80.0 และรูปแบบ [i̯a] ร้อยละ 20.0

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.05$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยรุ่นเพศชายทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่นเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ia) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งสองถิ่นที่อยู่อาศัยยังคงรักษาการออกเสียง [ia] มากที่สุด

2) กลุ่มวัยรุ่นเพศชายทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ตามถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยรุ่นเพศชายที่อาศัยในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มวัยรุ่นเพศชายที่อาศัยในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแบบ [ia] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ในกลุ่มนี้ได้

3) กลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองเลือกใช้รูปแบบ [ia] ร้อยละ 75.0 และรูปแบบ [ɪa] ร้อยละ 25.0

ส่วนกลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทเลือกใช้รูปแบบ [ia] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 1.91$ df=1 ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ia) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งสองถิ่นที่อยู่อาศัยยังคงรักษาการออกเสียง [ia] มากที่สุด

4) กลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ตามถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงที่อาศัยในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบ

ต่อภาษา พบเพียงกลุ่มวัยรุ่นนเพศหญิงที่อาศัยในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ɿa] ร้อยละ 66.67 และรูปแปร [ia] ร้อยละ 33.33 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ในกลุ่มนี้ได้

5) กลุ่มวัยกลางคนเพศชายทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยกลางคนเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 62.5 และรูปแปร [ɿa] ร้อยละ 37.5

กลุ่มวัยกลางคนเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 2.51$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยกลางคนเพศชายทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยกลางคนเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ia) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษากลุ่มวัยกลางคนเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทออกเสียง [ia] มากที่สุด ในขณะที่กลุ่มวัยกลางคนเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกที่อาศัยในชุมชนเมือง เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียงเป็นเสียง [ɿa] เพิ่มขึ้น

6) กลุ่มวัยกลางคนเพศชายทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยกลางคนเพศชายที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองเลือกใช้รูปแปร [ɿa] ร้อยละ 100

ส่วนกลุ่มวัยกลางคนเพศชายที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 1.69$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยกลางคนเพศชายทัศนคติทางลบต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยกลางคนเพศชายที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนเมือง และชุมชนชนบทมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ia) ไม่แตกต่างกัน

7) กลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 80.0 และรูปแปร [ɿa] ร้อยละ 20.0

ส่วนกลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 90.0 และรูปแปร [ɿa] ร้อยละ 10.0

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.36$ df=1 ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ia) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งสองถิ่นที่อยู่อาศัยยังคงรักษาการออกเสียง [ia] มากที่สุด

8) กลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ตามถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ในกลุ่มนี้ได้

9) กลุ่มวัยชราเพศชายทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยชราเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 90.0 และรูปแปร [ɿa] ร้อยละ 10.0

กลุ่มวัยชราเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 90.0 และรูปแปร [ɿa] ร้อยละ 10.0

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.00$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยชราเพศชายทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยชราเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ia) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งสองถิ่นที่อยู่อาศัยยังคงรักษาการออกเสียง [ia] มากที่สุด

10) กลุ่มวัยชราเพศชายทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ตามถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยชราเพศชายที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ในกลุ่มนี้ได้

11) กลุ่มวัยชราเพศหญิงทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยชราเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 100

ส่วนกลุ่มวัยชราเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.00$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยชราเพศหญิงทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยชราเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ia) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งสองถิ่นที่อยู่อาศัยยังคงรักษาการออกเสียง [ia] มากที่สุด

12) กลุ่มวัยชราเพศหญิงทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ตามถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยชราเพศหญิงที่อาศัยในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มวัยชราเพศหญิงที่อาศัยในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแบบ [ia] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ในกลุ่มนี้ได้

จากการแสดงผลทั้งหมดสรุปได้ว่า การแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูดคือ ชุมชนเมืองและชุมชนชนบท เมื่อแบ่งกลุ่มย่อยโดยควบคุมตัวแปรอายุ ทัศนคติต่อภาษา และเพศ พบว่าถิ่นที่อยู่อาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับการออกเสียง (ia) ของกลุ่มดังกล่าว ซึ่งพบว่ากลุ่มเหล่านี้ยังคงรักษาการออกเสียง [ia] มากที่สุด

4.2.2.4 การแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูดเมื่อควบคุมตัวแปรอายุ ทัศนคติต่อภาษา และเพศ

1) กลุ่มวัยรุ่นเพศชายทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองเลือกใช้รูปแบบ [ua] ร้อยละ 100

ส่วนกลุ่มวัยรุ่นเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทเลือกใช้รูปแบบ [ua] ร้อยละ 90.0 และรูปแบบ [a:] ร้อยละ 10.0

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.02$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยรุ่นเพศชายทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่นเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ua) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งสองถิ่นที่อยู่อาศัยยังคงรักษาการออกเสียง [ua] มากที่สุด

2) กลุ่มวัยรุ่นเพศชายทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ตามถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยรุ่นเพศชายที่อาศัยในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มวัยรุ่นเพศชายที่อาศัยในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแบบ [a:] ร้อยละ 88.89 และรูปแบบ [ua] ร้อยละ 11.11 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ในกลุ่มนี้ได้

3) กลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองเลือกใช้รูปแบบ [a:] ร้อยละ 75.0 และรูปแบบ [ua] ร้อยละ 25.0

ส่วนกลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทเลือกใช้รูปแบบ [ua] ร้อยละ 80.0 และรูปแบบ [a:] ร้อยละ 20.0

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 3.78$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทที่มีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ua) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษากลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียงเปลี่ยนแปลงเป็นเสียง [a:] ส่วนกลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทยังคงรักษาการออกเสียง [ua] มากที่สุด

4) กลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ตามถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงที่อาศัยในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงที่อาศัยในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแบบ

แปร [a:] ร้อยละ 66.67 และรูปแปร [ua] ร้อยละ 33.33 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ในกลุ่มนี้ได้

5) กลุ่มวัยกลางคนเพศชายทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยกลางคนเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองเลือกรูปแปร [ua] ร้อยละ 62.5 และรูปแปร [a:] ร้อยละ 37.5

กลุ่มวัยกลางคนเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทเลือกรูปแปร [ua] ร้อยละ 88.89 และรูปแปร [a:] ร้อยละ 11.11

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 1.54$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยกลางคนเพศชายทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยกลางคนเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ua) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษากลุ่มวัยกลางคนเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทยังคงรักษาการออกเสียง [ua] มากที่สุด

6) กลุ่มวัยกลางคนเพศชายทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยกลางคนเพศชายที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองเลือกรูปแปร [a:] ร้อยละ 100

ส่วนกลุ่มวัยกลางคนเพศชายที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทเลือกรูปแปร [ua] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 1.69$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยกลางคนเพศชายทัศนคติทางลบต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยกลางคนเพศชายที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ua) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษากลุ่มวัยกลางคนเพศชายที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองมีการ

เปลี่ยนแปลงการออกเสียงเปลี่ยนแปลงเป็นเสียง [a:] แบบภาษาไทยกรุงเทพฯ ส่วนกลุ่มวัยกลางคนเพศชายที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทยังคงรักษาการออกเสียง [ua] มากที่สุด

7) กลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองเลือกใช้รูปแปร [ua] ร้อยละ 80.0 และรูปแปร [a:] ร้อยละ 20.0

ส่วนกลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทเลือกใช้รูปแปร [ua] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 1.22$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ua) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งสองถิ่นที่อยู่อาศัยยังคงรักษาการออกเสียง [ua] มากที่สุด

8) กลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ตามถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการกล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ในกลุ่มนี้ได้

9) กลุ่มวัยชราเพศชายทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยชราเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองเลือกใช้รูปแปร [ua] ร้อยละ 100

กลุ่มวัยชราเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทเลือกใช้รูปแปร [ua] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.00$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยชราเพศชายที่ทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยชราเพศชายที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ua) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งสองถิ่นที่อยู่อาศัยยังคงรักษาการออกเสียง [ua] มากที่สุด

10) กลุ่มวัยชราเพศชายที่ทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ตามถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยชราเพศชายที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ในกลุ่มนี้ได้

11) กลุ่มวัยชราเพศหญิงที่ทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยชราเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองเลือกใช้รูปแปร [ua] ร้อยละ 100

ส่วนกลุ่มวัยชราเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนชนบทเลือกใช้รูปแปร [ua] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.00$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยชราเพศหญิงที่ทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยชราเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ua) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งสองถิ่นที่อยู่อาศัยยังคงรักษาการออกเสียง [ua] มากที่สุด

12) กลุ่มวัยชราเพศหญิงทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ตามถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยชราเพศหญิงที่อาศัยในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มวัยชราเพศหญิงที่อาศัยในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแบบ [ua] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ในกลุ่มนี้ได้

จากการแสดงผลทั้งหมดสรุปได้ว่า การแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูดคือ ชุมชนเมืองและชุมชนชนบท เมื่อแบ่งกลุ่มย่อยโดยควบคุมตัวแปรอายุ ทัศนคติต่อภาษา และเพศ พบว่าถิ่นที่อยู่อาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับการออกเสียง (ua) ของกลุ่มดังกล่าว ซึ่งพบว่ากลุ่มเหล่านี้ยังคงรักษาการออกเสียงแบบภาษาไทยถิ่นขอนแก่น [ua] มากที่สุด

4.2.3 การแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามปัจจัยทัศนคติต่อภาษาเมื่อควบคุมตัวแปรอื่น

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) กับทัศนคติต่อภาษาของผู้พูด ผู้วิจัยได้ควบคุมตัวแปรทางสังคมให้คงที่ แตกต่างเฉพาะทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดคือ ทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษา พบว่ามีกลุ่มเปรียบเทียบดังต่อไปนี้

1. วัยรุ่น

ก. เพศชาย

- ชุมชนเมือง
- ชุมชนชนบท

ข. เพศหญิง

- ชุมชนเมือง
- ชุมชนชนบท

2. วัยกลางคน

ก. เพศชาย

- ชุมชนเมือง
- ชุมชนชนบท

ข. เพศหญิง

- ชุมชนเมือง
- ชุมชนชนบท

3. วัยชรา

ก. เพศชาย

- ชุมชนเมือง
- ชุมชนชนบท

ข. เพศหญิง

- ชุมชนเมือง
- ชุมชนชนบท

4.2.3.1 การแปรของเสียง (อ) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดเมื่อควบคุมตัวแปรอายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย และเพศ

1) กลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนเมือง

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ɯ] ร้อยละ 100

ส่วนกลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ɯ] ร้อยละ 88.89 และรูปแปร [อ] ร้อยละ 11.11

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.02$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยทัศนคติต่อภาษามีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (อ) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนเมืองอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษามีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (อ) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอภาษาที่มีทัศนคติทางบวก

ต่อภาษาออกเสียง [๑] มากที่สุด ในขณะที่ผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเริ่มมีการใช้เสียง [ɿ] เพิ่มขึ้น

2) กลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนชนบท

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (๑) ตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [๑] และรูปแปร [ɿ] ร้อยละ 50.0 เท่ากัน ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (๑) ในกลุ่มนี้ได้

3) กลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนเมือง

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ɿ] ร้อยละ 75.0 และรูปแปร [๑] ร้อยละ 25.0

ส่วนกลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [๑] ร้อยละ 66.67 และรูปแปร [๑] ร้อยละ 33.33

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.06$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยทัศนคติต่อภาษา มีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (๑) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนเมืองอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษา มีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (๑) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษาออกเสียงเปลี่ยนแปลงเป็นเสียง [ɿ] เพิ่มขึ้น

4) กลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนชนบท

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (๑) ตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [๑]

และรูปแปร [๓] ร้อยละ 50.0 เท่ากัน ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (๑) ในกลุ่มนี้ได้

5) กลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนเมือง

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [๑] และรูปแปร [๓] ร้อยละ 50.0 เท่ากัน

ส่วนกลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [๑] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.86$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยทัศนคติต่อภาษามีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (๑) ในภาษาไทย ถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนเมืองอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษามีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (๑) ไม่แตกต่างกัน

6) กลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนชนบท

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [๑] ร้อยละ 100

ส่วนกลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [๑] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.00$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยทัศนคติต่อภาษามีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (๑) ในภาษาไทย ถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนชนบทอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษามีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (๑) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งสองกลุ่มยังคงรักษาการออกเสียง [๑] มากที่สุด

7) กลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงในชุมชนเมือง

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (๑) ตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแบบ [๑] ร้อยละ 40.0 และรูปแบบ [ŋ] ร้อยละ 60.0 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (๑) ในกลุ่มนี้ได้

8) กลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงในชุมชนชนบท

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (๑) ตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแบบ [๑] ร้อยละ 90.0 และรูปแบบ [ŋ] ร้อยละ 10.0 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (๑) ในกลุ่มนี้ได้

9) กลุ่มวัยชราเพศชายในชุมชนเมือง

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (๑) ตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยชราเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแบบ [๑] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (๑) ในกลุ่มนี้ได้

10) กลุ่มวัยชราเพศชายในชุมชนชนบท

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (๑) ตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยชราเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแบบ [๑] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (๑) ในกลุ่มนี้ได้

11) กลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนเมือง

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (๑) ตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแบบ [๑] ร้อยละ 70.0 และรูปแบบ [๓] ร้อยละ 30.0 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (๑) ในกลุ่มนี้ได้

12) กลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนชนบท

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแบบ [๑] ร้อยละ 100

ส่วนกลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแบบ [๑] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.00$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยทัศนคติต่อภาษามีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (๑) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนชนบทอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกและทัศนคติทางลบต่อภาษามีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (๑) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งสองกลุ่มยังคงรักษาการออกเสียง [๑] มากที่สุด

จากการแสดงผลทั้งหมดสรุปได้ว่า การแปรของเสียง (๑) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามทัศนคติต่อภาษา คือ ทัศนคติทางบวกและทัศนคติทางลบ เมื่อแบ่งกลุ่มย่อยโดยควบคุมตัวแปรอายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย และเพศ พบว่าปัจจัยทัศนคติต่อภาษาไม่มีความสัมพันธ์กับการออกเสียง (๑) ของกลุ่มดังกล่าวซึ่งพบว่ากลุ่มเหล่านี้ยังคงรักษาการออกเสียงแบบภาษาไทยถิ่นขอนแก่น [๑] มากที่สุด

4.2.3.2 การแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดเมื่อควบคุมตัวแปรอายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย และเพศ

1) กลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนเมือง

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [u] ร้อยละ 100

ส่วนกลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [u] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.00$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยทัศนคติต่อภาษามีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนเมืองอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษามีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (o) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษามีการออกเสียงแบบภาษาไทยกรุงเทพฯ คือเสียง [u] มากที่สุด

2) กลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนชนบท

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิลำเนาทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มวัยรุ่นที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [o] และรูปแปร [u] ร้อยละ 50.0 เท่ากัน ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ในกลุ่มนี้ได้

3) กลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนเมือง

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [u] ร้อยละ 75.0 และรูปแปร [o] ร้อยละ 25.0

ส่วนกลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [u] ร้อยละ 88.33 และรูปแปร [o] ร้อยละ 16.67

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.09$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยทัศนคติต่อภาษาที่มีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยรุ่นนเทศหญิงในชุมชนเมืองอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่นนเทศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษา มีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (o) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษา มีการออกเสียงเปลี่ยนแปลงไปเป็นเสียง [u] เพิ่มขึ้น

4) กลุ่มวัยรุ่นนเทศหญิงในชุมชนชนบท

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิลำเนาทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยรุ่นนเทศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [o] ร้อยละ 60.0 และรูปแปร [u] ร้อยละ 40.0 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ในกลุ่มนี้ได้

5) กลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนเมือง

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [o] และรูปแปร [u] ร้อยละ 50.0 เท่ากัน

ส่วนกลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [o] และรูปแปร [u] ร้อยละ 50.0 เท่ากัน

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.00$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยทัศนคติต่อภาษาที่มีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนเมืองอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษา มีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (o) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งสองกลุ่มออกเสียง [o] และ [u] จำนวนเท่ากัน

6) กลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนชนบท

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [o] ร้อยละ 88.89 และรูปแปร [u] ร้อยละ 11.11

ส่วนกลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [o] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.02$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยทัศนคติต่อภาษามีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนชนบทอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษามีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (o) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งสองกลุ่มยังคงรักษาการออกเสียง [o] มากที่สุด

7) กลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงในชุมชนเมือง

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิลำเนาทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [o] และรูปแปร [u] ร้อยละ 50.0 เท่ากัน ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ในกลุ่มนี้ได้

8) กลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงในชุมชนชนบท

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิลำเนาทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [o] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ในกลุ่มนี้ได้

9) กลุ่มวัยชราเพศชายในชุมชนเมือง

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยชราเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [o] ร้อยละ 90.0 และรูปแปร [u] ร้อยละ 10.0 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ในกลุ่มนี้ได้

10) กลุ่มวัยชราเพศชายในชุมชนชนบท

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยชราเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [o] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ในกลุ่มนี้ได้

11) กลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนเมือง

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่พบผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [o] ร้อยละ 60.0 และรูปแปร [u] ร้อยละ 40.0 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ในกลุ่มนี้ได้

12) กลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนชนบท

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [o] ร้อยละ 100

ส่วนกลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [o] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.00$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยทัศนคติต่อภาษามีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (o) ในภาษาไทย

ถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนชนบทอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษามีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (o) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งสองกลุ่มยังคงรักษาการออกเสียง [o] มากที่สุด

จากการแสดงผลทั้งหมดสรุปได้ว่า การแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามทัศนคติต่อภาษาคือ ทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษา เมื่อแบ่งกลุ่มย่อยโดยควบคุมตัวแปรอายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย และเพศ พบว่าปัจจัยทัศนคติต่อภาษาไม่มีความสัมพันธ์กับการออกเสียง (o) ของกลุ่มดังกล่าวซึ่งพบว่ากลุ่มเหล่านี้ยังคงรักษาการออกเสียงแบบเดิมคือเสียง [o] มากที่สุด

4.2.3.3 การแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดเมื่อควบคุมตัวแปรอายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย และเพศ

1) กลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนเมือง

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 100

ส่วนกลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 88.89 และรูปแปร [ia] ร้อยละ 11.11

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 3.63$ df=1 ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยทัศนคติต่อภาษามีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนเมืองอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษามีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ia) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษายังคงรักษาการออกเสียง [ia] มากที่สุด ส่วนผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษามีการออกเสียงแบบภาษาไทยกรุงเทพฯคือเสียง [ia] เพิ่มขึ้น

2) กลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนชนบท

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มวัยรุ่นที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 80.0 และรูปแปร [ɿa] ร้อยละ 20.0 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ในกลุ่มนี้ได้

3) กลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนเมือง

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 75.0 และรูปแปร [ɿa] ร้อยละ 25.0

ส่วนกลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 66.67 และรูปแปร [ɿa] ร้อยละ 33.33

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 1.66$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยทัศนคติต่อภาษามีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนเมืองอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษามีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ia) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกยังคงรักษาการออกเสียง [ia] มากที่สุด ส่วนผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษามีการออกเสียงเปลี่ยนแปลงไปเป็นเสียง [ɿa] เพิ่มขึ้น

4) กลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนชนบท

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ในกลุ่มนี้ได้

5) กลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนเมือง

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 62.5 และรูปแปร [ɪa] ร้อยละ 37.5

ส่วนกลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 1.50$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยทัศนคติต่อภาษา มีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนเมืองอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษา และทัศนคติทางลบต่อภาษา มีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ia) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งสองกลุ่มยังคงรักษาการออกเสียง [ia] มากที่สุด

6) กลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนชนบท

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 100

ส่วนกลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.00$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยทัศนคติต่อภาษา มีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนชนบทอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษา และทัศนคติทางลบต่อภาษา มีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ia) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งสองกลุ่มยังคงรักษาการออกเสียง [ia] มากที่สุด

7) กลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงในชุมชนเมือง

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่

ผู้วิจัยต้องการกล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแบบ [ia] ร้อยละ 80.0 และรูปแบบ [ɪa] ร้อยละ 20.0 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ในกลุ่มนี้ได้

8) กลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงในชุมชนชนบท

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแบบ [ia] ร้อยละ 90.0 และรูปแบบ [ɪa] ร้อยละ 10.0 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ในกลุ่มนี้ได้

9) กลุ่มวัยชราเพศชายในชุมชนเมือง

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยชราเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแบบ [ia] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ในกลุ่มนี้ได้

10) กลุ่มวัยชราเพศชายในชุมชนชนบท

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยชราเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแบบ [ia] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ในกลุ่มนี้ได้

11) กลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนเมือง

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการกล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ในกลุ่มนี้ได้

12) กลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนชนบท

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 100

ส่วนกลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.00$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยทัศนคติต่อภาษามีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนชนบทอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษามีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ia) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งสองกลุ่มยังคงรักษาการออกเสียง [ia] มากที่สุด

จากการแสดงผลทั้งหมดสรุปได้ว่า การแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามทัศนคติต่อภาษาคือ ทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษา เมื่อแบ่งกลุ่มย่อยโดยควบคุมตัวแปรอายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย และเพศ พบว่าปัจจัยทัศนคติต่อภาษาไม่มีความสัมพันธ์กับการออกเสียง (ia) ของกลุ่มดังกล่าวซึ่งพบว่ากลุ่มเหล่านี้ยังคงรักษาการออกเสียง [ia] มากที่สุด

4.2.3.4 การแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดเมื่อควบคุมตัวแปรอายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย และเพศ

1) กลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนเมือง

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ua] ร้อยละ 100

ส่วนกลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ua] ร้อยละ 88.89 และรูปแปร [a:] ร้อยละ 11.11

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 3.63$ df=1 ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยทัศนคติต่อภาษา มีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนเมืองอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษา มีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ua) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งสองกลุ่มยังคงรักษาการออกเสียง [ua] มากที่สุด

2) กลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนชนบท

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิลำเนาทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการกล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยรุ่นเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาพบเพียงกลุ่มวัยรุ่นที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ua] ร้อยละ 90.0 และรูปแปร [a:] ร้อยละ 10.0 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ในกลุ่มนี้ได้

3) กลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนเมือง

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [a:] ร้อยละ 75.0 และรูปแปร [ua] ร้อยละ 25.0

ส่วนกลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [a:] ร้อยละ 66.67 และรูปแปร [ua] ร้อยละ 33.33

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.06$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยทัศนคติต่อภาษามีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยรุ่นนเทศหญิงในชุมชนเมืองอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่นนเทศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษามีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ua) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งสองกลุ่มมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียงไปเป็นเสียง [ua] แบบภาษาไทยกรุงเทพฯ เพิ่มขึ้น

4) กลุ่มวัยรุ่นนเทศหญิงในชุมชนชนบท

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิลำเนาทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยรุ่นนเทศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ua] ร้อยละ 80.0 และรูปแปร [a:] ร้อยละ 20.0 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ในกลุ่มนี้ได้

5) กลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนเมือง

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ua] ร้อยละ 62.5 และรูปแปร [a:] ร้อยละ 37.5

ส่วนกลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [a:] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 1.50$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยทัศนคติต่อภาษามีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนเมืองอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษามีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ua) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษากลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษายังคงรักษาการออกเสียง [ua] มากที่สุด ส่วนผู้บอก

ภาษาที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษามีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียงเป็นเสียง [a:] แบบภาษาไทย
กรุงเทพฯ

6) กลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนชนบท

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษา
เลือกใช้รูปแปร [ua] ร้อยละ 88.89 และรูปแปร [a:] ร้อยละ 11.11

ส่วนกลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้
รูปแปร [ua] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.02$ df=1 ซึ่ง
น้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จาก
ตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยทัศนคติต่อภาษามีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ua) ใน
ภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนชนบทอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยกลางคนเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อ
ภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษามีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ua) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้
บอกภาษาทั้งสองกลุ่มยังคงรักษาการออกเสียง [ua] มากที่สุด

7) กลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงในชุมชนเมือง

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ตามทัศนคติ
ต่อภาษาของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิลำเนาทางสังคมที่
ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อ
ภาษา พบเพียงกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ua] ร้อยละ 80.0 และรูปแปร
[a:] ร้อยละ 20.0 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ในกลุ่ม
นี้ได้

8) กลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงในชุมชนชนบท

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ตามทัศนคติ
ต่อภาษาของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่พบผู้บอกภาษาที่มีภูมิลำเนาทางสังคม
ที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบ

ต่อภาษา พบเพียงกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแบบ [ua] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ในกลุ่มนี้ได้

9) กลุ่มวัยชราเพศชายในชุมชนเมือง

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยชราเพศชายในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแบบ [ua] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ในกลุ่มนี้ได้

10) กลุ่มวัยชราเพศชายในชุมชนชนบท

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยชราเพศชายในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแบบ [ua] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ในกลุ่มนี้ได้

11) กลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนเมือง

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแบบ [ua] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ในกลุ่มนี้ได้

12) กลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนชนบท

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเลือกใช้รูปแบบ [ua] ร้อยละ 100

ส่วนกลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแบบ [ua] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.00$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยทัศนคติต่อภาษามีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนชนบทอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษามีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ua) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้ง 2 กลุ่มยังคงรักษาการออกเสียง [ua] มากที่สุด

จากการแสดงผลทั้งหมดสรุปได้ว่า การแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามทัศนคติต่อภาษา คือ ทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษา เมื่อแบ่งกลุ่มย่อยโดยควบคุมตัวแปรอายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย และเพศ พบว่าปัจจัยทัศนคติต่อภาษาไม่มีความสัมพันธ์กับการออกเสียง (ua) ของกลุ่มดังกล่าวซึ่งพบว่ากลุ่มเหล่านี้ยังคงรักษาการออกเสียงแบบภาษาไทยถิ่นขอนแก่น [ua] มากที่สุด

4.2.4 การแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามปัจจัยเพศเมื่อควบคุมตัวแปรอื่น

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) กับเพศของผู้พูด ผู้วิจัยได้ควบคุมตัวแปรทางสังคมให้คงที่ แตกต่างเฉพาะเพศของผู้พูดคือ เพศชายและเพศหญิง พบว่ามีกลุ่มเปรียบเทียบดังต่อไปนี้

1. กลุ่มวัยรุ่น

- ก. ชุมชนเมือง
 - ทัศนคติทางบวก
 - ทัศนคติทางลบ
- ข. ชุมชนชนบท
 - ทัศนคติทางบวก
 - ทัศนคติทางลบ

2. กลุ่มวัยกลางคน

- ก. ชุมชนเมือง
 - ทัศนคติทางบวก
 - ทัศนคติทางลบ

ข. ชุมชนชนบท

- ทักษะคติทางบวก

- ทักษะคติทางลบ

3. กลุ่มวัยชรา

ก. ชุมชนเมือง

- ทักษะคติทางบวก

- ทักษะคติทางลบ

ข. ชุมชนชนบท

- ทักษะคติทางบวก

- ทักษะคติทางลบ

4.2.4.1 การแปรของเสียง (อ) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามเพศของผู้พูดเมื่อควบคุมตัวแปรอายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย และทัศนคติต่อภาษา

1) กลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายเลือกใช้รูปแปร [จ] มากที่สุดร้อยละ 100

ส่วนกลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศหญิงเลือกใช้รูปแปร [จ] ร้อยละ 75.0 และรูปแปร [อ] ร้อยละ 25.0

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.11$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (อ) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายและเพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (อ) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาเพศชายและเพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียงเป็นเสียงแบบภาษาไทยกรุงเทพฯมากที่สุด

2) กลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเพศชายเลือกใช้รูปแปร [จ] ร้อยละ 88.89 และรูปแปร [อ] ร้อยละ 11.11

ส่วนกลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเพศหญิงเลือกใช้รูปแปร [จ้] ร้อยละ 66.67 และรูปแปร [อ] ร้อยละ 33.33

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 1.09$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (อ) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเพศชายและเพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (อ) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียงเป็นเสียงแบบภาษาไทยกรุงเทพฯ มากที่สุด

3) กลุ่มวัยรุ่นในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายเลือกใช้รูปแปร [อ] และรูปแปร [จ้] ร้อยละ 50.0 เท่ากัน

ส่วนกลุ่มวัยรุ่นในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศหญิงเลือกใช้รูปแปร [อ] และรูปแปร [จ้] ร้อยละ 50.0 เท่ากัน

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.00$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (อ) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยรุ่นในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่นในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายและเพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (อ) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงมีการออกเสียงเป็นเสียง [อ] และเสียงแบบภาษาไทยกรุงเทพฯ [จ้] เท่ากัน

4) กลุ่มวัยรุ่นในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (อ) ตามเพศของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิลำเนาทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยรุ่นในชุมชนชนบททั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (อ) ในกลุ่มนี้ได้

5) กลุ่มวัยกลางคนในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยกลางคนในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายเลือกใช้รูปแปร [ə] และรูปแปร [ɯ] ร้อยละ 50.0 เท่ากัน

ส่วนกลุ่มวัยกลางคนในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศหญิงเลือกใช้รูปแปร [ɯ] ร้อยละ 60.0 และรูปแปร [ə] ร้อยละ 40.0

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.16$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ə) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มกลางคนในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยกลางคนในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายและเพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ə) ไม่แตกต่างกัน แต่จะสังเกตได้ว่าเพศหญิงมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงการออกเสียงเป็นเสียง [ɯ] มากกว่าเพศชาย

6) กลุ่มวัยกลางคนในชุมชนเมืองทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ə) ตามเพศของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยกลางคนในชุมชนเมืองเพศหญิงที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงเพศชายเลือกใช้รูปแปร [ə] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ə) ในกลุ่มนี้ได้

7) กลุ่มวัยกลางคนในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยกลางคนในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายเลือกใช้รูปแปร [ə] ร้อยละ 100

ส่วนกลุ่มวัยกลางคนในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศหญิงเลือกใช้รูปแปร [ə] ร้อยละ 90.0 และรูปแปร [ɯ] ร้อยละ 10.0

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.48$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ə) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยกลางคนในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

0.05 หรือกล่าวได้ว่ากลุ่มวัยกลางคนในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกเพศชายและเพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (๑) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงยังคงรักษาการออกเสียง [๑] มากที่สุด

8) กลุ่มวัยกลางคนในชุมชนชนบททัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (๑) ตามเพศของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยกลางคนในชุมชนชนบทเพศหญิงที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงเพศชายเลือกใช้รูปแปร [๑] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (๑) ในกลุ่มนี้ได้

9) กลุ่มวัยชราในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยชราในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายเลือกใช้รูปแปร [๑] ร้อยละ 100

ส่วนกลุ่มวัยชราในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศหญิงเลือกใช้รูปแปร [๑] ร้อยละ 70.0 และรูปแปร [๓] ร้อยละ 30.0

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 2.02$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (๑) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยชราในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยชราในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายและเพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (๑) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงยังคงรักษาการออกเสียง [๑] มากที่สุด แต่จะสังเกตได้ว่าเพศหญิงมีแนวโน้มที่จะออกเสียง [๓] ซึ่งเป็นแบบภาษาไทยกรุงเทพฯมากกว่าเพศชาย

10) กลุ่มวัยชราในชุมชนเมืองทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (๑) ตามเพศของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ

กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยชราในชุมชนเมืองทั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (๑) ในกลุ่มนี้ได้

11) กลุ่มวัยชราในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยชราในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายเลือกใช้รูปแปร [๑] ร้อยละ 100

ส่วนกลุ่มวัยชราในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศหญิงเลือกใช้รูปแปร [๑] คือร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.00$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (๑) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยชราในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยชราในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายและเพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (๑) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงยังคงรักษาการออกเสียง [๑] มากที่สุด

12) กลุ่มวัยชราในชุมชนชนบททัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (๑) ตามเพศของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิลำเนาทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยชราในชุมชนชนบทเพศชายที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงเพศหญิงเลือกใช้รูปแปร [๑] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (๑) ในกลุ่มนี้ได้

จากการแสดงผลทั้งหมดสรุปได้ว่า การแปรของเสียง (๑) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามปัจจัยเพศคือ เพศชายและเพศหญิง เมื่อแบ่งกลุ่มย่อยโดยควบคุมตัวแปรอายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย และทัศนคติต่อภาษา พบว่าปัจจัยเพศไม่มีความสัมพันธ์กับการออกเสียง (๑) ของกลุ่มดังกล่าว ซึ่งพบว่ากลุ่มเหล่านี้ยังคงรักษาการออกเสียงแบบภาษาไทยถิ่นขอนแก่นคือเสียง [๑] มากที่สุด

4.2.4.2 การแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามเพศของผู้พูดเมื่อควบคุมตัวแปรอายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย และทัศนคติต่อภาษา

1) กลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายเลือกใช้รูปแปร [u] มากที่สุดคือร้อยละ 100

ส่วนกลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศหญิงเลือกใช้รูปแปร [u] ร้อยละ 75.0 และรูปแปร [o] ร้อยละ 25.0

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.11$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายและเพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (o) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียงเป็นแบบภาษาไทยกรุงเทพฯคือเสียง [u] มากที่สุด

2) กลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเพศชายเลือกใช้รูปแปร [u] ร้อยละ 100

ส่วนกลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเพศหญิงเลือกใช้รูปแปร [u] ร้อยละ 83.33 และรูปแปร [o] ร้อยละ 16.67

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 1.00$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองทัศนคติทางลบต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเพศชายและเพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (o) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียงเป็นเสียงแบบภาษาไทยกรุงเทพฯคือเสียง [u] มากที่สุด

3) กลุ่มวัยรุ่นในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายเลือกใช้รูปแปร [o] และรูปแปร [u] ร้อยละ 50.0 เท่ากัน

ส่วนกลุ่มวัยรุ่นในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศหญิงเลือกใช้รูปแปร [o] ร้อยละ 60 และรูปแปร [u] ร้อยละ 40.0

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.18$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยรุ่นในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่นในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายและเพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (o) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงมีการออกเสียงเป็นแบบภาษาไทยถิ่นขอนแก่นคือเสียง [o] และเสียงแบบภาษาไทยกรุงเทพฯ [u] จำนวนใกล้เคียงกัน

4) กลุ่มวัยรุ่นในชุมชนชนบททัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ตามเพศของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิลำเนาทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการกล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยรุ่นในชุมชนชนบททั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ในกลุ่มนี้ได้

5) กลุ่มวัยกลางคนในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยกลางคนในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายเลือกใช้รูปแปร [o] และรูปแปร [u] ร้อยละ 50.0 เท่ากัน

ส่วนกลุ่มวัยกลางคนในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศหญิงเลือกใช้รูปแปร [o] และรูปแปร [u] ร้อยละ 50.0 เท่ากัน

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.00$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยกลางคนในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยกลางคนในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายและเพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (o) ไม่แตกต่างกัน

6) กลุ่มวัยกลางคนในชุมชนเมืองทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ตามเพศของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยกลางคนในชุมชนเมืองเพศหญิงที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงเพศชายเลือกใช้รูปแปร [o] และรูปแปร [u] ร้อยละ 50.0 เท่ากัน ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ในกลุ่มนี้ได้

7) กลุ่มวัยกลางคนในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยกลางคนในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายเลือกใช้รูปแปร [o] ร้อยละ 88.89 และรูปแปร [u] ร้อยละ 11.11

ส่วนกลุ่มวัยกลางคนในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศหญิงเลือกใช้รูปแปร [o] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.61$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยกลางคนในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยกลางคนในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายและเพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (o) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงยังคงรักษาการออกเสียง [o] มากที่สุด

8) กลุ่มวัยกลางคนในชุมชนชนบททัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ตามเพศของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยกลางคนในชุมชนชนบทเพศหญิงมีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงเพศชายเลือกใช้รูปแปร [o] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ในกลุ่มนี้ได้

9) กลุ่มวัยชราในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยชราในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายเลือกใช้รูปแปร [o] ร้อยละ 90.0 และรูปแปร [u] ร้อยละ 10.0

ส่วนกลุ่มวัยชราในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศหญิงเลือกใช้รูปแปร [o] ร้อยละ 60.0 และรูปแปร [u] ร้อยละ 40.0

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 2.40$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยชราในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยชราในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายและเพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (o) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงยังคงรักษาการออกเสียง [o] มากที่สุด แต่จะสังเกตได้ว่าเพศหญิงมีแนวโน้มที่จะออกเสียง (o) เปลี่ยนแปลงเป็นเสียง [u] แบบภาษาไทยกรุงเทพฯมากกว่าเพศชาย

10) กลุ่มวัยชราในชุมชนเมืองทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ตามเพศของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการกล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยชราในชุมชนเมืองทั้งเพศชายและเพศหญิงมีทัศนคติทางลบต่อภาษาดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ในกลุ่มนี้ได้

11) กลุ่มวัยชราในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยชราในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายเลือกใช้รูปแปร [o] มากที่สุดคือร้อยละ 100

ส่วนกลุ่มวัยชราในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศหญิงเลือกใช้รูปแปร [o] มากที่สุดเช่นเดียวกันคือร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.00$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยชราในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยชราในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายและเพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (o) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงยังคงรักษาการออกเสียง [o] มากที่สุด

12) กลุ่มวัยชราในชุมชนชนบททัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ตามเพศของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยชราในชุมชนชนบทเพศชายมีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงเพศหญิงเลือกใช้รูปแปร [o] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (o) ในกลุ่มนี้ได้

จากการแสดงผลทั้งหมดสรุปได้ว่า การแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามปัจจัยเพศคือ เพศชายและเพศหญิง เมื่อแบ่งกลุ่มย่อยโดยควบคุมตัวแปรอายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย และทัศนคติต่อภาษา พบว่าปัจจัยเพศไม่มีความสัมพันธ์กับการออกเสียง (o) ของกลุ่มดังกล่าว ซึ่งพบว่ากลุ่มเหล่านี้ยังคงรักษาการออกเสียงแบบภาษาไทยถิ่นขอนแก่น [o] มากที่สุด

4.2.4.3 การแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามเพศของผู้พูดเมื่อควบคุมตัวแปรอายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย และทัศนคติต่อภาษา

1) กลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายเลือกใช้รูปแปร [ia] มากที่สุดคือร้อยละ 100

ส่วนกลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศหญิงเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 75.0 และรูปแปร [ɪa] ร้อยละ 25.0

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.11$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายและ

เพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ia) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงยังคงรักษาการออกเสียงแบบภาษาไทยถิ่นขอนแก่นคือเสียง [ia] มากที่สุด

2) กลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเพศชายเลือกใช้รูปแบบ [ia] ร้อยละ 88.89 และรูปแบบ [ɿa] ร้อยละ 11.11

ส่วนกลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเพศหญิงเลือกใช้รูปแบบ [ia] ร้อยละ 66.67 และรูปแบบ [ɿa] ร้อยละ 33.33

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 4.99$ $df=1$ ซึ่งมากกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณมากกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองทัศนคติทางลบต่อภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเพศชายและเพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ia) แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาเพศชายยังคงรักษาการออกเสียง [ia] มากที่สุด ส่วนผู้บอกภาษาเพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียงเป็นเสียง [ɿa] แบบภาษาไทยกรุงเทพฯ เพิ่มขึ้น

3) กลุ่มวัยรุ่นในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายเลือกใช้รูปแบบ [ia] ร้อยละ 80.0 และรูปแบบ [ɿa] ร้อยละ 20.0

ส่วนกลุ่มวัยรุ่นในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศหญิงเลือกใช้รูปแบบ [ia] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 1.22$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยรุ่นในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่นในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายและเพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ia) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงมีการออกเสียงเป็นแบบภาษาไทยถิ่นขอนแก่นคือเสียง [ia] มากที่สุด

4) กลุ่มวัยรุ่นในชุมชนชนบททัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ตามเพศของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยรุ่นในชุมชนชนบททั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ในกลุ่มนี้ได้

5) กลุ่มวัยกลางคนในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยกลางคนในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 62.5 และรูปแปร [ɪa] ร้อยละ 37.5

ส่วนกลุ่มวัยกลางคนในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศหญิงเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 80.0 และรูปแปร [ɪa] ร้อยละ 20.0

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.67$ df=1 ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยกลางคนในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยกลางคนในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายและเพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ia) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงมีการออกเสียงเป็นแบบเสียงดั้งเดิมคือเสียง [ia] มากที่สุด

6) กลุ่มวัยกลางคนในชุมชนเมืองทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ตามเพศของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยกลางคนในชุมชนเมืองเพศหญิงที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงเพศชายเลือกใช้รูปแปร [ɪa] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ในกลุ่มนี้ได้

7) กลุ่มวัยกลางคนในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยกลางคนในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 100

ส่วนกลุ่มวัยกลางคนในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศหญิง
เลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 90.0 และรูปแปร [ɪa] ร้อยละ 10.0

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.48$ $df=1$ ซึ่ง
น้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จาก
ตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่น
ขอนแก่นของกลุ่มวัยกลางคนในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยกลางคนในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษา
เพศชายและเพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ia) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้ง
เพศชายและเพศหญิงยังคงรักษาการออกเสียง [ia] มากที่สุด

8) กลุ่มวัยกลางคนในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ตามเพศของผู้
พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ
กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยกลางคนในชุมชนชนบทเพศหญิงที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบ
เพียงเพศชายเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างใน
การออกเสียง (ia) ในกลุ่มนี้ได้

9) กลุ่มวัยชราในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยชราในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชาย
เลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 90.0 และรูปแปร [ɪa] ร้อยละ 10.0

ส่วนกลุ่มวัยชราในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศหญิงเลือกใช้รูป
แปร [ia] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.54$ $df=1$ ซึ่ง
น้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จาก
ตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่น
ขอนแก่นของกลุ่มวัยชราในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยชราในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายและเพศหญิงมีการ
เปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ia) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงยังคง
รักษาการออกเสียง [ia] มากที่สุด

10) กลุ่มวัยชราในชุมชนเมืองทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ตามเพศของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยชราในชุมชนเมืองทั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ในกลุ่มนี้ได้

11) กลุ่มวัยชราในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยชราในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 90.0 และรูปแปร [ɪa] ร้อยละ 10.0

ส่วนกลุ่มวัยชราในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศหญิงเลือกใช้รูปแปร [ia] มากที่สุดเช่นเดียวกันคือร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.48$ df=1 ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยชราในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยชราในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายและเพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ia) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงยังคงรักษาการออกเสียง [ia] มากที่สุด

12) กลุ่มวัยชราในชุมชนชนบททัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ตามเพศของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยชราในชุมชนชนบทเพศชายที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงเพศหญิงที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเลือกใช้รูปแปร [ia] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ia) ในกลุ่มนี้ได้

จากการแสดงผลทั้งหมดสรุปได้ว่า การแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามปัจจัยเพศคือ เพศชายและเพศหญิง เมื่อแบ่งกลุ่มย่อยโดยควบคุมตัวแปรอายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย และทัศนคติต่อภาษา พบว่าปัจจัยเพศมีความสัมพันธ์กับการออกเสียง (ia) เฉพาะใน

กลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองทัศนคติทางลบต่อภาษา ซึ่งพบว่ากลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเพศหญิงออกเสียง (ia) เป็นเสียง [iə] แบบภาษาไทยกรุงเทพฯ เพิ่มมากขึ้น

ส่วนกลุ่มอื่นๆ ปัจจัยเพศไม่มีความสัมพันธ์กับการออกเสียง (ia) เนื่องจากกลุ่มเหล่านี้ยังคงรักษาการออกเสียงแบบภาษาไทยถิ่นขอนแก่นคือเสียง [ia] มากที่สุด

4.2.4.4 การแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามเพศของผู้พูดเมื่อควบคุมตัวแปรอายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย และทัศนคติต่อภาษา

1) กลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายเลือกใช้รูปแปร [ua] มากที่สุดคือร้อยละ 100

ส่วนกลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศหญิงเลือกใช้รูปแปร [a:] ร้อยละ 75.0 และรูปแปร [ua] ร้อยละ 25.0

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 1.27$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายและเพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ua) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาเพศชายยังคงรักษาการออกเสียง [ua] มากที่สุด ส่วนผู้บอกภาษาเพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ua) เป็นเสียง [a:] แบบภาษาไทยกรุงเทพฯ

2) กลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเพศชายเลือกใช้รูปแปร [a:] ร้อยละ 88.89 และรูปแปร [ua] ร้อยละ 11.11

ส่วนกลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเพศหญิงเลือกใช้รูปแปร [a:] ร้อยละ 66.67 และรูปแปร [ua] ร้อยละ 33.33

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 1.09$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่น

ขอนแก่นของกลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองทัศนคติทางลบต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเพศชายและเพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ua) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาเพศชายและเพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียงเป็นเสียง [a:] แบบภาษาไทยกรุงเทพฯเพิ่มขึ้น

3) กลุ่มวัยรุ่นในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยรุ่นในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายเลือกใช้รูปแปร [ua] ร้อยละ 90.0 และรูปแปร [a:] ร้อยละ 10.0

ส่วนกลุ่มวัยรุ่นในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศหญิงเลือกใช้รูปแปร [ua] ร้อยละ 80.0 และรูปแปร [a:] ร้อยละ 20.0

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.36$ df=1 ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยรุ่นในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่นในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายและเพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ua) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงมีการออกเสียง [ua] มากที่สุด

4) กลุ่มวัยรุ่นในชุมชนชนบททัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ตามเพศของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิลำเนาหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยรุ่นในชุมชนชนบททั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ในกลุ่มนี้ได้

5) กลุ่มวัยกลางคนในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยกลางคนในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายเลือกใช้รูปแปร [ua] ร้อยละ 62.5 และรูปแปร [a:] ร้อยละ 37.5

ส่วนกลุ่มวัยกลางคนในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศหญิงเลือกใช้รูปแปร [ua] ร้อยละ 80.0 และรูปแปร [a:] ร้อยละ 20.0

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.67$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยกลางคนในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยกลางคนในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายและเพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ua) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงยังคงรักษาการออกเสียง [ua] มากที่สุด

6) กลุ่มวัยกลางคนในชุมชนเมืองทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ตามเพศของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยกลางคนในชุมชนเมืองเพศหญิงที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงเพศชายเลือกใช้รูปแบบ [a:] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ในกลุ่มนี้ได้

7) กลุ่มวัยกลางคนในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยกลางคนในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายเลือกใช้รูปแบบ [ua] ร้อยละ 88.89 และรูปแบบ [a:] ร้อยละ 11.11

ส่วนกลุ่มวัยกลางคนในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศหญิงเลือกใช้รูปแบบ [ua] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.61$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยกลางคนในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยกลางคนในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายและเพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ua) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงยังคงรักษาการออกเสียง [ua] มากที่สุด

8) กลุ่มวัยกลางคนในชุมชนชนบททัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ตามเพศของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่พบผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยกลางคนในชุมชนชนบทเพศหญิงมีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงเพศชายเลือกใช้รูปแบบ [ua] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ในกลุ่มนี้ได้

9) กลุ่มวัยชราในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยชราในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายเลือกใช้รูปแบบ [ua] ร้อยละ 100

ส่วนกลุ่มวัยชราในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศหญิงเลือกใช้รูปแบบ [ua] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.00$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยชราในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยชราในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายและเพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ua) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงยังคงรักษาการออกเสียง [ua] มากที่สุด

10) กลุ่มวัยชราในชุมชนเมืองทัศนคติทางลบต่อภาษา

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ตามเพศของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิหลังทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยชราในชุมชนเมืองทั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ในกลุ่มนี้ได้

11) กลุ่มวัยชราในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษา

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มวัยชราในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายเลือกใช้รูปแบบ [ua] ร้อยละ 100

ส่วนกลุ่มวัยชราในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศหญิงเลือกใช้รูปแปร [ua] ร้อยละ 100

ผลการทดสอบค่าไคสแควร์ (χ^2) ปรากฏว่าค่าไคสแควร์ $\chi^2 = 0.00$ $df=1$ ซึ่งน้อยกว่าค่าจากตาราง 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น χ^2 จากการคำนวณน้อยกว่า χ^2 จากตารางจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นของกลุ่มวัยชราในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยชราในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเพศชายและเพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง (ua) ไม่แตกต่างกัน โดยผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงยังคงรักษาการออกเสียง [ua] มากที่สุด

12) กลุ่มวัยชราในชุมชนชนบททัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่น

ผู้วิจัยไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ตามเพศของผู้พูดได้ เนื่องจากกลุ่มเปรียบเทียบบางกลุ่มไม่มีผู้บอกภาษาที่มีภูมิลำเนาทางสังคมที่ผู้วิจัยต้องการ กล่าวคือ ผู้วิจัยไม่พบกลุ่มวัยชราในชุมชนชนบทเพศชายที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา พบเพียงเพศหญิงเลือกใช้รูปแปร [ua] ร้อยละ 100 ดังนั้นจึงไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียง (ua) ในกลุ่มนี้ได้

จากการแสดงผลทั้งหมดสรุปได้ว่า การแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามปัจจัยเพศคือ เพศชายและเพศหญิง เมื่อแบ่งกลุ่มย่อยโดยควบคุมตัวแปรอายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย และทัศนคติต่อภาษา พบว่าปัจจัยเพศไม่มีความสัมพันธ์กับการออกเสียง (ua) ของกลุ่มดังกล่าวซึ่งพบว่ากลุ่มเหล่านี้ยังคงรักษาการออกเสียงแบบภาษาไทยถิ่นขอนแก่นคือเสียง [ua] มากที่สุด

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นแบบควบคุมตัวแปรโดยเปรียบเทียบไปตามกลุ่มย่อยที่สุดที่มีตัวแปรทางสังคม 3 ตัวแปรเท่ากัน แตกต่างกันเฉพาะตัวแปรที่ทำการศึกษสามารถสรุปได้ดังนี้

1) การแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามอายุของผู้พูดเมื่อควบคุมตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัย ทักษะติดต่อภาษา และเพศ ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.34

ปัจจัยทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามอายุของผู้พูดเมื่อควบคุมตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัย ทักษะติดต่อภาษา และเพศ

ตัวแปรทางสังคม		ตัวแปรภาษา			
ตัวแปรที่ควบคุม	ตัวแปรที่ศึกษา	(ə)	(o)	(ia)	(ua)
1) เพศชาย - ชุมชนเมือง - ทักษะติดต่อภาษา	อายุ	-	-	-	-
2) เพศชาย - ชุมชนเมือง - ทักษะติดต่อภาษา	อายุ	-	-	-	-
3) เพศหญิง - ชุมชนเมือง - ทักษะติดต่อภาษา	อายุ	-	-	-	✓
4) เพศหญิง - ชุมชนเมือง - ทักษะติดต่อภาษา	อายุ	-	-	-	-
5) เพศชาย - ชุมชนชนบท - ทักษะติดต่อภาษา	อายุ	✓	✓	-	-
6) เพศชาย - ชุมชนชนบท - ทักษะติดต่อภาษา	อายุ	-	-	-	-
7) เพศหญิง - ชุมชนชนบท - ทักษะติดต่อภาษา	อายุ	✓	✓	-	-
8) เพศหญิง - ชุมชนชนบท - ทักษะติดต่อภาษา	อายุ	-	-	-	-

หมายเหตุ : เครื่องหมาย ✓ หมายถึง มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เครื่องหมาย - หมายถึง มีความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2) การแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูดเมื่อควบคุมตัวแปรอายุ ทักษะติดต่อภาษา และเพศ ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.35

ปัจจัยทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูดเมื่อควบคุมตัวแปรอายุ ทักษะติดต่อภาษา และเพศ

ตัวแปรทางสังคม		ตัวแปรภาษา			
ตัวแปรที่ควบคุม	ตัวแปรที่ศึกษา	(ə)	(o)	(ia)	(ua)
1) วัยรุ่น - เพศชาย - ทักษะติดต่อภาษา	ถิ่นที่อยู่อาศัย	-	-	-	-
2) วัยรุ่น - เพศชาย - ทักษะติดต่อภาษา	ถิ่นที่อยู่อาศัย	-	-	-	-
3) วัยรุ่น - เพศหญิง - ทักษะติดต่อภาษา	ถิ่นที่อยู่อาศัย	-	-	-	-
4) วัยรุ่น - เพศหญิง - ทักษะติดต่อภาษา	ถิ่นที่อยู่อาศัย	-	-	-	-
5) วัยกลางคน - เพศชาย - ทักษะติดต่อภาษา	ถิ่นที่อยู่อาศัย	-	-	-	-
6) วัยกลางคน - เพศชาย - ทักษะติดต่อภาษา	ถิ่นที่อยู่อาศัย	-	-	-	-
7) วัยกลางคน - เพศหญิง - ทักษะติดต่อภาษา	ถิ่นที่อยู่อาศัย	✓	✓	-	-
8) วัยกลางคน - เพศหญิง - ทักษะติดต่อภาษา	ถิ่นที่อยู่อาศัย	-	-	-	-
9) วัยชรา - เพศชาย - ทักษะติดต่อภาษา	ถิ่นที่อยู่อาศัย	-	-	-	-
10) วัยชรา - เพศชาย - ทักษะติดต่อภาษา	ถิ่นที่อยู่อาศัย	-	-	-	-
11) วัยชรา - เพศหญิง - ทักษะติดต่อภาษา	ถิ่นที่อยู่อาศัย	-	-	-	-
12) วัยชรา - เพศหญิง - ทักษะติดต่อภาษา	ถิ่นที่อยู่อาศัย	-	-	-	-

หมายเหตุ : เครื่องหมาย ✓ หมายถึง มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เครื่องหมาย - หมายถึง มีความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3) การแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดเมื่อควบคุมตัวแปรอายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย และเพศ ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.36

ปัจจัยทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดเมื่อควบคุมตัวแปรอายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย และเพศ

ตัวแปรทางสังคม		ตัวแปรภาษา			
ตัวแปรที่ควบคุม	ตัวแปรที่ศึกษา	(ə)	(o)	(ia)	(ua)
1) วัยรุ่น - เพศชาย - ชุมชนเมือง	ทัศนคติต่อภาษา	-	-	-	-
2) วัยรุ่น - เพศชาย - ชุมชนชนบท	ทัศนคติต่อภาษา	-	-	-	-
3) วัยรุ่น - เพศหญิง - ชุมชนเมือง	ทัศนคติต่อภาษา	-	-	-	-
4) วัยรุ่น - เพศหญิง - ชุมชนชนบท	ทัศนคติต่อภาษา	-	-	-	-
5) วัยกลางคน - เพศชาย - ชุมชนเมือง	ทัศนคติต่อภาษา	-	-	-	-
6) วัยกลางคน - เพศชาย - ชุมชนชนบท	ทัศนคติต่อภาษา	-	-	-	-
7) วัยกลางคน - เพศหญิง - ชุมชนเมือง	ทัศนคติต่อภาษา	-	-	-	-
8) วัยกลางคน - เพศหญิง - ชุมชนชนบท	ทัศนคติต่อภาษา	-	-	-	-
9) วัยชรา - เพศชาย - ชุมชนเมือง	ทัศนคติต่อภาษา	-	-	-	-
10) วัยชรา - เพศชาย - ชุมชนชนบท	ทัศนคติต่อภาษา	-	-	-	-
11) วัยชรา - เพศหญิง - ชุมชนเมือง	ทัศนคติต่อภาษา	-	-	-	-
12) วัยชรา - เพศหญิง - ชุมชนชนบท	ทัศนคติต่อภาษา	-	-	-	-

หมายเหตุ : เครื่องหมาย - หมายถึง มีความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4) การแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามเพศของผู้พูดเมื่อควบคุมตัวแปรอายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย และทัศนคติต่อภาษา ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.37

ปัจจัยทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นตามเพศของผู้พูดเมื่อควบคุมตัวแปรอายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย และทัศนคติต่อภาษา

ตัวแปรทางสังคม		ตัวแปรภาษา			
ตัวแปรที่ควบคุม	ตัวแปรที่ศึกษา	(ə)	(o)	(ia)	(ua)
1) วัยรุ่น - ชุมชนเมือง - ทัศนคติทางบวกต่อภาษา	เพศ	-	-	-	-
2) วัยรุ่น - ชุมชนเมือง - ทัศนคติทางลบต่อภาษา	เพศ	-	-	✓	-
3) วัยรุ่น - ชุมชนชนบท - ทัศนคติทางบวกต่อภาษา	เพศ	-	-	-	-
4) วัยรุ่น - ชุมชนชนบท - ทัศนคติทางลบต่อภาษา	เพศ	-	-	-	-
5) วัยกลางคน - ชุมชนเมือง - ทัศนคติทางบวกต่อภาษา	เพศ	-	-	-	-
6) วัยกลางคน - ชุมชนเมือง - ทัศนคติทางลบต่อภาษา	เพศ	-	-	-	-
7) วัยกลางคน - ชุมชนชนบท - ทัศนคติทางบวกต่อภาษา	เพศ	-	-	-	-
8) วัยกลางคน - ชุมชนชนบท - ทัศนคติทางลบต่อภาษา	เพศ	-	-	-	-
9) วัยชรา - ชุมชนเมือง - ทัศนคติทางบวกต่อภาษา	เพศ	-	-	-	-
10) วัยชรา - ชุมชนเมือง - ทัศนคติทางลบต่อภาษา	เพศ	-	-	-	-
11) วัยชรา - ชุมชนชนบท - ทัศนคติทางบวกต่อภาษา	เพศ	-	-	-	-
12) วัยชรา - ชุมชนชนบท - ทัศนคติทางลบต่อภาษา	เพศ	-	-	-	-

หมายเหตุ : เครื่องหมาย ✓ หมายถึง มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เครื่องหมาย - หมายถึง มีความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 4.34-4.37 ข้างต้น สามารถสรุปความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของเสียง (ə), (o), (ia) และ (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นกับปัจจัยทางสังคมแบบควบคุมตัวแปรดังนี้

1) เสียง (ə)

1.1 การแปรของเสียง (ə) ตามอายุของผู้พูด เมื่อควบคุมตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัย ทัศนคติต่อภาษา และเพศ ตัวแปรอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ə) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเฉพาะในกลุ่มเพศชายในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษา และกลุ่มเพศหญิงในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษา ซึ่งกลุ่มวัยกลางคนและกลุ่มวัยชราในชุมชนชนบทที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษายังคงรักษาการออกเสียง [ə] มากที่สุด ส่วนกลุ่มวัยรุ่นเพศชายและเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเริ่มออกเสียงเป็นเสียง [ɨ] เพิ่มขึ้น

1.2 การแปรของเสียง (ə) ตามถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูด เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ ทัศนคติต่อภาษา และเพศ ตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ə) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเฉพาะกลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงทัศนคติทางบวกต่อภาษา ซึ่งพบว่ากลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทยังคงรักษาการออกเสียง [ə] มากที่สุด ในขณะที่กลุ่มวัยกลางคนเพศหญิง ที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองออกเสียง [ɨ] มากที่สุด

1.3 การแปรของเสียง (ə) ตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูด เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย และเพศ ตัวแปรทัศนคติต่อภาษาที่มีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ə) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งพบว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษายังคงรักษาการออกเสียงแบบภาษาไทยถิ่นขอนแก่นคือเสียง [ə] มากที่สุด

1.4 การแปรของเสียง (ə) ตามเพศของผู้พูด เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย และทัศนคติต่อภาษา ตัวแปรเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ə) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งพบว่าผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงยังคงรักษาการออกเสียงแบบภาษาไทยถิ่นขอนแก่นคือเสียง [ə] มากที่สุด

2) เสียง (o)

2.1 การแปรของเสียง (o) ตามอายุของผู้พูด เมื่อควบคุมตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัย ทัศนคติต่อภาษา และเพศ ตัวแปรอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่น

ขอนแก่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเฉพาะกลุ่มเพศชายในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษา และกลุ่มเพศหญิงในชุมชนชนบททัศนคติทางบวกต่อภาษา กลุ่มที่มีความสัมพันธ์กับเสียง (o) ดังกล่าวในกลุ่มวัยกลางคนและกลุ่มวัยชรายังคงรักษาการออกเสียง [o] มากที่สุด ส่วนกลุ่มวัยรุ่นเริ่มมีการออกเสียง [u] แบบภาษาไทยกรุงเทพฯเพิ่มขึ้น

2.2 การแปรของเสียง (o) ตามถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูด เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ ทัศนคติต่อภาษา และเพศ ตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเฉพาะกลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงทัศนคติทางบวกต่อภาษา ซึ่งผู้บอกภาษากลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบทยังคงรักษาการออกเสียง [o] มากที่สุด ในขณะที่ผู้บอกภาษากลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงในชุมชนเมืองเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียงเป็นเสียง [u] เพิ่มขึ้น

2.3 การแปรของเสียง (o) ตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูด เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย และเพศ ตัวแปรทัศนคติต่อภาษามีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งพบว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษายังคงรักษาการออกเสียงแบบภาษาไทยถิ่นขอนแก่นคือเสียง [o] มากที่สุด

2.4 การแปรของเสียง (o) ตามเพศของผู้พูด เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย และทัศนคติต่อภาษา ตัวแปรเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (o) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งพบว่าผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงยังคงรักษาการออกเสียงแบบภาษาไทยถิ่นขอนแก่นคือเสียง [o] มากที่สุด

3) เสียง (ia)

3.1 การแปรของเสียง (ia) ตามอายุของผู้พูด เมื่อควบคุมตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัย ทัศนคติต่อภาษา และเพศ ตัวแปรอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งพบว่าผู้บอกภาษาทุกกลุ่มอายุยังคงรักษาการออกเสียงแบบภาษาไทยถิ่นขอนแก่นคือเสียง (ia) มากที่สุด

3.2 การแปรของเสียง (ia) ตามถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูด เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ ทัศนคติต่อภาษา และเพศ ตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งพบว่าผู้บอกภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทยังคงรักษาการออกเสียงแบบภาษาไทยถิ่นขอนแก่นคือเสียง [ia] มากที่สุด

3.3 การแปรของเสียง (ia) ตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูด เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย และเพศ ตัวแปรทัศนคติต่อภาษามีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งพบว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษายังคงรักษาการออกเสียงแบบภาษาไทยถิ่นขอนแก่นคือเสียง [ia] มากที่สุด

3.4 การแปรของเสียง (ia) ตามเพศของผู้พูด เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย และทัศนคติต่อภาษา ตัวแปรเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ia) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเฉพาะกลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองทัศนคติทางลบต่อภาษา ซึ่งพบว่ากลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาเพศหญิงออกเสียง (ia) เป็นเสียง [iə] แบบภาษาไทยกรุงเทพฯ มากที่สุด

4) เสียง (ua)

4.1 การแปรของเสียง (ua) ตามอายุของผู้พูด เมื่อควบคุมตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัย ทัศนคติต่อภาษา และเพศ ตัวแปรอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเฉพาะกลุ่มเพศหญิงในชุมชนเมืองทัศนคติทางบวกต่อภาษา ซึ่งพบว่ากลุ่มวัยชราเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษายังคงรักษาการออกเสียง [ua] มากที่สุด และลดลงในกลุ่มวัยกลางคนเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษา ส่วนกลุ่มวัยรุ่นเพศหญิงในชุมชนเมืองที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาออกเสียง (ua) เปลี่ยนแปลงเป็นเสียง [a:] แบบภาษาไทยกรุงเทพฯ

4.2 การแปรของเสียง (ua) ตามถิ่นที่อยู่อาศัยของผู้พูด เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ ทัศนคติต่อภาษา และเพศ ตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งพบว่าผู้บอกภาษาที่อาศัยในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทยังรักษาการออกเสียงแบบภาษาไทยถิ่นขอนแก่นคือเสียง [ua] มากที่สุด

4.3 การแปรของเสียง (ua) ตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูด เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย และเพศ ตัวแปรทัศนคติต่อภาษามีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทยถิ่นขอนแก่นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งพบว่าผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและทัศนคติทางลบต่อภาษายังคงรักษาการออกเสียงแบบภาษาไทยถิ่นขอนแก่นคือเสียง [ua] มากที่สุด

4.4 การแปรของเสียง (ua) ตามเพศของผู้พูด เมื่อควบคุมตัวแปรอายุ ถิ่นที่อยู่ อาศัย และทัศนคติต่อภาษา ตัวแปรเพศมีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (ua) ในภาษาไทย ถิ่นชนบทอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งพบว่าผู้บอกภาษาทั้งเพศชายและเพศหญิงยังคงรักษาการออกเสียงแบบภาษาไทยถิ่นชนบทคือเสียง [ua] มากที่สุด